

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 12 / Sayı: 137 / Mayıs 1993 / 4.- DM

Ateşkes sürecine cevap vermeyen düşmana karşı

GERİLLA ZAFER HAMLESİNE HAZIR



TC'nin dinmeyen operasyonlarına BİNGÖL'DE BÜYÜK DARBE

41 asker öldü, 11 asker yaralandı, içinde 1 subay ve birkaç sivil ajanın bulunduğu 15 kişi de esir alındı.

BİLANÇO 33. SAYFADA

ATEŞKES SÜRECİNİN SONUNA DOĞRU MU?

"TC, ateşkese rağmen öldürmeye devam ediyor. Hem de iğrenç işkencelerle katlediyor. Bu devlet hiçbir hak vermez. Neden PKK ateşkesi sonuçlandırmıyor ve silahlı mücadele vermiyor?" Halkımızın genel bir eğilimini ifade eden bu sözler, Kürdistanlı bir yurtseverin duyguları. İkinci ateşkes ilanının üzerinden henüz kısa bir süre geçtikten sonra tavrını böyle açıklıyordu. Aradan zaman geçti; bu zamanın akışına TC'nin terör uygulamaları eşlik etti. PKK'nin ateşkes ilanında ifadesini bulan ve sürece denk düşen bu ilerletici yönelimini duyan hemen herkesin tarihi bir fırsat olarak yorumladığı bu yaklaşımın, gerçekten TC egemenleri tarafından çomak sokulmadık bir yeri kalmadı. Sonuna kadar büyük bir sabır, çok geniş bir tahammül gücü, en ilerisinden bir olgunluk gösterildi ve bu temel yaklaşımla adına layık bir sorumlulukla hareket edildi. Halkımız PKK'ye inandı, ona güvendi, yine onun geçmiş

Devamı 2. sayfada

Ateşkesle başlayan sürecin Türkiye halk güçlerine sağladığı olanaklar ve yüklediği görevler

Gazetemizin geçen sayısında, ulusal kurtuluş savaşımızın denge döneminin özelliklerini, bu dönemin mücadele biçimlerinden biri olarak gündeme gelen ateşkes denemesinin çeşitli alanlardaki etkilerini, Türkiye sol güçlerinin ateşkese yaklaşımlarını ve bu güçler açısından doğru yaklaşımın ne olması gerektiğini bir bütünlük içinde izah etmeye çalışmıştık. Yine PKK'nin, yeni sürecin anlamlı bir biçimde geliştirilmesi için bu güçlere yönelik görüşme ve işbirliği çağrısı olmuştu. Fakat sonuçta gördük ki, Türkiye güçlerinin

Devamı 4. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın 1 Mayıs vesilesiyle yaptığı değerlendirme:

Günümüzde sosyalist hamlenin bazı yeni özellikleri

Gelenekselleşen 1 Mayıs emekçi sınıfın birlik, dayanışma ve mücadele gününe vereceğimiz en anlamlı karşılık; bu sınıfa özgü dünya görüşü ve pratik uygulaması hakkında ihtiyaca cevap veren temel tutumlar konusunda net ve kararlı olmaktır. Bunun uygulama gücünde olmak görev olarak karşımızda durmaktadır. Hele bu günü en anlamlı ve oldukça da yoğun ve kitlesel olarak kutlamak, reel sosyalizmin çözülüşü ile birlikte neredeyse itibardan düşen veya düşürülmek istenen sosyalizme daha yetkin bir tanım verebilmek görevin başarısı için kaçınılmazdır. Bunu yaparken tarih ve güncellikte insana özgü temel sorunlar kadar çözüm yollarını görebilmek, ona uygulama gücü kazandırmak öneminden bir şey yitirmediği gibi bu, belki de her geçen gün daha iyi anlaşılacak ve bütün görevlerin önünde, adına acil ve ertelenemez dediğimiz işlerimizin başında gelecektir.

Devamı 11. sayfada

PKK ŞEHİTLERİ İNSANLIĞIN KÜRDİSTAN'DA ÇİÇEKLENMESİDİR

Şahadet, şahit olmak anlamına geliyor. Günlük yaşamın her alanında şahitlik olgusunu sürekli kullanıyoruz. Şahit, bir olayı, olguyu bilen, gören, onun hakkında en doğru bilgiye sahip olandır. Bir siyasal davanın şahitliği olarak şehitlik de, o davayı en iyi bilmek ve onun zaferini kesin görmektir; en değerli varlık olan insan yaşamı ile o davanın kesin doğruluğuna ve zafer kazanacağına şahitlik etmektir. Bir olayda şahitlik yapmak, iyi ve güzel bir davranış olarak görülür ve şahitlere saygı gösterilir. Yine yalancı şahitlik olgusu da en çirkin davranış olarak değerlendirilir. Büyük bir toplumsal davanın şahitliği olan şehitlik ise, insan soyunun en değerli ve en yüce eylemidir. Bu nedenle, bütün toplumlar kendi şehitlerini en kutsal varlıkları olarak görürler. Kürdistan toplumu için de PKK şehitleri böyledir. Bugün sayıları binlerle ifade edilen şehitlerimiz, Kürt ve Kürdistan gerçeğinin, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğünün, Kürdistan'da insanca ve onurlu bir yaşama ulaşmanın, bütün bunları kendisinde somutlaştıran PKK çizgisinin zafer kazanacağının değiştirilemez şahitleri olarak, halkımızın en kutsal varlıklarıdırlar.

Devamı 13. sayfada

SELAMA DURUYORDU ZAĞROSLAR SAF TUTAN ŞEHİTLER ORDUSUNA

YAZISI 17. SAYFADA

ATEŞKES SÜRECİNİN SONUNA DOĞRU MU?

Baştarafı 1. sayfada

pratiğinden hareketle sürece örgütlü bir tarzda uyum gösterdi. Şimdi ise sabrının son noktasına geldiğini belirtiyor ve önder gücünden, TC'nin oldukça sorumsuz, vurdumduymaz, oyalamacı-aldatıcı tavrı nedeniyle onun anladığı dilden yeni bir hamle başlatmasını istiyor.

Olası bir yanılgının önüne geçmek ya da her şeye rağmen gelinen noktada yaşanan durum itibariyle özellikle belirtmek için vurgulanması gereken bir gerçek vardır. PKK, TC'ye güvendiği için, ondan beklentileri olduğu için, yine onun tasfiye-imha politikasını terk edip barışçıl siyasi çözüme yaklaşacağını umut ettiği için ateşkesi ilan etmedi; ateşkesi ikinci kez uzatması da bunun için değildi. Nitekim geçen süreç hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar söz konusu gerçeği ispatlayarak kesinleştirdi. Her şeyden önce PKK'yi PKK yapan, onu benzerlerinden farklı kılan ve ayakta tutarak günümüzdeki güç düzeyine getiren en önemli özelliklerinden biri, TC egemenlik sistemini komplocu ve güvenilmez bir sömürgeci devlet olarak görmesi, bununla da yetinmeyip kesinleştirdiği bu tespitine uygun olarak politika geliştirmesi ve bu politikanın yürütülmesinde ihtiyaç duyulan mücadele yöntemlerine başvurmasıdır. Buna ek olarak da, bütün yönelimlerinde bağımsızlık çizgisini esas alarak onu her şeyin üstünde tutmasıdır. Düşmanın ya da dost olması gereken kimi çevrelerin anlamadığı veya anlamak istemediği temel gerçek burasıdır. Dolayısıyla bu konuda çok ciddi yanılgıların yaşandığını ve bu yanılgıların da sorunun çözüm yoluna büyük engeller diktiğini hayatın her günü fazlasıyla ispatlıyor.

Tarihteki bütün yenilgilerin temelinde sadece güçsüzlük yatmıyor; hep öne çıkan bu olsa da, asıl gerçek neden, yanılgıların yaşanmış olmasıdır. Özellikle günümüzün oldukça çeşitlenen, bunun yanısıra karmaşıklaşan politik dünyasında yanılmamak; kazanmanın, trajik yenilgilere mahkum olmamanın en vazgeçilmez şartıdır. Bu gerçek, dokuzuncu yılını tamamlamaya doğru giden PKK-TC savaşında doğruluğunu yanılgı sahiplerinin gözleri önünde defalarca göstermiştir.

Bütün gerçeklere rağmen yanılgılarında ısrar edenler, geçmişte olduğu gibi bundan sonra da tekrar aynı şekilde çarpılma şansını yitirdiklerini, tersine geleceğin farklı gücüyle ve koşullarıyla karşı karşıya olduklarını belirtmek istiyoruz. PKK ateşkes ilanıyla tarihi bir sorumluluğun, Kürdistan ve Türkiye halklarının, sorunun çözümünden yana olan tüm dostların özlemine duyduğu büyük saygının gereklerini yerine getirdi, getirmeye devam ediyor. Abdullah ÖCALAN yoldaşın deyimiyle, "Birkaç yıl sonra gündeme gelebilecek olası bir çözüm temelindeki anlaşmanın adımlarını şimdiden atma"nın pratik ifadesi olarak, "acımasız" ya da "kan döken terörist örgüt" şeklinde kamuoyuna kabul ettirilmeye çalışılan PKK, onbinlerce insanın boşuna ölmemesi için bu tarihi adımı, çözümün koşullarını olgunlaştıran bu yönelimi gündeme getirirken, savaşın asıl kaynağı ve bir tarafı durumunda olan TC hangi çabalar içine girdi?

Evet, halklarımızın en acil ve hemen her sahada etkisini gösteren sorununun çözümünden yana olan bütün çevreler, kişiler, örgütler, kurumlar bu soruyu sormalı ve bulunacak cevaba denk düşen bir yönelimle harekete geçmelidir. Nitekim yaşananlar tarihi günlerdir, silinmez izler bırakacak olağanüstü gelişmelerdir. Herkesin görmesi gereken bir gerçek vardır ki, bu da, TC'nin ateşkes sürecini değerlendirmediği, bunun da ötesinde siyasi çözüm koşullarının olgunlaşmaması için elinden gelen bütün çabaları harcadığıdır.

Hatırlanacağı gibi, ikinci kez ateşkes ilan edildikten kısa bir süre sonra Cumhurbaşkanı Turgut Özal kalp yetmezliğinden öldü. Diğer Türk siyasilerinden, alışılagelmiş politikacı tiplerinden farklı, hatta cesaretli denilebilecek yönelimleriyle Türkiye'nin en çok tartışma konusu olan Turgut Özal ölünce bir anda yeri doldurulamaz büyük bir politikacı olarak değerlendirildi, gözyaşları döküldü, sağlığında değerinin anlaşılmadığından yakınıldı. Bazılarının "2. Atatürk" olarak yorumladığı Turgut Özal için yapılanlar, "Misak-ı Milli" sınırlarında yaşayan hemen herkese yansıtılmaya çalışıldı, yine çeşitli programlar alelacele yapılarak asıl gündemin tasfiyesine uğraşıldı. Türk egemenlik tarihindeki akıl almaz entrika, komplo, tasfiye ve provokasyonları hatırladığımızda, yine PKK'nin önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin aynı egemenlik sistemini içerisine düşürdüğü büyük çıkmazın ortaya çıkardığı gerçekleri göz önüne getirdiğimizde, ayrıca ölüsüne sağından daha fazla paha biçilen Özal'ın TC'nin inkarcılığı esas alan geleneğine biraz da olsa aykırılığını dikkate aldığımızda, "Turgut Özal'ın kalbi durdu ve öldü" açıklamasına ancak isteyenlerin inanabileceğini söyleyebiliyoruz. Nitekim Özal'ın akibeti ne ilktir, ne de son olacaktır. Suikastler, uçak ve trafik kazaları, kalp yetmezlikleri ve benzerlerinin her zaman adres bilmezlikten kayıplara yol açtığını söyleyemeyiz.

Sağlığında Türkiye'de ve Kürdistan sorunuyla yakından ilgilenen emperyalist devletlerde bir çevrenin görüşü ya da sözcüsü olan Özal, buna karşıt olan kesimler tarafından tasfiye edilmeye, en azından etkisizleştirilmeye çalışılıyordu. Ateşkes ilanıyla birlikte PKK tarafından sunulan fırsatlara, sorunun çözümü için gösterilen kolaylıklara Özal'ın sözcülüğünü yaptığı çevreler ilgisiz kalamazlardı, nitekim kalmadılar. Tabii bununla bu çevrelerin soruna adil ve eşitlikçi yaklaşmak istediklerini vurgulamak istemiyoruz. Fakat çeşitli düzeylerde bazı tavizleri gündeme getirme temelinde soruna kendi çıkarlarını sağlama alan bir tarzda yön vermek istemeleri olasıydı. Bu nedenle karşıt olan ve devlete egemen olan kesimlerin de, Özal sözcülüğündeki politikaya seyirci kalmaları düşünülemezdi. Hükümetin sürekli Özal'ı hedeflemesini de, Demirel-İnönü ve bunların yandaşlarının tavrıyla sınırlandırmak ciddi bir yanılgıdan öte bir şey değildir.

Bunlar ışığında, Demirel'in cumhurbaşkanlığına seçilmesi uygulanan senaryonun bir parçasının başarıya ulaştırılması anlamına geldiğini belirtebiliriz. Ancak bununla senaryonun sonu gelmiyor. Demirel'in görünürdeki tartışmalı cumhurbaşkanlığı seçimi, yine senaryonun gidişatına uygun ve asıl perde arkasının aralanmamasını sağlamaya denk düşen bir olaydır. Böylece özel savaş hükümeti, ardından artık tam egemenliğe giren özel savaş cumhurbaşkanlığı...

Özal'ın ölümü sonuna kadar kullanılmaya çalışıldı. Nitekim koparılamaz bağlarla PKK öncülüğünde gündeme birinci sırada oturan Kürdistan sorununun beklentilerin çok ötesinde iç ve dış kamuoyunda uyandırdığı ilgiye karşı Özal'ın ölümü bir panzehir gibi kullanıldı. Gündem bir süre bu şekilde işgal edilirken, ardından cumhurbaşkanlığı seçimiyle meşgul edilmeye devam edildi. Şimdi senaryonun diğer perdeleri açılıyor; tabii ki sırasına göre olacak. "DYP'de genel başkan ya da başbakan kim olacak?", "Koalisyon nasıl devam edecek?", "Partiler arası birleşmeler kimler tarafından nasıl gündeme gelecek?", "Yusuf Bozkurt Özal'ın ve Aydın Menderes'in kuracakları partilerin Türk siyasetindeki etkileri ne düzeyde olacak?", "Bu durumda erken seçim gerekli mi?" Perde arkasındaki oyunları bir kenara bırakırsak, en azından görünürdeki bu ve buna benzer içeriği boş gündemlerle kamuoyunun dikkatleri dağıtılacak, böylece zaman kazanılacak ve yılın sonu "sağ selamet" getirilmeye çalışılacaktır.

Buna bağlı olarak Turgut Özal'ın ölümü ardından en üst düzeyde alınan karara burjuva basın da uyum içinde gündem değişikliğine ayak uydurdu. Birinci ateşkese geniş yer veren, sunulan tarihi fırsatı dikkate almaya değer bulan basının bu tutumunu terk ederek, tali sorunları asıl gündem yerine işlemesi devletin içerisine girdiği tavrın sonucu olduğuna kuşku yoktur. Nereden bakılırsa bakılsın basının tutumu, devletin yapmak istediklerini destekler biçimdedir.

Siyasi alanda bu tür çabalarla, siyasi çözüme tarihi fırsatlar sunan yeni süreç boşa çıkarılmaya çalışılırken, askeri alanda da gerillanın ateşi kesmesi fırsat bilinerek operasyonlara devam edildi. Bu süreç içerisinde onlarca köy boşatıldı, yakıldı-yıkıldı, köylüler göç ettirildi, işkenceden geçirildi, tutuklanarak cezaevlerine atıldı, katledildi. Yine gerillalara karşı nokta operasyonları düzenlenerek dizginsiz saldırılara devam edildi. Kulp-Sason arasında 13 gerillanın katledilmesi yine bu genel saldırı politikasının bir sonucudur.

Bunların yanısıra, şiddet temelinde PKK'nin tasfiyesini ya da imhasını amaçlayan çeşitli idari düzenlemelere gidiliyor. Örneğin, daha ilk yılında iflasa mahkum olduğu kesinleşen Olağanüstü Hal uygulamasının kaldırılması yönündeki tartışmaların bir demokrasi ödülü olarak iç ve dış kamuoyuna sunulması tümüyle bir aldatmacadan ibarettir. Nitekim işlemeyen bu sistemin yerine yenisinin değişik biçimlerde konulmaya çalışması yönündeki tartışmalar, daha önceki yıllardan beri perde arkasında süregelmektedir. Kaldı ki bu uygulama kaldırılsa bile, her ilin valisi, mevcut Olağanüstü Hal Valisi'nin sahip olduğu yetkilerle donatılacaktır. Yine ilçe kaymakamlarına, özel savaşa hizmet eden, güç veren, valilerle bu konuda daha organizeli çalışmalarını sağlayan ek yetkiler verilecek. Çok açıktır ki, bu, şiddet koşullarının ortadan kaldırılması, böylece demokratik adımların atılması anlamına gelmiyor. Tersine sivilleşme adı altında daha şiddetli baskı, terör, saldırı, katliam uygulamaları için alınmak istenen tedbirler ve bunların eskisinden daha seri işlemesi için yapılmak istenen düzenlemelerdir.

İkinci ateşkes sürecinde daha da belirginleşen bu çabaların nedenleri ve amaçları vardır. İlk ateşkesin hemen ertesinde adeta Kürtler yeniden keşfedilmişcesine devletin en yetkili şahsiyetlerinin hemen hepsi Kürdistan'a çıkarma yaptılar. Yıllardır Kürdistan insanlarını ve coğrafyasını katleden, bombalayan, terör estiren ve böylece ülkemizi yaşanamaz bir cehenneme dönüştürmeye çalışan, bunun için bütün acımasızlığını ortaya koyan, kuralsız savaşta sınır tanımayan Türk Ordusu'nun başı Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş bile, Kürdistan gezisinde yaptığı açıklamada, "Buradaki halk bizim halkımızdır" diyordu. Demirel-İnönü, bütün konuşma ve demeçlerinde tüm günahlarını "terör örgütü"ne yükleyerek, adeta neden vaatlerini yerine getirmediklerinin özeleştirisini veriyorlardı. Dönüşlerinde, bu Kürdistan seferinin oldukça başarılı bir şekilde geçtiğini özellikle vurguluyorlardı. Sonraki uygulamalar da gösterdi ki, söylenenlerle aslında var olan gerçek tersinden yansıtılmaya çalışılmıştır. Nitekim birçok iyileştirme tedbirlerinden, kapsamlı ekonomik yatırımlardan bahseden hükümet ya da devlet, bütün bunları söylememiş gibi bir tutum içine girdi.

Bunun nedenlerini tespit etmek ve bu temelde bir sonuca ulaşmak zor değil. Halkımızı kandırmak, susan silahlar ortamında onu PKK'ye karşı çıkarmak için Kürdistan seferi düzenleyen devlet, hiç ummadığı kadar net ve kesin bir gerçeği gördü: Kürdistan halkı inancıyla, güveniyle, bağlılığıyla PKK'nin yanındadır. Halk, eskiden sahip olmadığı şimdiki birçok şeye PKK önderliğinde, onun devrimci şiddet temelindeki mücadelesiyle sahip olduğunu biliyor. Bu gerçeğe inandığı kadar da devletin aldatıcı politikasına inanmıyor. Nitekim ateşkes süreciyle teyit edilen en önemli gerçek, PKK'nin Kürdistan halkının tarih bilinci, kolektif iradesi, büyük kurtuluş umudu, her geçen gün biraz daha hayat bulan özgürlük ve bağımsızlık özlemi olduğudur. Elbette bu gerçeği tüm çıplaklığıyla yaşayan bir halkın kandırılması kolay olmayacaktır. Karşı karşıya olan Kürdistan halkı ile TC sömürgeciliği ise, yanılgıları içermeyen sonuçlara ulaşmak zor olmayacaktır.

Bunu, Kürdistan seferinde gören ve gördükleriyle her zamankinden daha sert çarpılan devlet, kendi egemenlik sisteminin nasıl büyük bir çözülmeyle karşı karşıya olduğunu anlamıştır. Önü alınamaz düzeyde kapsamlı olan bu çözülüşe karşı çok yönlü tedbirlere yönelmiştir. Ulusal ve uluslararası alanlarda süreci bozma, ateşkesin bütün dünyada uyandırdığı ilginin önüne geçme yönünde yeni politik manevralara girmiştir. Bütün dış temsilciliklerini bu konuda harekete geçirmiştir. Türkiye'nin "stratejik konumu" adeta daha fazla alıcı bulmak için daha uygun bedellerle piyasaya sürülmüştür. Almanya Başbakanı Helmut Kohl'ün Türkiye ziyaretinde bunun somut örneklerini görüyoruz. Aslında hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Almanya'nın "büyük dostluğu" bir kez daha ilan ediliyordu. Kohl'e büyük övgüler diziliyor, son yılların en büyük ilgisi gösteriliyordu. Eski bir deyimle, "satan da memnun, alan da memnun" misali bir tablo sergileniyordu. Nitekim Kohl'ün açıklamaları için, "Kohl'ün ağzından bal akıyor" sözleri manşete çıkarılarak, en tipik uşaklara has yağ çekilecekti.

Hiç şüphesiz Türk-Alman dostluğunun, barışçıl çözüm koşullarının imkan dahiline girdiği bir dönemde bu şekilde görkemlice tazelenmesi ve kutlanması sıradan bir olayın sınırlarını taşıyor. Bu iki güç şahsında ortaya konulan sömürgeci-emperyalist ittifakın PKK önderliğindeki Kür-

distan ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiyesi temelinde gelişme yoluna koyulduğu hiçbir kuşkuya yer vermeyecek kadar açıktır. Süper bir güç olarak dünyaya hükmetmek isteyen, ayrıca rakip emperyalist ülkeler karşısında geride kalmamak amacında olan Almanya için Türkiye, en azından kısa vadede Ortadoğu'ya ve Ortaasya'ya uzanan önemli bir köprüdür. Biliniyor ki Türkiye hayatın her alanında zor durumda; buna kaynaklık eden esas neden ise Kürdistan sorunudur. Almanya bunun bilincinde ve ülkesinde en çok Kürt bulunan bir devlettir. Yine Türkiye'ye yaptığı askeri, siyasi ve ekonomik yardımlar hayati önemdedir. Dolayısıyla bu kozlarla, özellikle de bu süreçte Türkiye'den istediği tavizi alabilecek bir pozisyondadır. Bu nedenle de yaklaşımının kurnazca olduğu, çok yönlü emperyalist emeller taşıdığı açıktır. Elbette Almanya da çokça aldığı ya da alabileceği tavizler karşılığında Türkiye'yi memnun etmeyi ihmal etmeyen yönelimler içerisine girecektir. En başta TC'nin imha savaşına alttan alta onayını sürdürecektir. Kohl'ün ziyareti bile tek başına bu anlama gelmektedir. Dolayısıyla Almanya'nın tutumu dostça değildir. Bunun anlamı, TC'nin katliamlarına, operasyonlarına, köy boşaltmalarına, her türlü baskı ve terör uygulamalarına sessiz kalmaktır. Nitekim bu, TC'ye bu dönemde verilebilecek en büyük destektir. Bu desteğin karşılığı da çok büyük tavizlerdir.

Çok açık ki TC, böyle dayanaklar buldukça daha fazla saldırganlaşacak, sorunun siyasi çözümüne yanaşmak istemeyecek, bunun için de ne gerekiyorsa onu yapacaktır. Demirel'in cumhurbaşkanı seçildikten sonraki bir açıklamasında, "Bizim için ateşkes yoktur. Kimseyi muhatap almıyoruz. Silahlı kişilerin silahlarını bırakmalarını istiyoruz" şeklindeki sözleri, dikkat çekicidir. Daha çok çeşitli provokatif, tahrik edici açıklamalar da cabası.

Bütün bunlar, bir yandan TC'nin tavrını süreç karşısında netleştirirken, öte yandan ise bir tarafın sorumlulukla hareket eden ve diğer tarafın ise sorumsuzca girişimlerde bulunarak suç işleyen güç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu da, ateşkes ilanıyla başlatılan sürecin sonuna yaklaşıldığına işaret ediyor. Hiç şüphesiz şiddetin öne çıkacağı bir süreç olacaktır bu.

PKK, geçen yaklaşık iki aylık süreçte, hiçbir mücadele yılında olmadığı kadar büyük kazanımlar elde etti. İç ve dış kamuoyundaki -hak etmediği- imajını düzelterek asıl gerçeğine dönüştürdü. Onu teröristlikle suçlayan bütün güçlerin, devletlerin elindeki bu silahı işlevsiz bırakarak parçaladı, böylece de asıl teröristin, kanlı savaşta ısrar edenin TC olduğunu gözler önüne serdi. Kürdistan'da nasıl egemen bir güç olduğunu, halkı nasıl kendine bağlı örgütlü bir güç haline getiren bir hareket olduğunu, yine sorunun kendisine rağmen nasıl çözüme kavuşamayacağını ispatlayan bir önderlik olduğunu fazlasıyla doğruladı. Bütün bunlar da TC'nin aleyhine işledi.

PKK inisiyatifinde başlatılan süreç, sadece TC'nin değil, insan hakları savunuculuğunu ve demokrasi şampiyonluğunu yaptığını söylemlerinden eksiltmeyen Batılı devletlerin de gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Hiç şüphesiz bu süreci ağırlıklı olarak olumlu karşıladılar ve süreci destekleyen açıklamalarda bulundular. Ancak buna yaptırım gücü olmadılar ya da bununla sınırlı kalmak istediler. Bu, geçmişe oranla olumlu bir adım anlamına gelse de, kendi müttefikleri olan TC'yi kolay kolay gözden çıkarmayacaklarını bir kez daha gösterdi. Zaten beklenen de, bunun dışında bir yaklaşım değildi. Buradan da PKK'nin özgüce dayalı politikasının tartışılmaz doğruluğunu ve gerekliliğini pekiştirdiği sonucu çıkarmak, kanıtlanmış bir gerçeğe tekrar işaret etmektir.

PKK bütün olgunluğuyla üstüne düşen sorumluluğu yerine getirdiği, savaşın kurallarına bağlı olduğunu gösterdiği bu süreçte, ulusal birlik yolunda Kürdistan tarihinin şimdiye kadarki en büyük adımlarının atılmasına imkan sundu. "Bir araya gelemez" denilen ya da özellikle bir araya gelmesi engellenen Kürtlerin nasıl birleştiğini, bunun koşullarının hangi somut gerçekler ve amaçlar etrafında sağlandığını büyük sorumluluk anlayışıyla ortaya koydu. Kürdistan tarihinin bu en büyük birlik adımı somut uygulamalara parça parça dönüştürülüyor. Yurt içinde ve yurt dışında bunun çalışmaları hızla devam ediyor. Bu gelişme, sürecin TC'ye vurduğu en ciddi darbe olurken, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından büyük bir atılımı ifade ediyor. Partimizin birlik çalışmaları sadece Kürdistanlı güçleri değil, Türkiyeli sol güçleri de kapsamına almayı hedefliyor. Bu yönlü atılan somut adımlar vardır. Kürdistan ve Türkiye genelinde sömürgeci-faşist TC'ye karşı büyük bir birliğin gerçekleştirilmesi, bütün devrimci-demokratik muhalefetin bir cephede örgütlendirilmesi, bu temelde en adil, en eşitlikçi demokratik seçeneğin dayatılması ve bunun hayat bulması için elinden gelen bütün çabaları sarfedecektir. Bunun güç ve imkanlarına fazlasıyla sahiptir. Yeter ki birliğe, PKK'ye destek sunan, güçlenmesine katkıda bulunan, dolayısıyla bununla hedeflenen mücadeleyi sonuç alıcı kıldıran tarzda yaklaşılsın. Fakat bir yandan birlikten yana tavır içinde olmak, diğer yandan ise PKK'nin zayıflatılmasını amaçlamak dürüst bir yaklaşım olmadığı gibi, birliğin amacına da ters düşmek anlamına gelecektir. Birlikten yana olan bütün güçlerin, bu doğru yaklaşımı esas almaları durumunda PKK tarafından kesinlikle desteklenecekler. PKK buna hazırdır ve böyle bir cepheleşme için tüm gücünü sarfederek, bu konuda en ağır yükü kendisinin taşımasını sorumluluğunun bir gereği olarak kabul edecektir.

PKK, geçen süreçte dış cepheyi böyle değerlendirirken, kendi iç cephesinde de hiçbir dönemle kıyaslanmayacak düzeyde bir hazırlıkla geçirdi. Yine gerilla, kendi gücünü korumakla sınırlı kalmadı, mevcut gücünü nitelik ve nicelik bakımından oldukça geliştirdi. Yaklaşık iki aylık bir sürede ateş kesildi, ama daha güçlü bir ateş için güç birikimi sağlandı. Silahlar sürecin gereği olarak sustu, ama yeni bir hamle için silahlar çoğaltıldı. Yine bir eylemsizlik dönemi yaşandı, ama çok büyük eylemler için askeri ve siyasi hazırlıklar, eğitimler yapıldı. Nitekim bütün eyaletlerde bahar konferansları yapıldı ve bu temelde gerilla gücümüz, yeni dönemin, hangi tarzda olursa olsun, her türlü hamlesine hazır pozisyonda bekliyor. Kaldı ki, Kürdistan coğrafyası, uzun süren kış mevsimi nedeniyle henüz yeni yeni gerilla hareketliliğine hazır duruma gelmiştir.

Kısacası, en son gelişmelere bakıldığında, ateşkes sürecinin sonlarına doğru yaklaşıldığı ortaya çıkıyor. Tekrar silahlı mücadele başlarsa, bunun tek sorumlusunun TC olduğunu belirtmek bile gereksiz. Ayrıca TC tarafından PKK silahlı mücadeleye zorlanırsa, yine kazanan PKK olacaktır. Bir taraf tarihi fırsatı kaçıracak ve yeni dönem mücadelesinin ortaya çıkaracağı gelişmeler karşısında büyük pişmanlık duyacaktır. Ama bu taraf PKK olmayacaktır. Bu koşullarda TC, bir daha ateşkes fırsatını da karşılıksız bekleme hakkını kendisinde göremeyecektir. Nitekim geçen süreçte TC bir sınava tabi tutuldu, denemeye alındı. Başaramadı, tarihi fırsatı kaçırması an meselesi. PKK hazır; her türlü adil çözüm yöntemine açıktır. Önemli olan TC'nin kendi tarihi yanılgılarından kurtulması ve PKK'yi doğru tanımlayıp ona göre bir politik yönelim içine girmesidir. Unutulmaması gereken en önemli gerçek vardır: PKK aynı zamanda Kürdistan topraklarını kanlarıyla sulayan binlerce şehidin partisidir, kurtuluşa hava ve su kadar muhtaç olan bir halkın öncü hareketidir. Bu vazgeçilmez sorumlulukla şehitlere ve halkın çıkarlarına olan bağlılık, neyi gerektiriyorsa onu yapmaktan şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da çekinmeyecektir. Bu konudaki kararından, engeller ne olursa olsun, asla vazgeçmeyecektir. Sorunun, şiddet temelinde değil, siyasi platformlarda çözümlenmesinden yana olan bütün güçler bu gerçeği görmeli ve TC'nin tarihi suçlarında ısrar etmesini mahkum etmelidirler.

Sonuç olarak; halkımız, son günlerde sabrının taştığını yüksek sesle haykırırken, bir o kadar buna kulaklarını ısrarla tıkayan TC ise her geçen gün suçlarına yenilerini ekliyor. PKK de halkın onay verdiği önder bir güç olduğuna göre, yaşanan bu duruma seyirci kalmayacaktır.

1 MAYIS'TA YAŞAYAN SOSYALİZM

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, uluslararası alanda yürüyüşler ve yoğun kitlesel gösterilerle kutlandı. Reel sosyalist sistemin çöküşüyle birlikte uluslararası gericiliğin herkesi sosyalizmin öldüğüne inandırmaya çalıştığı günümüz dünyası koşullarında, işçi sınıfının sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratma ülküsünden asla vazgeçmeyeceği bir kez daha gözler önüne serildi. ABD emperyalizminin liderliğindeki kapitalist sistemin proletarya ve ezilen halklara dayattığı "yeni dünya düzeni"nin tam bir düzensizliğe dönüştüğü ve körüklenen milleyetçilik dalgası temelinde halkların birbirleriyle çatıştırıldığı bugünkü dünya ortamında, proletarya enternasyonalizminin bayrağını yükseltme zorunluluğu, yaşamsal önemini bütün yakıcılığıyla ortaya koydu. İnsanlığın kurtuluşu davasında bilimsel sosyalizme olan ihtiyaç kendisini bütün şiddetiyle duyurdu.

Dünya işçi sınıfı, 1993 yılında emperyalizmin dünya halklarına saldırılarını arttırdığı, işçi sınıfının kazanımlarını gaspetmeye ve halkların iradesine her açıdan hükmetmeye çalıştığı, buna karşılık halkların özgürlük ve demokrasi savaşımını yoğunlaştırdıkları bir ortamda 1 Mayıs'ı karşıladı. Geçmiş yıllardakinden farklı olarak, 1993 yılı 1 Mayıs'ı eskinin reel sosyalist ülkelerinde resmi devlet törenlerine sahne olmadı; tersine devlet kitlesel 1 Mayıs kutlamalarına karşı tavır aldı. Hatta bu ülkelerdeki 1 Mayıs yürüyüşleri mevcut yönetimlere karşı kapsamlı protesto gösterilerine dönüştü. Özellikle Moskova'da görüldüğü gibi göstericilerle güvenlik kuvvetleri arasında şiddetli çatışmalar meydana geldi. Tam bir siyasal nitelik taşıyan bu ülkedeki 1 Mayıs gösterileri sırasında gerçekleşen kanlı olaylar, eskinin reel sosyalist ülkelerinde kitlelerin sosyalist kazanımları savunmakta kararlı olduklarını ve yeni burjuva iktidarlara karşı mücadelenin şiddeti de içerecek biçimde giderek yaygınlaşacağını açıkça gösterdi. Bu olaylar, sistemlerin iç içe geçmesi sonucunda kapitalizmin korkunç çirkinliklerine çok daha yakından tanık olan kitlelerin emperyalizme ve kapitalizm yolcusu işbirlikçi burjuva iktidarlara duydukları derin öfkenin dışavurumuydu.

Faşist 12 Eylül rejimi Türkiye'de ördüğü yasaklar zincirine 1 Mayıs kutlamalarını da eklemiş; gaspettiği tüm demokratik haklarla birlikte 1 Mayıs kutlamalarını da yasaklamıştı. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin doğrudan etkileri sonucunda, bu yasaklar zinciri resmen olmasa bile fiilen birçok halkasından parçalandı. Böylece 1993 yılı 1 Mayıs'ı Türkiye'nin çeşitli kentlerinde düzenlenen toplantılar ve kitlesel gösterilerle kutlandı. Ancak solun korkunç güçsüzlüğü, dağınıklığı ve devrimci bir seçenek sunmaktan çok uzak olması 1 Mayıs gösterilerine de yansıdı. Büyük sanayi kentlerindeki 1 Mayıs gösterileri, mevcut özel savaş hükümetinin ortağı SHP'nin ağırlıklı denetimi altında gerçekleşti.

Türkiye'de devrimci bir çıkış yapmak için objektif koşullar alabildiğine olgun olmasına rağmen, işçi sınıfı hareketinin ekonomik talepler temelinde de olsa etkili bir muhalefet haline gelememesi ve rejimin sınırlı muhalefeti denetim altında tutması, geleneksel Türkiye solunun niteliğiyle doğrudan bağlantılıdır. Türkiye solu esas olarak hep düzen sınırları içinde kaldı. Kemalizmden kopuşun ilk ciddi adımını oluşturan 1970'lerin devrimci gençlik hareketinin 12 Mart darbesiyle ezilmesinden sonra, Türkiye solunda kemalizm kuyrukçuluğu yeniden egemen hale geldi. Temelleri TKP tarafından atılan bu sol kemalizmin uzantısı olmaktan kurtulamadı, kurtulmak için çaba harcamadı. Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi gelişip kökleştikçe, bu sol bu mücadele temelinde ortaya çıkan devrim için elverişli koşullardan yararlanmak yerine silahlarını tümden susturmayı tercih etti. Geleneksel solun mücadeleyi tamamen tadil etmesi, özellikle 12 Eylül darbesinden sonra çok daha belirgin bir hal aldı. Kürdistan'da yükselen halk savaşı faşist rejimi müthiş ölçüde zorladığı ve düzenin temellerini sarstığı halde, Türkiye'de rejime karşı etkili bir örgütlü muhalefetin doğmaması, bu solun rejimin "ulusal birlik" çağrılarına pratikte olumlu karşılık vermiş olmasından kaynaklanmaktaydı.

Denilebilir ki, 1 Mayıs'ın tarihsel anlamına günümüz dünyasında en tutarlı karşılığı Kürdistan halkı verdi. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine damgasını vuran proletaryanın öncü partisi PKK, 1993 yılı 1 Mayıs'ını bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda sağladığı ileri kazanımlarla karşıladı. PKK, Ortadoğu'da emperyalizmin ileri karakolu durumunda olan ve bölge halklarına karşı ciddi bir tehdit oluşturan Türk faşist rejimine karşı sürdürdüğü kararlı savaşımı sonucunda, bu rejimi gerileterek, proletarya enternasyonalizminin de seçkin bir örneğini sunuyor. Uzun yıllar gericiliği besleyen bir kaynak konumunda tutulan Kürdistan, bugün Ortadoğu'nun devrim ocağı ve sosyalizmin yeniden hayat bulduğu bir kaynak olarak öne çıkıyor. Devrimini sürdürüp sosyalizme götürmekte kararlı olan halkımız, bu amaçla ulusal birliğini de sağlamlaştırıyor. Türk özel savaş rejiminin devrimi tecrit etme çabaları tersine dönüyor ve devrim her alanda karşı-devrim cephesini kuşatarak yol alıyor. 1 Mayıs'a doğru gelirken PKK'nin uzattığı tek yanlı ateşkes uygulaması, bu rejimin bütün silahlarını etkisiz kılmada muazzam bir rol oynuyor; ulusal ve uluslararası düzeyde onu görülmemiş ölçüde teşhir ve tecrit ediyor. PKK'nin tek yanlı ateşkes uygulaması devrim cephesinin güçsüzlüğünü değil, PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşının bütün Kürdistan halkını kucaklayan gücünü gösteriyor. Onun hem barışa hem de savaşa hazır olan, bağımsızlık ve özgürlük davasındaki tutarlılığı ve kararlılığına işaret ediyor.

PKK daha başından itibaren ulusal kurtuluşçu olmadan sosyalist olunamayacağını belirledi. Aynı şekilde sosyalizmin genel ve evrensel ilkelerine bağlı olmadan tutarlı bir ulusal kurtuluşçuluk yapılamayacağını tespit etti. Bu tespitlerine sonuna kadar bağlı kaldı ve onları hayata geçirmek için tüm gücünü ortaya koydu. Bunun doğal sonucu olarak sosyalist insanı yaratmayı esas aldı ve bunun için yoğun çaba harcadı. Düşürülmüş Kürt insanı her türlü baskıya, zulme, sömürüye ve eşitsizliğe karşı savaşan bir insan düzeyine yükseltti. Bu insanı kendi içinde tutarlı kılmak amacıyla sosyalist eğitimi sürekli kıldı. Bu temelde Kürdistan'da örneği görülmemiş bir emek kahramanlığını ortaya çıkardı. Kürdistan koşullarında insanlığın en özlü ifadesi PKK'lilik biçiminde gerçeğini buldu. Dünya proletaryasının devrimci deneyiminin sağlıklı bir değerlendirmesinden yola çıkan PKK hareketi, geleceğin sosyalist devrimi güvenceye bağlamak için, devrimin tutarlı militanını yaratmak gerektiğini bilerek hareket etti. Bu yönüyle PKK hareketi bir bakıma yarım kalmış Ekim Devrimi'nin sürdürücüsü olarak ortaya çıkıyor; Ortadoğu'da yeni bir Ekim Devrimi'nin öncü gücü olarak tarih sahnesindeki yerini alıyor.

Dünya proletaryasının Kürdistan kolunun öncü müfrezesi olan PKK, kendi ülkesinde önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşıyla enternasyonalist görevlerini yerine getirir ve özellikle Türkiye devrimci-demokratik hareketine pratikte en büyük desteği sunarken, Türkiye cephesinde devrimci savaşımın yükseltilmesi çağrısını yineliyor. Türkiye'nin devrimci güçlerinin 1 Mayıs'ın anlamına verebilecekleri en uygun karşılık, halklarımızın birleşik devrimci savaşımını yaratarak temelleri çatırdayan özel savaş rejimini yıkmak, halklarımızın eşit ve özgür temeller üzerinde yükselecek birliğine ulaşmaktır. Bu sadece sosyalist olmanın değil, tutarlı demokratlığın da zorunlu ve kaçınılmaz bir gereğidir.

Yaşasın dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs!

Yaşasın sosyalizm!

ATEŞKESLE BAŞLAYAN SÜRECİN TÜRKİYE HALK GÜÇLERİNE SAĞLADIĞI OLANAKLAR VE YÜKLEDİĞİ GÖREVLER

Baştarafı 1. sayfada

önemli bir kesimi sadece olaylara ilişkin değerlendirme yapmakla yetiniyor ve bazıları da olguları çarpıtarak PKK'ye saldırmayı yeğliyor. Bu durumda olayları biraz daha yakından incelememiz ve doğru yaklaşımın ne olması gerektiğini belirginleştirmemiz gereği ortaya çıkıyor. Fakat ortada bir sorun var. Devrimci Sol, TKP-ML gibi güçler, PKK'nin "TC'ye teslim olduğunu" söylüyorlar ve kendi üsluplarıyla savaş naraları atıyorlar. Ancak bizim "nasıl teslim olduğumuzu", yani ateşkes denemesinin niteliğini izah eden söz ve yazılarımızın yayımlanmasına TC izin vermiyor ve anında toplatıyor; fakat bu güçlerin savaş çağrıları ise yayımlanabiliyor. Neden böyle oluyor acaba? TC, kendisiyle savaşılmasından değil de, kendisine teslim olunmasından mı korkuyor? Yoksa PKK'nin "teslim olması" bu güçlerin savaşmasından daha mı çok TC'yi korkutuyor? Yoksa bu güçler mi gerçeği çarpıtıyor? Türkiye'nin sosyalist ve demokratik çevreleri neden gelişmeleri böyle sadece izlemekle yetiniyor? Türkiye'nin demokratikleşmesi sadece PKK'nin ve Kürtlerin sorunu mudur? Bu güçlerin böyle bir sorunu ve Türkiye halkının böyle bir ihtiyacı yok mu? Bunlar üzerinde düşünmek ve gerçekleri ortaya koymak gerekiyor.

PKK'nin ateşkes denemesi Kürdistan, Türkiye ve dünyada büyük bir yankı yaptı ve etkisi hala devam ediyor. Hedefe değen taş ses getirir; PKK'nin ateşkes denemesinin hedefi tam onikiden vurduğu anlaşılıyor. Meyve veren ağaç taşlanır; PKK en çok ateşkes taktiği ile taşlandığına göre, onun çok büyük bir siyasal hamle yaptığı ortaya çıkıyor. Bunlar gerçeklerdir ve bu yönlü gelişmeler hızla sürüyor. Fakat bunu soldan boşa çıkarmaya çalışan, yaşanan olayları anlamayan veya anlamak istemeyen, onun amacını çarpıtarak halk kitlelerinin kafasını karıştırmak isteyen, gelişmeler karşısında edilgen bir bekleyişi sürdüren çevrelerin varlığı da görülüyor. Bu nedenle, ateşkes denemesinin başlattığı süreci ve bu sürecin Türkiye ortamına etkileri ile demokratik gelişme açısından sağladığı olanakları biraz daha izah etmek gerekiyor.

Kuşkusuz tek başına savaşan güç, tek başına ateşkes de ilan edebilirdi. Yine bir siyasal programı savaşla hayata geçirmeye çalışan bir güç, aynı amacına ateşkes denemeleriyle de, zaman zaman savaşarak ve zaman zaman ateşkesle çözüm arayarak da ulaşmaya çalışabilirdi.

Bu sürece nasıl gelindi?

PKK'nin yalnız başına ateşkes denemesinde bulunması ve böyle bir süreç başlatmasından Türkiye'deki bazı güçlerin alındığı anlaşılıyor. Fakat böyle bir alınganlık yersizdir. Çünkü, devrimci gelişmeyi 1971 çıkışından alarak kesintisiz bir biçimde bugüne getiren ve TC'ye karşı savaş yürüten güç PKK'dir; bu nedenle ateşkes denemesinde bulunanın da PKK olması son derece doğaldır. Ateşkes olgusu sadece savaşta vardır, savaşın kopmaz bir parçasıdır. Dolayısıyla savaşan güçler savaşın en kızgın anında ateşkes yapabilecekleri gibi, ateşkesi de sadece savaşanlar yapabilir. Savaşmayan güçlerin ateşkes yapması diye bir şey olamaz.

PKK, 1971 devrimci çıkışı ve yenilgisi ardından, bu yenilginin nedenlerini aşarak Türkiye devrimci güçleriyle belli bir birlik ve dayanışma içinde devrimci mücadeleyi geliştirmek istedi. Bunda sonuna kadar da ısrarlı oldu. Ancak Türkiye sol güçlerinden böyle sağlıklı ve ciddi bir yönelim göremeyince onlardan koptu ve bu istemini Kürdistan özgülünde geliştirmeye çalıştı. 12 Eylül darbesinden sonra Türkiye sol güçlerini bir cephe içinde bir araya getirmek ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle birlikte ortak bir mücadele platformunda devrimci savaşımı geliştirebilmek için yoğun bir çaba harcadı. Ancak bu dönemde de böyle ciddi ve sağlıklı bir yönelim göremeyince yeniden onlardan koptu ve bugün kesilmesi tartışılan ateşi başlatmak, yani devrimci savaşı geliştirmek için Kürdistan'a yöneldi. Bugün ateşkes denemesine saldıranlar, o dönemde böyle ortak bir devrimci savaşa gelmedikleri gibi, bütünüyle Türkiye sol güçleri eylemsizlik içinde gelişmelerin nasıl seyredeceğini izlemeye koyuldular. Hatta birçoğu, PKK'nin başlatıp geliştirmeye çalıştığı devrimci savaşa karşı en çirkin saldırılarda bulunmaktan bile geri durmadı. PKK, sadece birkaç küçük örgütten dostluk ve yakınlık görebildi. İşte bu koşullar altında ve emperyalizmin, TC'nin ve Kürt gericiliğinin ortaklaşa yürüttükleri karşı-devrimci savaşa karşı PKK akıl almaz zorlukları göğüsleyen bir direnme savaşı verdi ve her türlü karşı-devrimci saldırıyı sonuçsuz bırakarak büyük bir devrim hareketi, devrim cephesi yaratmayı başardı.

PKK, 20 Ekim 1991 seçimleri ardından ortak bir devrim cephesi örmek için Türkiye sol güçlerine yeniden çağrıda bulundu. Çünkü, Türkiye devrimci hareketi için bu dönemde yeni bir çıkış, yeni bir başlangıç yapılabilirdi. PKK, bu çağrılarını 1992 yılı başında iyice somutlaştırdı ve açıkça yöneltti. Emperyalizm, TC ve Kürt gericiliğinden oluşan karşı-devrim cephesi, yaratılmış olan devrimci gelişmeleri bu dönemde tümüyle imha etmek için büyük bir hazırlık ve yönelim içindeydi. PKK, bu saldırıları birlikte göğüslemek, bu cepheye ortak bir demokrasi ve direniş cephesiyle karşılık vermek ve böylece Türkiye devrimci-demokratik hareketine yeni bir çıkış yaptırmak için bu çağrılarını yöneltiyordu. Fakat birkaç dost güç dışında Türkiye sol ve sosyalist güçlerinden hiçbir karşılık alamadı. Türkiye sol güçleri, PKK'den uzak durmayı, PKK'yi karşı-devrimci saldırılar karşısında yalnız bırakmayı ve özel savaşın bir gereği olarak ortaya çıkan dergicilikle oyalanmayı yeğlediler. Hatta Devrimci Sol, TKP-ML gibi bazı güçler, bu dergileri de böyle bir dönemde PKK'ye karşı eleştiri ve mücadelede kullanmaktan bile çekinmediler. Bir bütün olarak Türkiye solunun içinde seyrettiği bu durum, söylenenler ve niyetler ne olursa olsun, bunlardan bağımsız ve objektif olarak özel savaşa yedeklenme durumuydu. Kuşkusuz özel savaşa böyle yedeklenenler bir devrimci çıkış yapamaz ve devrimci hareket geliştiremezlerdi. Ve geliştiremediler de. PKK, bütün bu karşı-devrimci saldırıyı yine yalnız başına göğüsledi ve amansız bir direnme yılı yaşayarak, kesin imha amaçlı bu saldırıyı sonuçsuz bırakmayı ve devrimci gelişme yaratmayı başardı.

İşte bugün ateşkes denemesiyle ilerletilmeye çalışılan bu sürece, böyle amansız bir mücadele temelinde defalarca ve tek başına karşı-devrimci planları boşa çıkartarak gelindi. Kuşkusuz tek başına savaşan güç, tek başına ateşkes de ilan edebilirdi. Yine bir siyasal programı savaşla hayata geçirmeye çalışan bir güç, aynı amacına ateşkes denemeleriyle de, zaman zaman savaşarak ve zaman zaman ateşkesle çözüm arayarak da ulaşmaya çalışabilirdi.

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, 17 Mart 1993 tarihli basın toplantısında, neden şimdi ateşkesin ilan edildiği ve bu ateşkese nasıl gelindiği sorusuna şu yanıtı veriyordu:

"1992'de bize bir tasfiye-imha süreci dayatıldı. Bu, Güney'deki savaşla ve Kuzey'de de iç operasyonla biteceğimiz biçimindeydi. Sanıyorum ikisinin de gerçekleşmediği görüldü ve hatta Kürdistan'ın çok kapsamlı bir devrimci gelişmeye karşı karşıya olduğu ortaya çıktı. Gelişen izlenimler budur. Çok kapsamlı bir devrimsel gelişme var. Yine çok kanlı bir sürece de giriliyor. Kanlı bir sürece girildiği konusunda hem ülke içinde ve hem de ülke dışında birçok çevre hemfikirdir. Bu kanlı süreci biraz frenlemek için sanıyorum bazı diplomatik kanallar yoğun baskı geliştiriyorlar veya yoğun istemde bulunuyorlar. Hükümetin de şöyle bir durumu söz konusu olabilir; cumhurbaşkanlığı ve hatta genelkurmaylık da dahil, işlerin pek de düşünüldüğü gibi gelişmediğinin, tasfiyenin gerçekleşmediğinin, çatışmanın daha da kanlı olabileceğinin, bunun da gerçekten siyasi tıkanıklık kadar ekonomik iflası da hızlandıracağının ve demokrasiye de bir arpa boyu yol aldırmayacağının anlaşılması bence etkilidir. Şunu da belirteyim; bütün Türkiye'nin ve uluslararası alanın gözü buradaymış, ben bu kadar beklemiyordum. Demek ki çok sonuç bekliyorlarmış. Yani yalnız sizin gazeteleriniz değil, özellikle en büyük devletlerden tutalım Türkiye'nin de resmi çevrelerine kadar hepsi bunu bir dönüm noktası olarak görmek istiyor. Ben de öyle görüyor. Ben de -bu bize hissettirildi, zaten basın da bunu işliyor- işte bunu vesile bilerek, eğer köklü yeni dönüşümler olacaksa, bunda PKK'yi bütün çıplaklığıyla bir kez daha dile getirmek için bu toplantıya karar ve önem verdim. Muhtemelen bu nedenlerle yeni bir dönüm noktasından bahsetmek düşünülebilir diyorum. Yani yeni bir dönüm noktasıdır demiyorum; ama bu düşünce hızla gelişiyor ve ortam bunu dayatıyor diyorum."

Abdullah ÖCALAN yoldaş, 15 Nisan 1993 tarihinde gazeteci Rafet Ballı'nın kendisi ile yaptığı röportajda da aynı konuda şunları belirtiyor:

"Başından beri PKK, tarihi, toplumsal ve ulusal temeli olan bir soruna çözüm olmak amacıyla ortaya çıkan bir harekettir. Hemen belirteyim, 20. yılını geride bırakıyoruz. Biz, bu hareketin temelini Ankara'da tam da bu günlerde atmıştık. Şimdi gelinen nokta, sorunun ortaya konulmasında ve çözüm yollarının gösterilmesinde epey mesafe alındığını gösteriyor. Bu anlamda, başında karar ne ise şimdi de odur. Sorun ortaya konulmak ve çözümlenmek isteniyor. Kürt halkının ulusal kurtuluşunu, eğer Türkiye halkı ve onun temsilcileri de hazırsa demokratik bir tarzda çözmek istiyoruz. Bu isteğimiz kabul görmediği gibi, amansız bir baskı ve sindirmeyle ortadan kaldırılmak istenildi. Buna karşı biz, bir direnme ve giderek etkin bir silahlı mücadele geliştirmeyle karşılık verdik. Denilebilir ki, sonuçta ne 70 yıldır Türkiye Cumhuriyeti'ne hakim olan ulusal tenkil ve bastırma politikası bu kez başarıya gitti ve ne de biz henüz tam bir askeri zafer sağlayabildik. Fakat bizim oldukça büyük siyasal mesafe katetmemiz ve askeri yönden de küçümsenmeyecek başarılara ulaşmamız söz konusudur. Biz tarihin bu dönemecinde tekrar şunu söylemek istiyoruz: Acaba sorunun muhatapları, silahlı yönteme fazla itibar etmeden, siyasi çözüm yollarına kendilerini açık ve hazır hissedebiliyorlar mı? Buna bir şans vermek için biz bu son adımı attık."

Aynı tarihte gazeteci H. Cemal'in yaptığı röportajda ise şunları söylüyor:

"... Ateşkesten önce, ateşin ne anlama geldiğini size izah etmeye çalışıyorum. PKK'nin yürüttüğü bu silahlı mücadele, eğer siyasal amacı olmayan kör bir şiddet olsaydı, üzerinde neredeyse dünyanın koalisyonu sağlandığına ve genel bir ordu gücü karşısında olduğuna göre bu kadar dayanamazdı ve çok yoğun bir siyasal ifadenin aracı olmasaydı bu silahlı mücadele kesinlikle birkaç ay içinde boğulurdu. Aslında çok şiddetle bir siyasal çözüme ihtiyaç var. Fakat bu siyasi çözüm yolu, yine bir o kadar şiddetle engellenmişti. Ama PKK de tam canalıcı yerinde 'madem sen şiddetle bu yolu kapattın, ben de şiddetle bu yolu açacağım' dedi. Çok yerinde ve haklı olduğu için aslında sonuç alabildi. Yani silahla kapanan siyasi yola bir şiddetle karşılık verme ve o yolu açma denemesidir. Bence bu da belli gerçekleri ortaya çıkardı. Bu neydi? Kürt varlığını yadsımaydı. Bunun mümkün olmadığını silahlı mücadele ortaya çıkardı. Kürt kimliğinin kabulüydü ve bunu da silahlı mücadele sağladı. Yine buna dayalı ulusal haklar meselesidir; bu araç bunu da gündeme getirdi. Demek istediğim, bazı sonuçlara ulaştırabildi. Son dönemlerde görüldüğü gibi, Türkiye'nin resmi çevreleri ve hatta ordunun birçok çevresi bile sorunu kabul etmek durumunda kalıyorlar ve bazı çözüm seçenekleri üzerinde çalışıyorlar. Ne kadar tutarlı ve doğru; o ayrı bir meseledir. Ama sorun kendini kabul ettirmiştir. İşte tam da bu aşamada biz şunu diyoruz: Acaba çok şiddetli bir silahlı savaşıma ve çok aşırı bir gerginliğe yol açmadan, yani bir anlamda biraz da yumuşatarak siyasi seçeneği geliştirebilir miyiz? Tümüyle siyasi seçenek rol oynar demiyorum; ama silahlı mücadele kadar siyasi seçeneğe de çözüm şansı verilebilir mi? Bu soruya açıklık kazandırmak için böyle bir denemede bulunduk."

Ateşkes denemesine nasıl bir süreçte ve hangi gerçekleri açığa çıkarmak için başvurulduğu çok açık. Türk sömürgeciliği, iç ve dış müttefikleriyle birlikte bütün gücünü harcıyor ve sonuç alamıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesi bütün düşman saldırılarını boşa çıkarıyor ve önemli bir devrimci gelişme düzeyi yaratıyor. Ve savaş, artık çok daha kanlı bir sürecin eşiğine geliyor. Böyle bir sürece girmeden, bu kadar çok kan akıtılmasını önlemek veya en azından akan kanı biraz azaltmak için böyle bir denemeye ve siyasal yöntemin biraz daha fazla devreye girmesine adım atılıyor. Türkiye'deki çok çeşitli çevrelerin, PKK'nin zayıfladığı için buna başvurduğunu iddia ettiği biliniyor. Egemen düzen güçlerinin en azından propaganda için bile olsa bunu yapmaları anlaşılırdır. Fakat çeşitli sol çevreler de benzer iddialarda bulunuyorlar ve adeta bunun propagandasını yapıyorlar. Sol da böyle propaganda yapınca, TC güçleri bu durumun gerçek olabileceğine iyice inanmış görünüyor. Bu durum, yanına giden her gazeteci tarafından Başkan Apo'ya sorulan bir soru oluyor. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, 16 Nisan tarihli basın toplantısında şunları belirtiyordu:

"Kesin bir tarih yok. Barış koşulları az çok belirgin bir biçimde söylenmiştir. Eğer bu koşullara uyulursa bir süre daha devam eder. Yok eğer bu süreç suistimal edilirse, yani kötü kullanılırsa, kamuoyunun ve hatta

Devrimci Sol, TKP-ML gibi güçler, PKK'nin "TC'ye teslim olduğunu" söylüyorlar ve kendi üsluplarıyla savaş naraları atıyorlar. Ancak bizim "nasıl teslim olduğumuzu", yani ateşkes denemesinin niteliğini izah eden söz ve yazılarımızın yayımlanmasına TC izin vermiyor ve anında toplatıyor; fakat bu güçlerin savaş çağrıları ise yayımlanabiliyor. Neden böyle oluyor acaba? TC, kendisiyle savaşılmasından değil de, kendisine teslim olunmasından mı korkuyor? Yoksa PKK'nin "teslim olması" bu güçlerin savaşmasından daha mı çok TC'yi korkutuyor?

Hedefe değen taş ses getirir; PKK'nin ateşkes denemesinin hedefi tam onikiden vurduğu anlaşılıyor. Meyve veren ağaç taşlanır; PKK en çok ateşkes taktiği ile taşlandığına göre, onun çok büyük bir siyasal hamle yaptığı ortaya çıkıyor. Bunlar gerçeklerdir ve bu yönlü gelişmeler hızla sürüyor. Fakat bunu soldan boşa çıkarmaya çalışan, yaşanan olayları anlamayan veya anlamak istemeyen, onun amacını çarpıtarak halk kitlelerinin kafasını karıştırmak isteyen, gelişmeler karşısında edilgen bir bekleyişi sürdüren çevrelerin varlığı da görülüyor.

birçok hükümet çevrelerinin de beklemediği anormal bir biçimde katliamlar, her türlü operasyonlar, tutuklamalar geliştirilirse, tabii ki bu işlemez, atıl kalır, süreç anlamını yitirir ve biz de normal mücadele sürecimizi daha da geliştirerek, hatta daha da çok yoğunlaştırarak devam ettireceğiz. Bu vesileyle şunu belirteyim: Bizim gerilla epey hazırlık yapmıştır. 10 bin civarında gerilla, fedai gibi her türlü göreve hazır beklemektedir. Ben bu basın toplantısına girmeden önce bütün karargahlarla konuştum, tamamen emirleri beklemektedirler. Barış isteniyorsa bu çerçevede, savaş isteniyorsa yine bu çerçevede gelişecektir. Sürece tamamen uyuyorlar, onu belirtmek istiyorum. Ve hepsi de özellikle savaşı geliştirebilecek düzeydedir. Hatta mevcut hazırlık düzeyimiz, şimdiye kadar yürüttüğümüz dokuz yıllık savaşın bilançosunu bir yılda ortaya çıkarabilecek düzeydedir. Bunu bir tehdit olarak söylemiyorum. FKK'nin zayıfladığı, işte son Güney Savaşı'nda ve operasyonlarda önemli gücünü yitirdiği, dolayısıyla bu nedenle ateşkesi kabul ettiği tarzındaki değerlendirmeler kesinlikle doğru değildir. İlk defa derli-toplu bir savaş hazırlığını biz bu senenin bahar döneminde başarmış bulunuyoruz. Bunu özenle belirtiyorum. Bunu, kamuoyunun da ve siz basının da özenle bilmesini istiyorum. Gerçekten bu savaşı daha da derinleştirirlerse, şimdiye kadar beşbin kişi mi gitti, bu yılki bilanço onbinden aşağı olmayacak. Bunun da özenle bilinmesini istiyorum. Ateşkes gerçekten bir yıl sonra da gündeme gelebilir. Fakat o zaman onbinlerce insan boşuna ölmüş olur. Biz, bu onbinlerce insanın boşa ölmesini önlemek istiyoruz. İki yıl sonra gelecek barış yerine, şimdiden bu barış sürecini, birbirlerine fazla zarar vermeden, 'biz askeri olarak çok güçlüyüz' tehditlerine ve saldırılarına başvurmadan gerçekleştirmek istiyoruz. Bütün iyi niyetimiz bunun içindir. Umarız hükümet anlar, kamuoyu anlar, herkes üzerine düşeni yapar."

Gazeteci H. Cemal'in yaptığı röportajda ise, süreci çok daha açık ve ayrıntılı olarak şöyle izah ediyor:

"... Çeşitli nedenler öne sürülebilir. Her şeyden önce, o zaman hükümet yeni teşekkül ediyordu. Yine Talabani'nin bize getirdiği öneri bugünkü gibi değildi. Adeta 'Silahları bırakın Ankara'ya gelin, teslim olun, canınızı kurtarabilirsiniz' biçimindeydi. Kaldı ki, biz bunu da hiç önemsememe gibi bir duruma düşmedik. Dikkat edilirse, Demirel-İnönü o zaman başa gelmişlerdi ve biz onları hemen şiddetle karşılamadık, bir şans tanıdık. Bazı gazetelerle yaptığımız röportajlarda bunu ortaya koyduk. Fakat hükümetin verdiği karşılık gerçekten çok belliydi ve bize göre hükümet değil, bizzat özel savaşı yönlendirenlerin kararı kesindi ve o da imhaydı; bizim için bu çok açıktı. Bizim de o zamanki gücümüz biraz zayıftı. Oluşturulan bütün politikalar, gerek içte ve gerekse dışta PKK'nin 1991 sonu ve 1992 boyunca tasfiyesini gerçekleştirme biçimindeydi. Newroz'a doğru geldiğimizde, zaten kış boyu muazzam bombardımanlar yapılmış, epeyce sindirme hareketlerine girişilmiş ve en ufacık bir ifade imkanı tanınmamıştı. Kendimizi savunmaktan başka her şey bize kapatılmıştı. Çok iyi biliyorduk ki varlığımız tasfiye edilmek isteniyor. Bu nedenle böyle bir sorun aklımıza gelmezdi. Zaten Güney Kürdistan Cephesi'nin Ankara ilişkileri tamamen Ankara'nın güdümünde ve hatta Avrupa'yla da birleştirilerek bizi teslim almaya yönelikti. Yani bir uzlaşma imkanı vermiyordu. Biz de canımızı dişimize takarak bu tasfiye planını boşa çıkarmaya çalıştık. Nitekim bu Güney Savaşı'nda denendi. O savaş bizim tasfiyemizi değil de, bize yönelik tasfiye politikasının tam sonuca gidemeyeceğini gösterdi. Güneyli Kürt güçleri de bunu böyle kabul etmek durumunda kaldılar. Yani devrimimizi tasfiye etme değil de, onunla uzlaşma temelinde bir yaklaşım sergilediler. Bunu kış boyunca daha somut gördük.

Yine Demirel-İnönü hükümetinin olağanüstü ağırlık verdiği özel savaşın 500 gün gibi bir sürede sonuca gidemeyeceği ortaya çıktı. Hatta dış ve iç operasyonların bizi zayıflatması şurada kalsın, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar güçlendirdiğimiz anlaşıldı. Bir de gerçekten 1992 kışında yaptığımız çalışmalar sonucunda ve özellikle 1993 başlarında yaptığımız değerlendirmelerle gücümüzü koruduğumuz ve geliştirmeye devam ettiğimiz sonucuna vardık. Yine halkın oldukça partiye temel teşkil eder duruma geldiğini gördük. Bu değerlendirmeler 1993 Newroz'una geldiğimizde kesinleşmiş gibiydi. Yani ordu, özel savaştan istediği başarıyı elde etmemişti. Hükümet, bu politikasının kendisini düşürebilecek bir noktaya geldiğini görmüştü. Yine cumhurbaşkanlığı, bu politikaların çıkmazda olduğunu daha önceden fark etmişti. Güney Kürdistanlı güçler, bizimle uzlaşmanın gereğine inanmışlardı. Sanıyorum uluslararası kamuoyunun da Türkiye'ye tanıdığı bir süre vardı ve herhalde 1993 baharına kadardı. Oradan da oldukça gelişen baskılar söz konusuydu. En önemlisi kendi halkımızın birliğini sağlamıştık; kesin parti öncülüğüne bağlanmışlardı. Gerilla da dağa iyi oturmuştu ve gerillanın sökülmesi artık mümkün değildi. İşte bunları değerlendirdik ve bu çerçevede Newroz'un, halkın da beklentilerine biraz daha uygun ve barışçıl geçmesine, yine Türkiye'nin birçok demokratik çevresinin ve uluslararası kamuoyunun beklentilerine uygun olmasına bir şans tanımak açısından biz böyle bir adıma başvurmaktan çekinmedik.

(...)

"Gayet tabii, sadece zayıf olmadığımız için değil, hem çok haklı olduğumuz ve hem de biraz güçlü ve yeterli duruma geldiğimiz için biz bu adımı atıyoruz. Bazıları şu değerlendirmeye kendilerini inandırmak istiyorlar: 'PKK oldukça güç kaybetti ve oldukça da halktan, uluslararası kamuoyundan tecrit oldu' diyorlar. Ben diyorum, tam tersi geçerlidir. Halktan oldukça büyük destek bulduk ve uluslararası destek de oldukça hızlı gelişmeye başladı. Bu temelde biz bu adımı attık. Yani hem güçlenmemiz yoğun ve hem de haklı olduğumuz gerçeği var. Türkiye halkı da dahil, ezici bir biçimde kabul görmüştür bu. Kaldı ki basındaki anketlere de yansımıştır. Bir terör hareketi olmaktan öteye, çok haklı ve siyasi amaçlı bir hareket olduğumuz vurgulanıyor. Ateşkese bu temelde gittik. Bunun başka türlü yorumlanmasına ve 'işte son darbeleri indiririz, birtakım vaadlerde de bulunur dağdan indiririz' denilmesine ben, Seyit Rıza ve Şeyh Sait çözümü diyorum. 'Daha sonra bazılarının kellesini uçururuz, diğerlerini de işbirliğine zorlarız, bu işi böylece hallederiz' anlamındadır. 70 yıllık -ki daha öncesi, Osmanlı dönemi de var- askeri imha ve tenkil yaklaşımıdır bu. Ve bu yaklaşım sorunu çözmedi, kangrene dönüştürdü. Hükümetin halen bu politikayı terk ettiği kanısında değilim. Şimdi biz bu politikanın açıkça kaldırılmasını istiyoruz. Bu politika kaldırılmadıkça zaten Türkiye'nin demokratik siyasi gelişmesinin olamayacağına inananlardanız...

"Güçsüzlük değil, güçlenme var ve içte de böyledir. Kürt halkının desteği zirveye çıkmıştır. Bu gerçek ortadadır. Terör politikası, kitleyi korkutma politikası PKK'yi güçlendirdi mi, zayıflattı mı? Kamuoyunun yorumlarına bakın, hareketlere bakın, ezici bir biçimde destek gördüğümüz açıktır. İsterseniz seçim yapalım. Demek istediğim, içte de güç kazanma söz konusudur. Güney'deki ilişkilere bakalım. Talabani şu anda karşınızda, istediğiniz sorun. Hangi statüde bizimle ilişki arayışı içindedirler? Bizim güçlerimiz Güney'de nasıldır? Güney'de eskisinden zayıf mıyız, güçlü müyüz? Sorar öğrenirsiniz. Ben iddia ediyorum ki, hem siyasi ve hem de askeri olarak daha da güçlüyüz. Türkiye kamuoyundaki kabulümüz de eskisinden daha güçlüdür. En çok vurgu yapılan, 'gerilla darbe yedi' oluyor. Ben size onbin gerillanın dökümünü yaptım. Hangi bölgede ne kadar gerillanın olduğunu söyledim. Şimdilik günlük katılım 50'dir, çok kısa bir süre sonra bu katılım yüzü bulabilir. Bu, çığ gibi bir büyümedir. İsterseniz gidip saymaya çalışın; eğer söylediklerim doğru değilse o zaman eleştiriniz haklılık taşıyabilir. Ben size cephelerin ismini tek tek verdim; Botan, Garzan, Amed, Dersim, Serhad, Mardin. İsterseniz bir gazeteciyi gönderelim ve bizzat birlikleri de görsün. Dağlar önemli oranda bizim denetimimizdedir. Bu da, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar güçlendiğimizi gösterir. Ateşkes, işte hem halkın bize bağlılığı, hem de gerillanın gelişmesindeki güçlenmeye bağlı olarak, yani kendine güven politikasının bir sonucu olarak gündeme gelmiştir..."

Her şey işte bu kadar açık. Geçmiş süreci ve ateşkes denemesini bundan daha iyi izah etmek mümkün değil. Buna rağmen, TC'nin ve onun propaganda çevrelerinin bu gerçeği çarpıtmaları ve ters göstermeye çalışmaları elbette anlaşılırdır. Bu onların biraz da varlık nedenidir. Fakat aynı şeyin, Türkiye devrimci-demokratik hareketi içindeki bazı güçler tarafından yapılması anlamsız ve anlaşılmazdır. Böyle bazı çevreler, "PKK'nın zayıf düştüğünü" propaganda etmekten adeta zevk alıyorlar. Bu durumda ister istemez aklımıza şu soru geliyor: Türkiye halkı için, Türkiye sosyalist ve demokratik güçleri için PKK'nin zayıf olması mı, yoksa güçlü olması mı daha iyidir? Tabii böyle bir sorunun aklımıza gelmesini bile istemezdik. Ve bunun nedeni de biz değiliz. Biz de Türkiye sol güçlerini eleştiriyoruz; fakat bunu, zayıf olmalarından üzüntü duymamız nedeniyle ve güçlenmelerini istediğimiz için, güçlenme yollarını gösterebilmek amacıyla yapıyoruz. Kesinlikle en yumuşağından en sertine kadar bütün eleştirilerimizin özü budur. PKK'ye destek verilsin de demiyoruz, bu herkesin kendi çıkarınadır ve kendi bileceği iştir. Sadece gerçekler çarpıtılmasın istiyoruz ve buna da hakkımız vardır.

PKK gerillası, işte savaş olsun ve yiğitliği kanıtlansın diye savaşmıyor. Gerilla, etle tırnak gibi siyasal amaçlara bağlıdır ve onun gerçekleşmesi için savaşıyor. Bazı güçler, gerillayı savaş olsun diye savaşan güç halinde görmek istiyorlar; PKK'ye yönelik eleştirilerinden ortaya bu çıkıyor. Hayır, gerilla bu hale gelirse eşkıyalaşmış demektir. Gerilla, bir siyasal amacı gerçekleştirmek, siyasal propaganda ve örgütlenmeyi sağlamak ve düşmanı yıpratmak amacıyla savaşıyor. Peki böyle bir amacı bir dönemde de ateşkesle sağlayabiliyorsak, o zaman niye ateşkese başvurmayalım? PKK'nin ateşkes denemesinin bütün bu alanlarda yaptığı etki ve gördüğü işlev savaştan geri kalır düzeyde midir? Böyle olmadığını, hatta daha etkili bir rol oynadığını aklı başında herkes kabul eder. Ateşkes denemesinin veya taktiğinin bir de bu yönünü görmek gerekiyor. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, 10 Mayıs tarihli talimatında bu konuda şunları belirtiyor:

"... Devlet eğer bazı adımları atmak istiyorsa bunu geliştirmek için, tutucu olmadığımızı ve siyasal açılımlara da rahatlıkla açık olduğumuzu göstermek için, bir deneme biçiminde buna başvurduk. Ayrıca bir de uluslararası ve kendi kamuoyumuzun beklentileri var; yine özel savaşın yarattığı aşırılıklar var. TC tarafından propaganda edilen yanlış imajları bertaraf etmek için, PKK'nin 'terörist' imajı biçimindeki görünüşünü değiştirmek için yakladığımız aşamayı bir fırsat bilerek ateşkes ilan edildi. Sınırlı bir ateşkesti ve bu nedenle daha çok propaganda değeri oldu. Ve nitekim geçen iki aylık süre içinde bunun oldukça önemli sonuçlar yaratabileceği anlaşıldı. TC'yi oldukça büyük bir çıkmaz içine itti, ulusal ve uluslararası düzeyde tecrite soktu. Ve halen de etkisi görülmeye devam ediyor."

Gerçek bu kadar açık olunca, bize de söyleyecek fazla bir söz kalmıyor.

Ateşkes Türkiye ortamını nasıl etkiledi?

Ateşkes denemesinin her alanda büyük bir yankıya yol açtığı biliniyor. Geçen iki aylık süreden beri bu yankı devam ediyor. En başta Kürdistan'da yol açtığı gelişmelerden söz etmek gerek. Ateşkes girişimi, Kürdistan'ın bütün parçalarındaki halk kitlelerinde büyük bir coşku ve birlik doğurdu. PKK etkinliğini, dolayısıyla devrimin etkisini en üst düzeye çıkardı. Bunun yansıması olarak, ulusal kurtuluş çizgisinde Kürdistan ulusal güçlerinin ittifak ve cepheleşmesi çalışmaları başladı ve bu çalışmaları kalıcı sonuçlar yaratma doğrultusunda hızla devam ediyor. Kürdistan parçaları kendi içinde cepheleşiyor ve Kürdistan bütünü için ilişki ve dayanışmayı sağlayıcı kurumlaşmalar gelişiyor. Bu durum, başta TC olmak üzere sömürgeci devletlere ve tüm dünyaya Kürdistan sorununun çözümünü dayatıyor. Bu da, Türkiye'ye gerçek bir demokratik açılımın çok güçlü bir biçimde dayatılması ve TC'nin sıkıştırılması demektir. Ateşkes girişiminin uluslararası kamuoyunda da büyük bir yankısı oldu. İlerici-demokratik güçler bu girişime açıkça sahip çıkıyor ve TC'den çözüm istiyor. TC'nin müttefiki olan emperyalist devletler de, oluşan kamuoyu baskısı nedeniyle işi eskisi gibi götüremiyor ve TC'-



den bazı adımlar beklediklerini çeşitli biçimlerde ima ediyorlar. Denilebilir ki, ateşkes girişimi en büyük etkiyi Türkiye halkı üzerinde yaptı. Türkiye halkı ilk defa gerçekleri bu kadar açık görebildi ve kendisinin büyük bir haksızlığa ve şovenizme alet edildiğini hissetti. Bazı Türkiyeli sosyalist çevrelerin haklı olarak belirttikleri gibi, bu durum Türkiye halkında çok önemli bir bilinçlenmeye yol açtı. Son birkaç yıldır özel savaş çerçevesinde oluşturulan iç ve dış mutabakat önemli ölçüde parçalandı. Hatta TC yönetimini büyük bir şok içine sokarak, yönetici çevreler arasında belli görüş ayrılıkları doğurdu.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bunlar, yetmiş yıllık kemalist çerçevenin ve 12 Eylül faşist düzeninin ciddi bir biçimde sıkışıp tecrit olması ve çok güçlü bir demokratik dayatma ile yüz yüze gelmesi anlamına geliyor. TC sisteminin tarihi boyunca karşılaştığı en büyük sıkışma ve demokratik dayatma oluyor bu. Bu durum, Türkiye sosyalist ve demokratik güçlerinin ciddi bir politik çıkış yapabilmeleri ve kitleleri etkileyip demokratik devrime götürebilmeleri için çok elverişli bir ortam oluşturuyor. PKK'nin geliştirdiği devrimci savaş ve günümüzdeki ateşkes adımı ile bunu etkin bir demokratik dayatma haline getirmesi, Türkiye ortamını işte bu denli güçlü etkiliyor, Türkiye sosyalist ve demokratik güçlerine, Türkiye halk güçlerine böyle büyük bir olanak yaratıyor.

Ancak somut durum, yani politik ortam böyle olmasına rağmen, Türkiye sosyalist ve demokratik güçlerinde buna uygun bir çalışma ve böyle bir gelişme gözükmüyor. Ateşkes girişimi ertesinde bir grup aydın bir deklarasyon yayınladı ve öyle kaldı. Bazı sosyal-demokrat parlamenter çevreler benzer bir bildiri yayınlayıp peşini bıraktılar. Yine sınırlı bazı toplantılar ve tartışmalar oluyor. Bunlar politik bir çıkışa dönüştürülmeyince ve de sürekli kılınmayınca, pratikteki anlamı adeta yasak savma özelliğini aşmıyor. Türkiye sol ve sosyalist güçlerinde, çeşitli grup ve örgütlerinde ise bu kadarı bile gözükmüyor. Bunlar, kendi dergi veya gazetelerinde kısa birer değerlendirme yazıları yayımladılar ve bununla görevlerini yerine getirdiklerini sanıyorlar. Mevcut politik ortamı bu biçimde karşılamayı kendileri için yeterli görüyorlar. Çeşitli yazılar hazırladılar, politik gelişmeleri değerlendirdiler ve büyük çoğunlukla gelişmeleri olumlu buluyor, PKK'yi ve Kürt halkını desteklediklerini belirtiyorlar; bunlar iyi ve güzel, fakat pratik politika açısından ciddi bir şey taşımıyor. PKK, kendisine gösterilen destek ve dayanışmayı saygıyla karşılıyor; fakat hem bunu yeterli görmüyor ve hem de istemiyor. PKK ve Kürt halkının Türkiye'den gelecek destek ve dayanışma sözlerine fazla ihtiyacı yok. PKK ve Kürt halkı, Türkiye sosyalist ve demokratik güçlerinden, kendileri için iş yapmalarını, politik bir güç haline gelmelerini ve mevcut koşulları değerlendirerek Türkiye'de demokratik dönüşümü gerçekleştirmelerini bekliyor. Kürt halkı ile dayanışmayı ve verilecek desteği de işte burada görüyor.

TC sisteminin ciddi bir biçimde sıkıştığı ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye'ye böyle ciddi bir demokratik dayatmada bulunduğu bir ortamda, Türkiye sosyalist ve demokratik güçlerinin buna denk bir politik çalışma içine girmemeleri, insana ister istemez şu soruları düşündürüyor: Acaba bu güçler mevcut düzenden memnunlar ve bunun değişmesini istemiyorlar mı? Acaba bu güçlerin demokratik dönüşüm ve sosyalist gelişme diye bir sorunları yok mu? Türkiye sol ve sosyalist güçleri dergiciliği ve ideolojik çerçeveyi aşıp politik bir güç haline gelmek istemiyorlar mı? Yoksa bunu gerçekleştiremeyecek kadar zayıf bir durumda mı bulunuyorlar? TC'nin faşist sisteminin Kürdistan'dan ve uluslararası alandan sıkıştırılması kendilerinde endişe mi yaratıyor? Öyle ya, bu kadar elverişli ve kendilerine bu denli olanak sağlandığı bir ortamda sosyalist ve demokratik politikaya en küçük bir adım bile atmamaları, küçük bir politik adıma bile yönelmemeleri ve adeta kendilerini politika dışında ısrarla tutmaya çalışmaları başka hangi anlamlara gelebilir?

Halbuki PKK'nin çağrıları esas olarak kendilerine yönelikti, Türkiye halkına ve demokratik güçlerine yönelikti. Ateşkes girişiminde bulunmanın hemen ardından PKK, Türkiye sosyalist ve demokratik örgütlerine, gruplarına görüşme ve ittifak oluşturma çağrısı yaptı. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, 16 Nisan tarihli basın toplantısında şunları belirtiyordu: "... *Özgür ve eşit koşullarda birliğe gerçekten ortam açılmalıdır. Bunu hem devlet kesimlerinden bekliyoruz ve hem de daha çok Türkiye halkının bu konuda demokratik yaklaşımını ve baskısını geliştirmesini bekliyoruz. Esas itibariyle çözüm gücü halkın kendisidir. Türk halkına da ve onun demokratik temsilcilerine de çok görevler düşmektedir.*"

Abdullah ÖCALAN yoldaş, gazeteci R. Ballı'nın yaptığı röportajda ise şunları belirtiyor: "*Eylemimizin etkileri, belki de Kürt'ten fazla Türk'ü ilgilendirir. Benim baştan beri iddiam budur. Kaldı ki biz, Türkiye'nin devrimci-demokratik gelişiminin ürünüyüz. Yani halen birçok Türk'ün bunu fazla idrak etmemesi, onların yabancılaşmasının sonucudur.*"

Bu sözlerle dile getirilen görüşler ve yapılan çağrılar son derece açık. Bunlara ve yaratılan son derece elverişli politik ortama rağmen, Türkiye sol ve demokratik güçlerinin ufak bir politik adım atmaya bile yönelmemeleri elbette düşündürücüdür. Acaba bunlar politika alanını tamamen egemen ve gerici güçlere mi bırakmak istiyorlar? Kendilerine, her şeyi onların yapmasını ve kendilerinin de sadece eleştirici olmasını mı yakıştırıyorlar? Kürdistan sorununun çözümünü, dolayısıyla Türkiye'deki gerçek demokratikleşmeyi devlete bırakıp da, kendi adımlarını devletin atacağı adımlara göre mi ayarlamak istiyorlar? Haklı olarak aklımıza bu sorular geliyor ve mevcut pratik durum gerçek düşüncenin böyle olduğunu gösteriyor. O zaman, yani politikaya adım atmadıktan sonra, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesini istiyoruz" sözlerinin pratikte ne anlamı ve geçerliliği olabilir?

PKK gerillası, işte savaş olsun ve yiğitliği kanıtlansın diye savaşmıyor. Gerilla, etle tırnak gibi siyasal amaçlara bağlıdır ve onun gerçekleşmesi için savaşıyor. Bazı güçler, gerillayı savaş olsun diye savaşan güç halinde görmek istiyorlar; PKK'ye yönelik eleştirilerinden ortaya bu çıkıyor. Hayır, gerilla bu hale gelirse eşkıyalaşmış demektir.

Gerçek durum böyle olmasına rağmen, PKK'nin TC yönetimiyle de görüşebileceğini ve eğer demokratik yaklaşım gösterilirse Kürdistan sorununda sınırlı bazı çözümlerin bu temelde gerçekleştirilebileceğini ilan etmesinden, bazı sosyalist çevrelerin rahatsızlık duydukları anlaşılıyor. Kendilerinin muhatap alınmadığı duygusuna kapıldıkları gözleniyor. Halbuki bu tür şeyler anlamlı değildir. Şöyle düşünsünler: Sen dergicilikten öteye geçmiyor ve politikaya girmiyorsun, o zaman PKK kimi muhatap alsın? Ortada çözümlenmeye çalışılan çok kapsamlı bir politik sorun var; dergicilikten öteye geçmeyenlerle böyle bir sorun nasıl çözülsün? Türkiye solu hem kendini politik bir güç ve muhatap haline getirmiyor, hem de sorunun çözümü için yapılan girişimleri ve harcanan çabaları eleştiriyor. Bu doğru değildir ve aynı zamanda sorunun çözümünü istememek anlamına gelir. Oysa PKK, "Türkiye'de muhatap arıyorum" diye defalardır açıklama yapıyor. Türkiye sosyalist ve demokratik güçlerine bu konuda yaptığı sayısız çağrı var. Hem bunlara cevap verme ve gereklerini yerine getirme, hem de PKK'nin çözüm çabalarını eleştir; bu doğru bir yaklaşım değildir. Türkiye solu, eğer gerçekten Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesinden yanaysa, o zaman Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerine yönelik böyle bir yaklaşım içinde olmak ve kendi çözümünü pratik olarak ortaya koymak, gerçekleştirmek durumundadır. PKK'nin TC yönetimiyle görüşme çağrılarının öyle gizli kapalı bir yanı da yoktur. Hele sosyalizmi ve devrimi görmezlikten gelen yanı hiç yoktur. Tam tersine, devrime ve sosyalizme bir adım daha attırabilmek ve politik gelişmeyi biraz daha ilerletebilmek için çalışmaktadır. Abdullah ÖCALAN yoldaş, gazeteci R. Ballı ile görüşmesinde bu konuda şunları belirtiyor:

"*Gayet tabii. Benzeri sayısız insan işkence çekti, kan döktü. Onların boş olmadığını, fazla formüle etmeseler, örgütlenmeseler ve başarıya götürmeseler de dikkate alınması gereken amaçları olduğunu, bunun da benim için bir vasiyet olduğunu, bu anlamda devrimin yenilmediğini size hatırlatayım. Yani Apo bütün bunları düşünür.*

R. Ballı: *Yani ben Deniz Gezmiş'lerin, Mahir Çayan'ların ve İbrahim Kaypakkaya'ların varisiyim, mirasçısıyım mı diyorsunuz?*

A. Öcalan: *Onların mirası var. Bence o insanlar, öyle unutulmaya değer insanlar değildir. Yöntemleri ve taktikleri ne kadar yanlış ve yetersiz olursa olsun, darağaçlarında ve kan revan içinde söyledikleri ve uğruna da kendilerini böyle adadıkları amaçlar kesindir ve ben onlara bağlıyım. Bundan hiç kimsenin de kuşkusu olmasın. Ankara'yla bütün ilişkilerimde bunları göz önüne getireceğim. Ölünceye kadar bu böyledir. O açıdan, 'sosyalizm tasfiye oldu, artık devrim müzelik oldu' deyip de kimse üzerimize gelmesin...*"

Türkiye solunun PKK'ye destek ifade edilen değerlendirmelerinde bile hep endişe görülüyor. Hep "Kürtlerin yem olacağını" düşünüyorlar ve bu konuda endişeler dile getiriyorlar. Nedense PKK ve Kürtlerin kendi çıkarlarını her koşulda savunabileceğine bir türlü güvenmiyor ve inanmıyorlar. Bu konudaki uyarılarını memnuniyetle karşılıyoruz. Fakat bu denli endişeli olmaları, bize göre tarihsel egemenlik ruhundan kaynaklanıyor ve onun bir yansıması oluyor.

Türkiye halkı için, Türkiye sosyalist ve demokratik güçleri için PKK'nin zayıf olması mı, yoksa güçlü olması mı daha iyidir? Tabii böyle bir sorunun aklımıza gelmesini bile istemezdik. Ve bunun nedeni de biz değiliz. Biz de Türkiye sol güçlerini eleştiriyoruz; fakat bunu, zayıf olmalarından üzüntü duymamız nedeniyle ve güçlenmelerini istediğimiz için, güçlenme yollarını gösterebilmek amacıyla yapıyoruz.

Bu ruhu sürekli taşımak iyi değildir ve bütün dostları PKK'ye ve Kürtlere tam güven duyabilmelidir.

Örneğin, bir endişe ve eleştiri konusu da Kürdistan'da geliştirilen ulusal kurtuluşçu birlik çalışmaları oluyor. PKK'nin, Kürdistan ulusal güçlerini ulusal kurtuluş çizgisinde birleştirme, Kürt örgütleri arasında ilişki ve ittifaklar kurma, Kürdistan parçalarında cepheleşme ve bütünü için de bir ilişki sistematiği yaratma çalışmaları eleştiri konusu oluyor. Halbuki Türkiye solunun bu yönlü gelişmeleri alkışlaması ve bu yöndeki çabaları desteklemesi gerekiyor. Çünkü, Kürdistan güçlerinin birlik olup sorunun çözümünü dayatmaları, Türkiye için en ciddi demokratik dayatma oluyor. Kürdistan sorununda atılacak en küçük bir adımın bile Türkiye'de önemli bir demokratik gelişme olacağı çok açık. Bunu ilerletmeyi ve buna dayanarak veya bunun yarattığı ortamı değerlendirerek güçlü politik çıkışlar yapmayı esas alacağı yerde, Türkiye solunun bunları eleştirmesi anlaşılmazdır. Çoğunlukla bu eleştiriler, Kürdistan'daki bazı örgüt ve kişilerin emperyalist devletlerle ilişki içinde olmasından kaynaklanıyor. PKK'nin bu tür güçlerle ilişki kurması eleştiriliyor. Peki, ilişki kurmaz ve de itersen, o zaman emperyalist ve sömürgeci devletler onları kullanmaya çalışmayacaklar mı? Bunu sınırlamak, onları ulusal kurtuluş çizgisine çekmeye ve sınırlı da olsa bu çizgiye hizmet ettirmeye çalışmak daha akıllı bir politika değil mi? Tabii PKK'nin böyle bir politikayı başarabileceğine güvenmiyorlar ve peşinen PKK'nin başarısız olacağına inanıyorlar. Çünkü, tarihi egemenlik ruhunu taşıyorlar ve Kürtlerin kendi işlerini yürütebileceklerine dair güvensizdirler.

PKK'nin baştan beri bu güçlerle çeşitli biçimlerde hem ilişkileri ve hem de çelişki ve çatışmaları olmuştur. Zaman zaman çelişkiler, zaman zaman da ilişkiler ön plana geçmiştir. Yani PKK böyle bir ilişki içine ilk defa girmiyor; geçmişte de hazırlanmış protokoller ve yapılmış ittifaklar var. Ayrıca, mevcut ulusal birlik politikasını geliştirirken bu durumları gözardı etmiyor; bütün bunların bilinciyle ve deneyimiyle çalışmalarını yürütüyor. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Hevgirtin-KDP ile yaptığı görüşmede bütün bunları şöyle ifade ediyor:

"*Birlik çalışmalarına yön verebilecek perspektifler geliştirme imkanı var. Dediğim gibi, çok önemli pratik-siyasi ortam var; günlük olarak gelişiyor. Hele bugünlerde bütün Türkiye ve Kürdistan neredeyse ayakta bekliyor. Bu çalışmaları da tam böyle bir döneme denk getirip sonuç alıcı bir noktaya indirgememiz sorumluluğumuz gereğidir.*

Söyleyeyim yani, biz bir savaş yürüttük Güney'de Kürdistani Cephe güçleriyle. Ama savaşın en sıcak ortamında bir uzlamaya da yöneldik. O, 40-50 bin kişinin yer aldığı çok kapsamlı bir savaştı. Bize göre onların yanlışları vardı, onlara göre bizimki vardı; bu bizi savaşa kadar götürdü. Ama daha sonra Kürt halkının ulusal gerçekleri, bu sıcak ortamda bile bizi bir birlik olmaya doğru götürdü. Ve geliştirilen birlik, siz de biliyorsunuz, düşmanın bile hiç tahmin etmediği ve fakat önemli sonuçları olan bir anlaşmaydı. Halen derinleşerek devam ediyor. Yani şunu demeye getiriyorum: Sizlerle aramızda eskiden bazı çelişkiler oldu, ama bunlar daha çok söz düzeyinde idi. Bunları abartmanın tabii ki gereği yok. Ulusal güçler, siz de biliyorsunuz, sürekli ilişki ve çatışma içinde olma ihtimali olan güçlerdir. Yani sürekli çatışmak demek veya hiç çelişki çıkmaz demek, gerçeklere biraz gözünü kapatmaktır. Fakat burada mühim olan, uzun vadeli ulusal çıkarları gözetebilmektir. Bu önemli bir sorun. Çünkü, inanıyoruz ki hemen hepimiz ulusal amaçlara yakından bağlı kişileriz, örgütleriz. Mutlaka bizleri birleştiren ve birleştirecek olan noktalar vardır. Şimdi biz bunu görmezsek, o zaman siyasi körler olarak değerlendiririz. Siyasette çok acemi ve kendi kendilerine zarar veren kişiler ve örgütler olarak mahkum ediliriz. Siyasette bu kadar kör ve aptal olmak herhalde doğru bir tutum da değildir. Yine çelişkiler ve görüş ayrılıkları sürüp gitsin, ondan hiçbir endişe olmasın. Ama birlik noktalarını yakalayamamak, ulusal amaçlar doğrultusunda birlikte yapılabilecek işleri görmemek ve bunun imkanlarını zorlamamak, gerçekten siyasette büyük bir toyluktur. Hatta düşmana hizmete kadar da götürür. Biz bunu önlemeye çalışıyoruz. Bu sanırım çok derin bir ihtiyaçtır ve hepiniz bunun farkındasınız.

Benim bu konularda hızla sonuç almamın bir önemli nedeni bu. Yani düşman karşısında aptal olmamak ve herkese hizmet edecek çalışmaları ertelemeksizin gerçekleştirmek. Dediğim gibi, yine farklı dünya görüşleri, farklı taktikler sürüp gitsin. Ama çok acil birleşilebilecek hususlar da var. Düşman karşısında hemen herkese az çok gelişme imkanı ve yine siyasi amaca hizmet etme imkanı verecek durumlar da yakalanıyor. Dolayısıyla, anlamlıdır diye düşünüyorum ve bu çalışmaları tutarlı buluyorum. Özellikle bazıları dar ele alıyorlar, neredeyse temel ilkelerde uyum bekliyorlar; bunlar çocukçadır ve gerçeklere biraz gözünü kapamaktır. Bunlara kalsa hiç birleşmemek gerekir. O ilkeler uğruna –hani o yüz yıllardır mezhepçi çatışmalarda olduğu gibi– sürekli çatışmak gerekir. Ciddi bir politika yürütmek isteyenlerin bu anlayışlarla fazla ilişkileri olamaz. Biz bunu Türk solunda yaygın olarak gördük. Halleri ortada. Gerçekten biz, Türkiye solunun yapamadığı birliği yapmak durumundayız. Çünkü onlar çok fanatik, sürekli bölünen ve parçalanan gruplar olarak kendilerini bitirdiler. En ufacık bir siyasi etkinliklerinin olmadığını biliyorsunuz. Bence, Kürt hareketi onu aşmalı, aşma olgunluğunu göstermeli. Ve bu konuda öncülük etmeli. Halkın da gelişim düzeyi artık buna elveriyor. Kaldı ki Türk solunun acil ulusal amaçları söz konusu değil. Onların sosyal-şoven niteliği, onları hep kemalizme kuyrukçu konumda tutmuştur. Onların endişeleri

biraz da devletleridir. Fazla bizim gibi acil ve ertelenemez ulusal amaçlar içerisinde değiller. Kısaca koşullarımız farklıdır. Biz kendi birlik çalışmalarımızı, kendi ihtiyaçlarımıza uygun olarak geliştirmek durumundayız. Onların etkilenmelerine fazla katılmamalıyız. Dediğim gibi, yine de onlara dostça elimizi her zaman uzatırız. Böyle bir dönemde niye bu tip birlik çalışmaları denilirse, buna biz böyle bir cevabı verebiliriz."

Kürdistan'da birlik çalışmalarının nasıl bir anlayış temelinde yürütüldüğü çok açık. Bu çalışma, çelişkileri ve ayrılıkları asla gizlememektedir. Yıllardır yürütülen teorik ve pratik çalışma ile de, birleşmek için gerekli olan ayrım çizgilerinin çizilmesi çok iyi yapılmıştır. Çok açık ki, sınıf çelişkisi ve onun gereği olan mücadele ile, ulusal çelişki ve ondan kaynaklanan mücadele birbirinden çok farklıdır. Türkiye'de yetmiş yıldır sınıf mücadelesi yürütülüyor; bir yetmiş yıl daha yürütülebilir ve işçi sınıfı baskı ve sömürü görmekten başka bir kayba uğramaz; hatta hem ekonomik ve toplumsal gelişme ve hem de mücadele nedeniyle daha da gelişip güçlenir. Fakat aynı şeyin Kürt halkı için söylenemeyeceği çok açıktır. Kürdistan halkı çok ağır bir ulusal yok oluş tehlikesi altındadır ve bundan kurtuluş mücadelesi çok acildir. Bunun için yaratılan her olanağı çok iyi kullanmak ve her fırsatı çok iyi değerlendirmek zorundadır. Ayrıca, yok oluş tehlikesi altında bulunan bir halk olarak Kürtlerin bölünmesini ve sürekli birbirleriyle çatışmasını isteyenler emperyalistler ve sömürgecilerdir. Böl ve yönet politikası, onların politikasıdır. Türkiye sosyalistlerinin Kürtlerin parçalanmasını ve çatışma içinde olmasını istemeleri mevcut ortamda mümkün değildir. Onlar, ulusal kurtuluş çizgisinde birlikten yana olmanın ve bunu desteklemenin en tutarlı gücü olmak durumundadırlar. Eğer tersi olursa, o zaman sosyalistlik değil, kemalizm olur bu.

Türkiye sol güçlerinden bazıları, tamamen hayali kurgularla ve gelişmeleri çarpıtarak PKK'nin programından taktiğe kadar her şeyden vazgeçtiğini ve değişikliğe uğrattığını iddia ediyorlar. Bu konular yeterince açık olduğu için fazla üzerinde durmak istemiyoruz. Abdullah ÖCALAN yoldaş, yaptığı basın toplantılarında da bu konulara yeterince açıklık getiriyor. R. Ballı'nın aynı konudaki sorusuna ise şu kısa yanıtı veriyor: *"Yok, politika değişikliği değil de, politikayı daha iyi uygulamaya çalışıyoruz, uygulamada ortaya çıkan tıkanıklığı gideriyoruz. Politika değişikliği yok."* Devamla, PKK'nin Türkiye sosyalist ve demokratik hareketine yaklaşımını şöyle ifade ediyor:

"Hepsini az çok birikim olarak değerlendirdik. Ben, Türkiye'nin bütün devrimci-demokratik birikimlerinin PKK vasıtasıyla günümüze kadar taşırıldığına eminim. Ve PKK'nin bu gelişmesinden payınızı alabilirsiniz. Sadakatle bağlı kalınmış ve değerler çarçur edilmemiştir. Halklara hediye olarak şimdi sunulmaktadır. Hepinizin, hepsinin eylemlerine ve çabalarına biçilmesi gereken değeri biçtik, koruduk ve buraya kadar getirdik. PKK'yi bir de bu yönüyle değerlendireceksiniz. O, büyük mücadele bayrağını, yalnız Kürt ulusal kurtuluşu için değil, Türk halkının özgürlük savaşımı için de iyi dalgalandırdı. Ve eğer şimdi sahip çıkılırsa çok sevinir. Türk halkı, bunu daha politik, daha örgütlü ve daha birleşik bir biçimde dalgalandırsın. Bizden istediğini çok açık ortaya koysun: Kardeşlik istiyorsa kardeşlik, dayanışma istiyorsa dayanışma, cephe ortaklığı istiyorsa cephe ortaklığı, devlet ortaklığı istiyorsa devlet ortaklığı. Yeter ki bu konularda açık ve net olsun. Biz yine elimizden gelen desteği sunarız. Onların dolaylı da olsa bizden etkilenmelerine değer biçtik. Kendilerinin de bizden etkilenmelerine değer biçmelerini, bu konuda şoven değil, saygıdeğer ve alçakgönüllü olmalarını diliyorum.

R. Ballı: *Türkiye solu ile bir cepheye gitme ihtimaliniz var mı?*

A. Öcalan: *Cephenin olabilmesi için, siyaset yapmaya cesaret etmek lazım. Türk sol güçleri, siyaset yapmanın taktik ustalığına biraz ulaşmalıdırlar. İlk günden günümüze kadar biz, her zaman cephe ortaklığını geliştirmeye kesinlikle açığız. Ben THKP-C geleneğinin içinde bu işe başladım. Yani 1970'lerde onların örgüt üyesi bile olmak istedim. 1982'lerde Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi-FKBDC'yi belki de yirmiye yakın Türk örgütüyle geliştirmek istedim; kendileri yeterli olmadılar ve devam etmediler. Yine birçok direnişçi birlik arayışımız daha vardı, fakat güçleri yetmedi ve devam edemediler. Yani bizde kusur yok. Her türlü ittifak ve dayanışma biçimlerine yine hazırız..."*



Mücadele gazetesi "Silahlara Veda" başlığıyla bir yazı yayımlamış; öyle bir yazı ki, okuyunca insan, sanki Uğur Mumcu dirilip de yazmış sanıyor. Benzer bir yazı Özgür Gelecek adlı gazetede de var. Bu gazete, özellikle üsluptaki ölçüsüzlüğüyle dikkat çekiyor. Şimdilik ağır konuşmak istemiyoruz ama, bu gazetenin kişilere ve özellikle mücadele önderliği kanıtlanmış kişilere yönelik tutumuna dikkat etmesi gerekiyor.

PKK'nin yaklaşımları işte bu kadar açıktır. Ve bunların, Türkiye sol güçlerine ne kadar önemli olanak sağladığı ve görevlerini yerine getirmeleri için açık bir çağrı olduğu ortadadır.

Ateşkese, kimler niçin saldırıyor?

"Aslında buna ateşkes demekten de öteye, siyasi çözüm yollarını geliştirme diyelim. Hemen belirteyim, çoklarının söylediği gibi, bilmem silah bırakılıyor, dağdan iniliyor değil. Böyle durumlar intihar olur. Ve sanmıyorum hükümet de bunu bizden beklesin. Silahlı güçlerimiz, temel bir politikanın hayata geçirilmesinin güçleridir. Yani Kürt ulusal haklarının ve Türkiye halkının demokratik haklarının sağlanılması için ortaya çıkmış silahlı güçlerdir. Bu amaçlara ulaşıncaya kadar, bu silahlı güçler gelişerek varlığını sürdürecekler ve daha da kapsamlı bir ordulaşmaya yöneleceklerdir. Neden? Çünkü, amaç orta yerde duruyor. Amaca silahlı güçlere başvurulmadan da gidilebilirdi; ama başta yadsındı bu ve yadsınmaya da devam edildi. Dolayısıyla silahlı mücadele, amaçlara ulaşmanın temel aracı haline geldi..."

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, bunları, gazeteci H. Cemal'in 15 Nisan tarihinde yaptığı röportajda belirtiyor. Bu açıklamalar, PKK'ye yönelik olarak bazı güçlerin hayali ve pek de dürüst olmayan saldırılarına gereken cevabı veriyor. İyi biliyoruz ki, PKK'nin bir taktik olarak ateşkes denemesine saldıranlar, sadece köy korucuları ve Hikmet Çetin, özel savaş ve ordu güçleri, Ecevit ve çeşitli yargı organlarının yöneticilerinden başlamak üzere bilcümle kemalistler değil, sayıları çok az da olsa sol içinde de bazı çevreler var. Aslında bu tür güçlere söz söylemek fazla anlamlı olmuyor; çünkü dürüst bir yaklaşım içinde değiller. Bu nedenle, bazı hususlara kısaca değinerek geçmek istiyoruz.

Abdullah ÖCALAN yoldaşın 17 Mart tarihinde yaptığı basın toplantısının hemen ardından, 19 Mart'ta bir basın açıklaması yapan Doğru Perinçek, Kürt sorununun çözümü amacıyla bir programı da kendisi sunuyor. Bu, şu anlama geliyor: Kürtlerin temsilcisi onlar değildir, ben temsil ediyorum, eğer Kürt sorunu çözülecekse onu da biz yapmalıyız! Yani bu, Kürtlerin bağımsız bir güç olmalarını yadsıma ve önlerini kapatma girişimi oluyor. Bu, M. Kemal'in "Eğer bu ülkeye komünizm lazımsa onu da biz getiririz" demesine benziyor. "Kürtlere bir şey lazımsa onu da biz yaparız" anlamını taşıyor. Doğu Perinçek, aynı basın açıklamasında, PKK'nin taraf olmaktan çıktığını söylüyor ve "süreç içinde büyük güçler arası mücadelede roller dayatılan bir örgüt konumuna getirilmiştir" diyor. Bu açıklamayı, PKK'nin ateşkes ilan etmesine karşılık olarak yapıyor. Ancak ateşkes girişiminden böyle bir sonuca nasıl ulaştığını anlamak çok zor oluyor. Çünkü PKK ateşkes çağrısını büyük güçlere değil, Türkiye'ye yaptı; Türkiye devletine, halkına, sosyalist ve demokratik güçlerine yaptı. Eğer Türkiye'ye yapılan bir çağrıya hemen "büyük güçler", yani ABD ve Almanya gibi güçler karışıyorlarsa, o zaman Doğu Perinçek PKK'ye değil de Türkiye'ye bakmalıdır. Bu durum, PKK'den değil, devleti ve toplumu ile emperyalistlerin, büyük güçlerin hayranlığını yaşayan Türkiye'den kaynaklanmaktadır. Eğer devleti ve toplumu ile Türkiye emperyalistlerin avucu içine alınmışsa, bunun sorumlusu herhalde PKK değildir. Doğu Perinçek biraz kendine, ne halde olduğuna bakabilmelidir.

PKK Türkiye'nin bu durumdan kurtulması mücadelesini en sağlam bir tarzda yürüten güç durumundadır. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, gazeteci R. Ballı ile söyleşisinde Türkiye'nin politik güçlerini bu konuda uyarmakta ve şunları ifade etmektedir:

"... Yani çok güvendiğiniz Batı ilişkileri aleyhinize rahatlıkla kullanılabilir. Ve ondan da, bizden çok siz zarar görürsünüz. Ama biz şunu tercih ediyoruz: İlişkiyi yeke yek birbirimizle kuralım; bu en doğrusudur. Ne diye onların gölgesi altında, baskıları altında ilişkilere zorlanalım ki! Ne diye siz, onlardan güç alarak üzerimize gelesiniz ki! Benim yiğitlik anlayışım şudur: Vuruyorsan da kendi özgücüne dayanarak vur; dünyayı başımıza getirmenin ne anlamı var? Tabii ben buna açığım, ama şimdi politika yapıyoruz. Bakın, ben de politika ve diplomasi yaparım ve o zaman da günah benden gider. Savaşın kurallarında şu var: Sen rakibi ne kadar sıkıştırırsan, onun da seni sıkıştırma hakkı doğar. Yiğitlik ölçülerine dikkat etmezsen, her türlü zarara da açık olursun. Biz bu tutuma gitmek istemiyoruz; ama Türk temsilciliği veya resmiyeti bizi buna zorluyor."

Doğu Perinçek, TC'ye yapılan bu uyarıyı anlamış görünüyor ve alelacele buna cevap yetiştirmeye ve TC'yi savunmaya çalışıyor. Ateşkes ilanı ardından acele çıkışının özü bu. Benzer durumda olan başka güçler de var. Örneğin **Mücadele** gazetesi "Silahlara Veda" başlığıyla bir yazı yayımlamış; öyle bir yazı ki, okuyunca insan, sanki Uğur Mumcu dirilip de yazmış sanıyor. Benzer bir yazı **Özgür Gelecek** adlı gazetede de var. Bu gazete, özellikle üsluptaki ölçüsüzlüğüyle dikkat çekiyor. Şimdilik ağır konuşmak istemiyoruz ama, bu gazetenin kişilere ve özellikle mücadele önderliği kanıtlanmış kişilere yönelik tutumuna dikkat etmesi gerekiyor. Bu üç güç, kendileri ne söylerse söylesinler, ortak bir teorik ve politik yaklaşımı temsil ediyorlar. Ve bu çizginin teorik önderliğini de Doğu Perinçek yapıyor. Kimisinin silahlı mücadeleyi ve kimisinin de parlamentoyu esas aldığını söylemesi veya kendi aralarında sert tartışmaların ortaya çıkması bu gerçeği asla değiştirmiyor. Bu güçler, politik yaklaşım olarak, özde Türkiye'de kemalizmi ve uluslararası planda da reel sosyalizmi esas alıyorlar. Bunlara karşı oldukları biçimindeki sözleri ne kadar çok tekrarlarlarsa tekrarlasınlar, politik yaklaşımlarının özü budur ve kuşkusuz pratikleri de son tahlilde buna hizmet ediyor. Bu da sol statükoculuk veya başka bir deyimle politik tutuculuk oluyor.

Bunlar, ısrarla PKK'nin milliyetçi olduğunu iddia ediyorlar ve bunun propagandasını yapmaya çalışıyorlar. PKK'nin, kendileri gibi "Türk-Kürt ortak örgütüyüm" dememesine ve böyle olmamasına büyük öfke duyuyorlar ve buradan yola çıkarak PKK'nin yaklaşımlarını ve pratiğini Türkiye'nin demokratik devrimine hizmet etmez biçiminde görüyorlar. Bunların milliyetçilik anlayışları neyse, o da belli değil. Eğer milliyetçiliği, Kürdistan'a ve Kürt halkının, emekçilerinin çıkarlarına sahip çıkmak olarak görüyorlarsa, kuşkusuz PKK bu değerlere sahipliğin en güçlüsü ve asla vazgeçmeyecek temsilcisidir. PKK bir ulusal kurtuluş devrimi yürütüyor ve ulusal kurtuluş mücadelesi veriyor; bu nedenle devriminin ve programının milli yanı var ve böyle olması kadar da doğal ve gerekli bir şey yok. Fakat PKK'nin, başka ulusları Kürtlerden küçük görme veya başka ulusları egemenlik altına alma gibi bir anlayışı da hiç yok. Peki, PKK'nin bu yaklaşımı mı milliyetçilik oluyor, yoksa kendilerinin Kürtleri Türk yönetimi altında tutma çabaları mı şovenizm oluyor? Bu güçlerin ısrarlı milliyetçilik iddiaları, aslında kendi sosyal-şoven özlerini gizlemek için kullanılan bir maskedir. PKK'nin yaklaşım ve pratiğinin Türkiye'de demokratik devrime hizmet etmediğini söylemek içinse, kişinin ancak kör ve insafsız olması gerekir. Kuşkusuz PKK, Türkiye'de devrim yapmak ve Türkiye toplumunu yönetmek iddiasında bulunmuyor; bunu, Türkiye emekçi halkının temsilcilerine bırakıyor. Fakat 1971 yenilgisinden sonra devrimci hareketi alıp bugüne getiren ve bugün de Türkiye'de demokratik devrimi en çok dayatan ve geliştiren gücün PKK olduğunu inkar etmek, dürüstlük sınırını aşmak demek oluyor. Abdullah ÖCALAN yoldaş, 15 Nisan 1993'te gazeteci R. Ballı ile söyleşisinde bu durumlara şöyle açıklık getiriyor:

"Aslında Ankara'da tutarlı bir kapitalizmin olduğunu da sanmıyorum. Ankara'da reel sosyalizm gibi durumlar söz konusu. En değme kapitalist bile biraz reel sosyalist gibidir. Tutarlı bir demokratizmin ölçüler dahilinde bile geliştirilmediğini biliyorsunuz. Mevcut sistem aşılmak durumundadır. Türkiye'nin o devlet geleneği gerçekten şovenistçedir. Artık Türk eliti için mi desem veya üst siyasi-askeri kesimi için mi desem, hepsi de aşiret şovenizmi gibi bir devlet konumuna sarılıyorlar. Aslında bu, toplumsal tıkanıklığın temel nedenidir. Ben şunu da size söy-

leyeyim; Türk halkı ve toplumu aslında ileridir ve hatta üretkendir ve oldukça emekçidir. Ama devlet öyle değil; devlet ve üstteki tabaka tutucudur. Böyle bir çelişki vardır. Bu çelişkinin çözümü gerekir. Evet diyeceksin, 'sen yine devrim istiyorsun, kim buna aldanır veya inanır.' Ancak bunu artık görmek gerekiyor. Yani klasik anlamda, işte Türkiye'de birçok komünist partinin veya hareketin istediği gibi bir devrimden de bahsetmiyorum. Bizim yürüttüğümüz bu çalışmaların hepsi de devrimdir. Zaten Özal bile bunu söylüyor. Bizim yaptığımız işler devrimdir. Kürt olayının kendisi önemli bir demokratik devrimdir. Bu, Türkiye'de de kesin devrimsel gelişmelere yol açacaktır. Ama bu, reel sosyalistler gibi olmayacak. Ben bunu daha önce de söylemiştim. Zaten Türk solculuğundan kopuşumuz da biraz bu temeldedir. Ben halen bu konuda solcu ne kadar solcudur, sağcı ne kadar sağcıdır, gerçekten anlamak istiyorum. Belki de solcu, kesinlikle sağdan daha sağcı olabilir; belki de sağcı sola daha yakın olabilir. Benim böyle kuşkularım da var. Çünkü, solcu solculuğunu kanıtlayamıyor. Mevcut klikler, mevcut yapılar hiç üretemez durumdadırlar. Neredeyse altmış yaşındaki bakirelere benziyorlar. Politika üretemediler."

Mücadele gazetesine göre, sömürgecilik teorisi silahlara vedayı getiriyormuş, silah bırakmaya götürüyormuş! Özgür Gelecek gazetesinin de benzer yaklaşımı var. Aslında bunlar savaştan anlasalardı ve bir savaş içine girebilselerdi, o zaman ateşkesin de savaş eylemlerinden biri olduğunu bilirlerdi.

Mücadele gazetesine göre, sömürgecilik teorisi silahlara vedayı getiriyormuş, silah bırakmaya götürüyormuş! Özgür Gelecek gazetesinin de benzer yaklaşımı var. Aslında bunlar savaştan anlasalardı ve bir savaş içine girebilselerdi, o zaman ateşkesin de savaş eylemlerinden biri olduğunu bilirlerdi. Yine bunlar, PKK'yi savaş konusunda eleştirselerdi, biz yine de buna bir değer biçerdik. Bu temelde kendileri daha yüksek bir devrimci savaş geliştirselerdi, biz kendilerini alkışlardık. Ama yok, yaptıkları ve sıkıntıları böyle değil. PKK'nin TC'ye karşı yarattığı devrimci gelişme ortamında kendilerine biçtikleri statü, mevcut adımlar nedeniyle bozuluyor; sıkıntıları işte buradan ortaya çıkıyor. Devrimci Sol, şimdiye kadar hiç yapmadığı bir işi ateşkesin hemen sonrasında yapıyor; Türkiye'de hiçbir yer kalmamış gibi Dersim'de karakol basıyor. Buna bakılıp Devrimci Sol'un kırda gerillayı geliştirmeye çalıştığı sanılarak sevinilebilir. Ama biraz dikkatli incelenirse, bu eylemin, TC'den çok PKK'nin taktik adımlarına karşı yöneltildiğini anlamak hiç de zor olmaz. Kaldı ki, ateşkes denemesi sürecinde bile zorunlu olarak PKK gerillalarının TC kuvvetleriyle girdiği çarpışmalar, onlarınkini kat kat aşmaktadır. Peki nerede silahlara veda? Sömürgecilik teorisi silah bırakmaya mı götürdü, yoksa TC'nin ve Kürtlerin tarihinde görülmemiş düzeyde bir ulusal kurtuluş savaşına mı? Kürtlerin tarihleri boyunca göremedikleri bir devrimsel gelişmeyi ve askeri ordulaşmayı, yine modern savaşı bu teorik yaklaşım temelinde yaşadıkları ve halen de geliştirerek yaşamaya devam ettikleri yadsınabilir mi?

Ateşkes denemesinin hemen ardından, dağdaki gerillaya yönelik olarak iki yerden çağrı geldi: TC, gerillayı teslim olmaya ve kendisine sığınmaya çağırdı. Diğer yandan da bu güçler, yani Devrimci Sol ve TKP-ML, gerillaya kendilerine katılma çağrısı yaptılar. Dikkatsiz bakılınca, bu çağrıların farklı olduğu sanılır. Yine bunlar, kendi çağrılarının devrimci savaşı geliştirmek için olduğunu söyleyebilirler. Fakat gerçekler hiç de böyle değildir. Bu iki çağrı birbirinden farklı değildir ve ikisinin de özü birdir: Kürtleri Türk yönetimi altına almak, Kürtlere bağımsız bir varlık tanımamak! Gerillaya ve Kürt halkına bu güçler tarafından yapılan çağrıların tek anlamı aslında budur. Eğer böyle olmasaydı, en azından kendilerine katılma değil de, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını sürdürme çağrıları yaparlardı. Bunların temel sıkıntısı, PKK ile Kürtlerin bağımsız bir güç haline gelmiş olmasındadır ve bütün çabaları bu gücün Türk yönetimi altına yeniden nasıl alınabileceği doğrultusundadır.

Bunların esas sorununun ateşkes denemesi ve savaş olmadığı yazılarından açıkça anlaşılıyor. Çünkü bunlar üzerinde durmuyorlar, sömürgecilik teorisi, yani PKK'nin teorik ve politik yaklaşımları üzerinde duruyorlar. Mücadele gazetesi, bu teorinin, sadece görünenle uğraştığını ve esas tehlikeyi gözardı ettiğini belirtiyor. Yani Türk sömürgeciliğini baş düşman aldığı için, esas tehlike olan emperyalizmi gözardı ediyormuş! Aynı savı bir süreden beri Doğu Perinçek'in de ileri sürdüğü ve esas sahibinin Perinçek olduğu biliniyor. Bir kez, PKK programı, Türk sömürgeciliğinin ve gerisindeki emperyalizmin Kürdistan üzerindeki varlığının tasfiye edilmesini içeriyor; yani gerçeği çarpıtmamak gerekiyor. İkincisi, Mücadele gazetesi, Türk sömürgeciliği yerine baş düşman olarak oligarşiyi gösteriyor; peki bu mu hedefte daha açıklık oluyor? Üçüncüsü ise, Devrimci Sol İncirlik'te bir Amerikalı vurarak, Doğu Perinçek ise, Çekiç Güç'e karşı bir bildiri yayınlayarak emperyalizme karşı mücadele etkilerini sanıyorlar. Eğer Türkiye ve Kürdistan'da emperyalist politikalara en çok darbe vuran gücün kim olduğunu öğrenmek istiyorlarsa, o zaman gerçek sahiplerine, yani TC yöneticileri ile emperyalistlere sormalarını tavsiye ederiz.



Bunlar, yani İşçi Partisi, Devrimci Sol ve TKP-ML, Kürdistan'ın sömürge olduğunu kabul etmiyorlar. Halbuki sömürgecilik teorisinin yarattığı mücadele Kürdistan halkına büyük bir devrimi yaşatıyor ve de zafer yolunda ilerliyor. Bunlar, "Kürdistan sömürge değildir" diyorlar. Demirel de "Biz müstemleke yönetici değiliz" diyordu. Dünyada hiçbir sömürgeci güç, kendisinin sömürgeci olduğunu kabul etmemiştir. Sömürgeler hep "Deniz aşırı topraklar" diye tanımlanmıştır. Sosyal-şovenizm de, sömürgeciliği ve ulusal kurtuluş savaşlarını yadsımıştır. Burada önemli olan, sömürgecinin ne dediğine değil de, sömürgecilik altındaki toplumun kendisini nasıl gördüğüne bakmaktır. Bunlar neden sömürgecilik teorisine karşı çıkıyorlar? Çünkü, bu teori Türk sömürgeciliğini hedefliyor ve TC sistemini yıkmayı öngörüyor. Bunların endişesi, TC sisteminin korunması noktasındadır. Bu nedenle statükocu ve tutucudurlar. Bunlar aslında Kürdistan ülkesinin varlığını kabul etmiyorlar. Geçmişte bunu açıkça söylüyorlardı. Şimdi ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi karşısında "Kürdistan" sözcüğünü yazıyorlar, ancak bunu Türkiye'nin bölgelerinden biri olarak görüyorlar. Yani Demirel'in "Kürt realitesi" demesi gibi kerhen söylüyorlar. Doğu Perinçek "Fırat'ın doğusu" diyor. Mücadele ve Özgür Gelecek gazeteleri ise, Kürdistan'ı "ülke devrimi"ne bağlı olarak yazıyorlar. Burada ülke, TC sınırları oluyor ve buna da Türkiye deniliyor. Aynı zamanda bunlar Kürt ulusundan ve bu ulusun kendi kaderini tayin etmesinden de söz ediyorlar. Peki bu nasıl bir ulus ki, ülkesi yok? Ulusu oluşturan öğelerden biri de toprak birliği, yani ülke değil midir? Bir ülkede hiç iki ulus yaşar mı? Çok açık ki, bunlar aslında Kürtleri bir ulusal azınlık olarak görüyor ve ele alıyorlar. Türkiye'de ve Türk ulusunun içinde Kürt azınlığının yaşadığını varsayıyorlar. Belki de İnönü gibi bir kültürel azınlık ve aşiret toplulukları olarak görüyorlardır. Mücadele gazetesi, sömürge teorisinin halkları milliyetlere göre böldüğünü yazıyor. Bununla Kürtleri kastediyor ve Kürtlerin ayrı bir milliyet, millet olarak görülmemesini istiyor. Yıldırım Akbulut da "Herkes Türk olmaya mecburdur" diyordu. Bütün bunlardan sonra, bir de bu güçlerin "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkından ve ayrı devlet kurmasından yanayız" demelerinin ne anlamı kalıyor?



Bunların sömürgecilik, Kürdistan, ülke, ulus, ulusal kurtuluş gibi kavramları çarpıtmalarının veya yadsımalarının temel gerekçesi örgütlenme sorunu oluyor. Bunlar hala Kürdistan halkının ve çeşitli sınıflarının kendi örgütlerini kurmalarına karşı çıkıyorlar. Kürdistan adına bir komünist partisi kurulmasını bile istemiyorlar ve bunun da marksizm-leninizmin gereği olduğunu söylüyorlar. Peki örgütsüz bir halk, bir ulus kendi kaderini neyle ve nasıl tayin edecek? Sen Kürtlerin bir parti, bir dernek bile kurmalarını kabul etmiyorsun, o zaman "ayrı devlet kurmalarından yanayım" demenin ne anlamı ve ne inandırıcılığı olabilir? Senin bu sözlerinin, M. Kemal'in 1920'lerde söylediklerinden ne farkı olabilir? Peki bunlar niçin böyle yapıyorlar? Çok açık ki, Kürtlerin bağımsız bir güç olmasını, Türk devlet sistematiğinin ve kemalizmin çözülmesini istemedikleri için. Bunlar, böylesi gelişmelerden büyük korku duyuyorlar ve bu gelişmeler mevcut sistemi zorladıkça hırçınlıklarını daha da artırıyorlar.

Gerçek böyle olmasına rağmen, Özgür Gelecek gazetesi hala şunları yazabiliyor: *"Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, ezilen ulusların yabancı ulusal bütünlerden ayrılıp kendi ulusal devletini kurma özgürlüğüdür. A. Öcalan bağımsız Kürdistan değil, federasyonda anlaşabiliriz diyor. Apaçıkça bu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, yani bağımsız Kürt devleti kurma hakkının kapı dışarı edilmesi demektir."* (Sayı: 2) Özgür Gelecek gazetesi, böylelikle PKK'yi Kürdistan halkına şikayet etmiş oluyor. PKK'yi mevcut koşullarda demokratik bir federasyon olabilir dediği için, ayrı devlet olgusuna karşı çıkmış olmakla eleştiriyor. PKK'nin politikalarını da, pratik mücadelesini de herkes biliyor. Peki bu yazılanlara ne demeli? Kürtlerin bir parti, bir dernek kurmalarına bile karşı olanların, Kürtleri Türkiye örgütleri içinde örgütlemek için ellerinden gelen her çabayı harcayanların bir de dönüp böyle yazmalarına gülmeli mi, ağlamalı mı? Bir insan kendisini bilmez olur da bu kadar olmaz!

Mücadele gazetesine göre, sömürge teorisi emperyalizmle uzlaşmaya götürüyormuş, köprüler kuruyormuş! Aman Devrimci Sol dikkatli olsun; kendisi de yeni-sömürgecilik teorisini esas alıyor, bu teori emperyalizmle uzlaşmayı da aşarak kendisini emperyalist olmaya kadar götürebilir! Mücadele gazetesi şunu da yazıyor: *"Zaten Kürt ulusal hareketlerinin bugüne kadar ciddi bir anti-emperyalist tavrına, anti-emperyalist hedefe yönelen bir eylemine rastlamak da mümkün olmamıştır."* (1 Mayıs 1993 tarihli sayı.) Uğur Mumcu, İlhan Selçuk, Bülent Ecevit gibi kemalistlerin temcit pilavına çevirdikleri bu kemalist sav üzerinde durmaya bile gerek yok. Fakat Özgür Gelecek gazetesi de benzer görüşler ileri sürüyor. Doğu Perinçek'in bu konuda çok daha duyarlı olduğu ve yıllardan beri yoğun bir çaba içinde bulunduğu da biliniyor. Bununla, PKK'nin ve Kürtlerin uluslararası ilişkileri kastediliyor. TC meclisindeki milletvekilleri her ayın yarısını Türkiye'de geçiriyorlarsa diğer yarısını da Amerika veya Avrupa'da geçiriyorlar; Doğu Perinçek bunları hiç görmüyor. Fakat HEP'li milletvekillerden bazıları Avrupa'ya veya Amerika'ya gitmeye görsünler, ya da bir Amerikalı'ya sokakta selam versinler; Doğu Perinçek o zaman kıyameti koparıyor, işbirlikçilikten başlıyor kompioya, İsraillleşmeye kadar gidiyor. TC yöneticileri birkaç yıldır dünyada mekik dokuyorlar. Faşist çevrelerle görüşmeye faşistler, muhafazakar çevrelerle görüşmeye muhafazakarlar, sosyal-demokrat çevrelerle görüşmeye sosyal demokratlar, hatta bunlar da yetmeyince Hikmet Çetin gönderiliyor. Peki bunlar niçin yapılıyor? Çok açık ki, yürütülen özel savaşın bir parçası olarak yapılıyor. Bunlarla özel savaşa dış destek



sağlanıyor ve PKK ile Kürtler dışardan kuşatılmaya çalışılıyor. Peki birkaç yıldır Doğu Perinçek'in Küba'dan Kore'ye kadar mekik dokuması bunun dışında düşünülebilir mi? Doğu Perinçek bunu anlamadığımızı mı sanıyor? Daha düne kadar Sovyetler "emperyalist", adı geçen devletler de onun "işbirlikçisi" idiler; peki ne çabuk hemen Doğu Perinçek'e göre sosyalist oluverdiler? Çok açık ki, Doğu Perinçek, TKP'nin geçmişte yürüttüğü misyona soyunmuş bulunuyor. Bu misyon, Türkiye'de solu kemalizmin kuyruğuna takmak, dünyada solun ilişkilerini kendine bağlamak ve Kürtleri dünyadan tecrit etmektir ve de çok tehlikeli bir misyondur. Doğu Perinçek'in bütün çabaları, PKK'yi ve Kürtleri dünya solundan tecrit etmeye yöneliktir. Kendisi çeşitli partilerle ilişki kuruyor, hatta devlet başkanlarıyla bile görüşüyor ve bunlar tehlikeli olmuyor; fakat PKK ufak bir dış ilişki geliştirmek isteyince kıyameti koparıyor, PKK'nin taraf olmaktan çıktığı savından başlıyor büyük güçlerin aleti olduğu sayıklamalarından çıkıyor. Bu yapılanlar ne anlama geliyor? Bu güçler, Kürdistan sorununun uluslararasılaşmasına müthiş tepki duyuyorlar, PKK'nin ilişkilerine bunun için karşı çıkıyorlar. Çünkü, sorun uluslararasılaşırsa Türklerin denetiminden çıkıyor, PKK'nin ilişkileri de TC'yi sıkıştırıyor. Bunlarsa, Kürtleri Türk egemenliği altında tutmaya kendilerini hastretmiş bulunuyorlar ve böylelikle de kemalizmin özünü esas almış oluyorlar.

Bu güçlere söyleyeceğimiz, mevcut teorik, politik ve taktik çizgilerini ciddi bir biçimde gözden geçirmeleri ve kendilerini kemalist çizgiden kurtarmalarıdır. Böyle yapmazlarsa, sosyalizm ve devrimcilikte bir adım bile ilerleyemezler. O zaman da kendilerine söyleyeceğimiz şu olur: Kamalist-Evrenist diktatörlükten kurtulmaya çalışırken, yeni bir Mengistu diktatörlüğünü başımıza bela etmeye hiç niyetimiz yok.

Süreç nasıl ilerliyor ve hangi görevleri yüklüyor?

Ateşkes denemesinin devrimci gelişmede nasıl bir ortam yarattığını, 10 Mayıs tarihli talimatta Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle özetliyor: *"Her devrim için çok temel olan halkın desteği, bizim devrimimiz için de önemlidir. Ve bu destek gelişerek devam etmektedir. Kaldı ki bu konuda birlik için atılan adımlar var; cephe birliği ve yine bu Güneyli güçlerle daha çatışmasız bir siyasal atmosferde buluşmak halkın beklentilerine uygundur. Halk da kendi cephesini güçlendiriyor. En son geliştireceğimiz cephe, sanıyorum siyasal birliği biraz daha geliştirecektir. Halka dayanan gerilla bunun faydalarını daha fazla görecektir. Bu yönlü bir gelişmenin de yoğunca yaşandığını biliyoruz. Yine uluslararası cephenin de biraz lehimize çevrildiğini biliyoruz. Eskiden aleyhimize olan çember kırıldığı gibi, adeta TC'nin etrafında bir çembere dönüştürüldü bu. Şimdi kendisi çembere düşmüştür. Dolayısıyla içte ve dışta objektif ortam, geçen yıla göre devrim için hayli olgundur."*

Ateşkesin ortaya çıkardığı değişiklik ve savaş konusunda ise H. Cemal ile söyleşisinde şunları belirtiyor: "Şunu hemen belirteyim; gelinen nokta, sizin sandığınız gibi, PKK hiç silaha başvurmaz biçiminde değildir. Bu koşullar sürdükçe PKK silahını bırakmaz ve sımsıkı tutar. Fakat politikaya da en az bunun kadar ağırlık verir. Değişikliği burada görmek gerekiyor. Yani silah da politika içindir. Başlarken de bunu vurgulamıştım. Biraz politika yapma şansı olduğuna göre, niye illede her şey yalnız ve yalnız silahla mümkündür diyelim. Ben bunun anlamsız olduğunu söylüyorum. Niye politik seçeneği daha fazla devreye sokmayalım? İşte değişiklik burada. Daha fazla politika yapılacaktır, daha fazla yasal sınırlar zorlanacaktır, daha fazla uzlaşma ve ittifaklar geliştirilecektir, yine diplomasi ve diyaloglar geliştirilecektir. Değişiklik buradadır. Ama silahlar da yerli yerinde duruyor. Gerektiği zaman bu silahlar çok daha akıllı ve yerinde kullanılacaktır..."

Şimdi somut durum şöyle: Ateşkes girişimi, deneme niteliğinde ve tek yanlı bir girişimdi. Bir adım olarak kendisinden beklenen kazanımları, hem Kürdistan ve Türkiye'de, hem de uluslararası alanda umulandan çok daha fazla gerçekleştirdi. Halen de geliştirici etkisi devam ediyor. Ateşkes denemesinde ihtiyat elden bırakılmadı. TC'nin durmayan operasyonları nedeniyle çatışmalar yer yer devam etti. TC'nin ateşkes sürecini suistimal ettiği bu durumda artık çarpışmaların giderek artması ve çok şiddetli bir savaşa dönüşmesi de beklenebilir. TC, resmi söylemde farklı bir dil kullanmasına rağmen, ateşkes girişiminin sıkıştırıcı kuşatması altında kaldı ve bir bakıma muhataplık olgusunu kabul etmiş oldu. Ateşkes denemesinden kendi açısından yararlanmaya ve bazı darbeler vurmaya çalıştı.

Zaten böyle ilk bir ateşkes girişiminin ve denemesinin sorunu çözüm yoluna koyması, siyasal görüşmelere yol açması beklenemezdi ve beklenmiyordu da. Türkiye sol çevreleri anlamasalar da, TC yöneticileri, PKK'nin yaptıklarının ne anlama geldiğini ve Türkiye'yi hangi sonuca götüreceğini çok iyi biliyorlardı. Açıkça görülüyor ki, ipin ucunu kaçırmak ve egemenliklerini tehlikeye sokmak istemiyorlar. Reformcu adımlar atmaya güçleri yok ve büyük bir tutuculukla ve şiddetle faşist-sömürgeci düzeni korumaya çalışacaklar. Özellikle Demirel-İnönü tasallutunun tutuculuğu ve güçten yoksun olduğu açık. Bu durumda, mevcut ortamı çözmek için daha şiddetli savaşın yaşanması gerekiyor ve önümüzdeki dönemde savaşın şiddetlenerek süreceği beklenmelidir. Ancak, çarpışmalar yoğunlaşsa ve savaş çok büyük bir şiddet kazansa da, Kürdistan ulusal sorununun ve Türkiye'nin demokratikleştirilmesi sorununun çözümü için artık ateşkes olgusu gündeme girmiştir ve şiddetlenen savaşın her anında bu olgu kendisini hissettirecektir. Ulusal ve demokratikleşme sorunlarının siyasal yöntemlerle çözümü için ateşkes olgusu sürekli gündeme gelebilir. Bu anlamda, ateşkes girişimiyle birlikte Kürdistan ulusal sorunu ile Türkiye'nin demokratikleşmesi açısından yeni bir süreç başlamıştır ve bu sürecin geriye dönüşü artık yoktur. Yeni bir süreç, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin yeni bir başlangıç, bir çıkış yapabilmesi için muazzam bir olanak demektir. Bunun için hem muazzam bir olanak sunuyor, hem de böyle bir politik atılımı sağlama görevini dayatıyor.

Türkiye devrimci hareketi, 1971'de çok görkemli ve soylu bir çıkış yaptı; ancak çok kısa bir sürede yenildi. 1970'li yıllarda çeşitli grup ve örgütleriyle birlikte bu yenilgiyi aşamadı; hareket giderek daha çok genişledi ve fakat ideolojik-politik ve pratik çizgide bu yenilgi düzleminde hareket etti. PKK'nin daha o zamandan yürüttüğü yenilgi çizgisini aştırma çabaları Türkiye'de başarılı olamadı ve zaferi öngören devrimci eylem Kürdistan'a kaydı. Türkiye solu, yenilgi çizgisinde seyrettiği ve bundan kurtulamadığı için, 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında ciddi hiçbir varlık gösteremedi. 12 Mart darbesi karşısındaki görkemli direnişe karşın, 12 Eylül darbesi karşısında teslimiyet, sinme ve bekleme olgusu yaşandı. Gerçi grup ve örgütler önemli darbeler yemişler ve ağır tutuklamalara uğramışlardı, fakat dışarda kalan güç de az değildi. Birçok örgütün gücü PKK'den daha fazlaydı. Bu nedenle, 12 Eylül karşısında varlık gösterilememesinin temel nedeni darbe yemek değildi; temel neden, mevcut grup ve örgütlerin yenilgi çizgisinde seyretmesi ve teslimiyeti, sinmeyi bir politika olarak esas almasıydı. Bu dönemde de, yenilgi çizgisini aştırmak ve güçlü bir devrimci politik çıkış yaptırmak için PKK'nin yoğun çalışmaları oldu; fakat bu çalışmalar Türkiye açısından yine başarılı olamadı ve devrimci atılım tek ayaklı alarak Kürdistan'da yükseldi. Kürdistan'daki devrim cephesi önemli gelişmeler yaşayarak devrimi bugüne getirdi. Şimdi ateşkes denemesi ile yeni bir süreç başlatmış oluyor. Bu süreç, artık Kürdistan ulusal sorunu ile Türkiye'de demokratik devrim sorununun çözüm yoluna girmesi süreci oluyor. Böyle bir sürecin başlangıcı, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin politik bir çıkış yapabilmesinin bütün olanaklarını kendinde taşıyor. Eğer bu ortam ve dönemeç de değerlendirilemez ve gereken politik çıkış yapılmazsa, Türkiye'de sosyalist ve demokratik mücadele içinde olan güçler açısından çok yazık olur. Ortada bu kadar şehit, işkence ve harcanmış bunca çaba var. Yaşanmış bunca deney ve tecrübe, ortaya çıkmış bunca birikim var. Eğer bütün bunlar bir demokratik devrim platformunda birleştirilemez ve bir politik çıkışa dönüştürülemezse, Kürdistan cephesi ile ittifak ve ortak mücadele içinde Türkiye'ye bir demokratik dönüşüm dayatılamazsa, o zaman ortaya çıkmış bu tarihi fırsat ve olanak da değerlendirilememiş olacak ve ehliyetsizliğini son kez göstermiş olan mevcut grup ve örgütler silinerek tarihe karışacaklardır.

Doğu Perinçek, TKP'nin geçmişte yürüttüğü misyona soyunmuş bulunuyor. Bu misyon, Türkiye'de solu kemalizmin kuyruğuna takmak, dünyada solun ilişkilerini kendine bağlamak ve Kürtleri dünyadan tecrit etmektir ve de çok tehlikeli bir misyondur. Doğu Perinçek'in bütün çabaları, PKK'yi ve Kürtleri dünya solundan tecrit etmeye yöneliktir.



Şunları da belirtelim: Türkiye'deki gelişmeler ne olursa olsun, PKK, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununu çözecek ve devrimin Kürdistan ayağını mutlaka zafere götürecektir. Bu kesin. Ve bu gelişme, Türkiye'deki mevcut sistemi şu veya bu oranda mutlaka parçalayacak ve Türkiye'yi demokratik dönüşüme uğratacaktır. Kuşkusuz sadece Kürdistan'dan gelişecek demokratik çözüm Türkiye'de sınırlı bir düzeyde kalabilecektir. Gönül istiyor ki, Türkiye'deki demokratik gelişmeler böyle sınırlı kalmasın. Yine gönül istiyor ki devrimci-demokratik mücadeleye bunca emek vermiş kişi ve örgütler bunu yapabilsin. PKK'nin her türlü siyasi ve askeri birlik ve ortak mücadele çağrıları bunun içindir, yoksa kendisi çok muhtaç olduğu için değildir. Zira çok iyi biliyor ki, biraz sancılı da gelişse ve zaman da alsa, mevcut toplumsal ve siyasal gelişme Türkiye'de de kendi devrimci-demokratik güçlerini mutlaka yaratacak ve bunu hiç kimse engelleyemeyecek.

Gazeteci R. Ballı ile 15 Nisan 1993 tarihli söyleşisinde Başkan APO, bu konuda Türkiye halkına ve devrimci-demokratik güçlerine şunları söylüyor:

"Evet, Türk halkına sevgiyle yaklaşıyoruz ve kirli savaşı dikkatle değerlendirmesini istiyoruz. Gerçekten bu savaşın içinde o Anadolulu çocukları görmek istemiyoruz, hele hiç vurmak istemiyoruz. Onlarla ilişkileri çok güzelce düzenlemek istiyoruz. Yani insani temelde olsa, denilebilir ki en güzel ilişkileri biz Türk halkıyla sağlarız. Bunda da iddialıyız. Türk halkı, sanıyorum son zamanlarda bizi daha iyi anlamaya çalışıyor. Onun devrimci-demokratik temsilcileri var, yine sosyalist temsilcileri var. Onların da bundan sonra bizi çok daha iyi göreceklerini ve oldukça da güç alacaklarını sanıyoruz. Türk halkı ve onun temsilcileriyle ilişkilerimiz iyi geçeceğe benziyor. İddia edildiği gibi, bizi dar bir ayrılıkçı, milliyetçi hareket olarak görmesinler. Tam tersine biz, Türk realitesiyle en anlamlı modern ilişkileri geliştireceğiz. Buna güvenle baksınlar ve biraz da üzerlerine düşeni yapmaya çalışsınlar. Fazla tedirgin olmasınlar ve mevcut resmi siyasilerine de bel bağlamasınlar. Yaratıcı seçenekler ortaya çıkarsınlar ve yeni oluşumlara, politik alana dikkat etsinler. O yanlış ve standartlaşmış yapıdan, "büyüklerimiz ne söylese doğru söyler, ne yaparsa doğru yapar" basma-kalıpçılığından kurtulsunlar. Öz yeteneklerine dayanarak kendileri de politika yapsınlar, kurumlaşsınlar. Ve bizden ne istediklerini, bizimle nasıl yaşamak istediklerini belirlesinler. Biz bunun gereğini yapmaya son derece hazırız ve Türk halkıyla daha iyi ilişkiler geliştirmede her zamankiden daha umutlu ve daha iddialıyız."

BOTAN EYALETİ 1. KONFERANSI

mücadelemizin kalbinde özgürlüğü pekiştirmenin adı olacaktır



Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde 1993 bahar sürecinde gerilla cephesinde geliştirilen geniş katılımlı konferans ve toplantıların büyük bir bölümü tamamlanırken, ortaya yeni döneme ilişkin birçok karar çıktı. Bu hazırlıklar temelinde 1993 yılının devletleşme, cepheleşme ve ordulaşma yolunda önemli bir yıl olacağı, bu amaçla gerek askeri cephede, gerekse de siyasi ve toplumsal yaşamın örgütlendirilmesinde bir kurumlaşma sürecinin yaşanacağı ortaya çıkarken, bugüne kadar bu yönlü yapılan hazırlıklar ve sağlanılan gelişmeler buna elveren düzeye artık ulaşmış durumdadır.

Gerçekleştirilen bahar konferanslarından hiç şüphesiz birincil yeri teşkil edeni PKK-Botan Eyalet Konferansı olmaktadır. Botan Eyaleti'nin Kürdistan açısından önemli bir yeri vardır. Adeta Kürdistan'ın kalbi ve savaşın, ordulaşmanın nabzının attığı bir yerdir. Nitekim 15 Ağustos Atılımı'ndan bu yana savaşın en sıcak geçtiği bir alan olmasının yanısıra, şiddetli ve yoğun çatışmalar sonucu her iki tarafın erkenden bir denge aşamasını yaşadığı bir mücadele cephesidir de. Yine Türk özel savaş gücünün tüm imkanlarını ve gücünü seferber ederek amansız yüklendiği, köy yakmalar, göçertme, insansızlaştırma gibi her türlü baskı ve psikolojik özel savaş yöntemlerini uygulayarak gerilla mücadelesi ve halk uyanışının önüne geçmeye çalıştığı bir bölge olması nedeniyle Botan'da gerçekleştirilen konferansın daha anlamlı ve birincil bir yer olmaktadır. Kürdistan halkının kaderi söz konusu olduğunda şüphesiz Botan'daki mücadelenin seyri tüm Kürdistan genelindeki mücadele seyrine ışık tutmakta ve bu nedenle eyalet düzeyinde gerçekleştirilen konferansla önümüzdeki bir yıllık mücadele sürecine her yönüyle damgasını vuracak nitelikte alınmış kararların irdelenip bilince çıkarılması büyük önem taşımaktadır.

Bugün Türk özel savaş gücü ile ARGK gücü arasında büyük sayısal, teknik donanım farkına rağmen ulaşılan denge aşmasında Botan alanına Türk özel savaş birliklerinin rahatlıkla giremediği, ancak büyük hazırlıklar ve yoğun bir güçle operasyon



düzenleyebildiği, yine daha çok havadan savaş uçakları ve helikopterler desteğinde yönelebildiği bir alan konumunda bulunması gerçeği de, konferansta öngörülen gelişmelerin kamuoyu tarafından bilinmesi gereğini daha da zorunlu kılıyor.

Bu nedenle, 8-13 Mart 1993 tarihleri arasında gerçekleştirilen PKK-Botan Eyaleti 1. Konferansı'nın anlam ve önemi hiç şüphesiz Kürdistan halkı için tartışılmaz bir değerde oluyor. Konferansta, 1992 yılı pratiğinin gerek TC'nin özel savaş cephesinde, gerekse gerilla cephesindeki gelişmelerin değerlendirilmesi temelinde gerilla cephesinde yaşanan eksikliklere özeleştirisel yaklaşılmış ve bunlardan gerekli sonuçlar çıkarılmıştır. Bu temelde 1993 yılı hedefi olarak öngörülen gelişmeler planprogram düzeyinde ele alınmış ve buna işlerlik kazandırmak amacıyla çeşitli kararlar çıkarılmıştır. Bunun yanısıra, bu kararlar temelinde Kürdistan halkına ve dost güçlere çeşitli çağrılar yapılmakta ve mesajlar sunulmaktadır.

PKK-Botan Eyaleti 1. Konferansı belgelerinde, önümüzdeki aylarda 1993 yılının, savaşın geldiği aşamada artık bir reorganizasyon (yeniden düzenleme) yılı olacağı, bu amaçla ordulaşma, devletleşme düzeyinde büyük bir kurumlaşma hamlesine girişileceği, yine Türk devletinin Kürdistan'da sınırlandırılmış ve asgariye indirilmiş otoritesi yerine giderek adım adım ARGK'nin ulusal kurtuluşçu otoriteyi tesis etmesi temelinde çalışmaların hızlandırılacağı da gözlemlenmektedir.

1993 her yönlü hamle yılı

Botan Eyaleti Konferansı belgelerinde 1992 yılının tüm yönleriyle ele alınıp işlendiğine dikkat çekilerek şöyle denilmektedir: *"Parti-ordu yaşamında ortaya çıkan eksiklik, yanılgı ve yetmezliklerin savaşa yaklaşımda ve örgütsel çalışma tarzında da belirgin bir şekilde ortaya çıkan ve son bir yıllık pratiğe damgasını vuran tutuculuğun, sağ savunmacılığın mahkum edildiğine, öte yandan bütün olumsuzluklara rağmen 1993 yılı için her zamankinden daha fazla kazanma ve başarma zemininin yaratıldığına işaret eden konferansımız, Parti Önderliği'nin talimat ve perspektifleri, yargılama sürecinin de ortaya çıkardığı sonuçlar ışığında dünyanın, Türkiye ve Kürdistan'ın, yine mücadelemizin ve dostlarımızın durumunu bir bütün olarak ele alarak örgütte, çalışma tarzında, savaşa ve taktiğe yaklaşımda, hareket tarzı, ordulaşma, siyasallaşma anlamında birçok konuya açıklık getirmiştir. 1993 için kaçınılmaz görevleri, somut plan ve hedeflere ulaşarak güçlerimiz önüne koyan konferansımız, eyaletimiz ve genel savaş açısından bir kararlılık sözü olarak daha şimdiden mücadele tarihimize geçmiştir. Söze, anıya, şehitlere, vatana ve halka bağlılık anlamında Parti Önderliği'nin talimatlarının gereğinin yerine getirilmesi kararlılığını gösteren konferans; alınan kararların hayata geçirilmesinin, denetlenmesinin bilinciyle uygulama ve uygulatma gücü olarak görevlendirdiği karargah yönetimi ile de 1993 hedef planlamasının pratiğe aktarılmasının ilk somut adımını atmıştır."*

Botan'ı özgürleştirme hedefi

Botan Eyaleti Konferansı belgelerinde daha sonra 1992 yılının toplu bir değerlendirilmesi yapılmakta ve bu temelde 1993 yılı içinde uygulanması öngörülen kararların gerekçesi de, *"Savaşımızın geldiği boyut, düşmanın yönelimleri, halkımızın savaşa katılım düzeyi ve mücadelemizin uluslararası alandaki yeri gibi faktörler savaş güçlerimizin merkezi askeri örgütlerine kavuşmasını ve bunların kurumlaşmasını zorunlu kılmaktadır. Özellikle halklaşan bir ordu, özgürleşen vatan parçası gerçeği bu zorunluluğun gereğini bir an önce yerine getirmemizi emretmektedir..."* biçiminde somutlaştırılıyor.

Yine askeri, siyasi ve ekonomik hedefler programına da ulaşıldığı belirtilerek, öncelikli kararlar bölümündeyse, *"Gerek örgütteki kurumlaşmayı ve güç büyütmedeki hedefi, gerekse de eyaletimizin savaşın gelişimine uygun rolünü dikkate alan konferansımız;* ***BOTAN EYALETİ'Nİ ÖNEMLİ ORANDA KURTARMAYI*** *hedef seçerken,* ***GENEL SAVAŞ BÖLGESİ*** *biçiminde tanımladığı eyaletimizde, birincil derecede savaş bölgesi olarak ilan edilen bölgelerinde denetim ve özgürleşmenin büyük oranda tamamlanmasını karar altına almıştır"* denilmektedir.

Konferansın kararlar bölümünde köy koruculuğuna ilişkin olarak *"Çeteciliğin büyük oranda etkisizleştirilerek güçten düşürülmesi ve tasfiyeye yakın bir duruma getirilmesi...",* yine askeri anlamda, *"...Vuruş tarzında mutlaka sonuç alıcılığın, koparıcılığın esas alınması plan ve hedeflerin içerisinde yer almıştır"* ibaresine de yer verilmekte ve *"...Askeri hedeflere yönelimde, gerek çetecilik, gerekse düşman güçleri açısından güç yoğunlaştırma merkezlerinden en önemlisi olan Şırnak'taki yurtsever, tarafsız halkın boşaltılması ve* ***ŞIRNAK'IN TOPYEKÜN BİR SALDIRI HEDEFİ*** *haline getirilmesine karşı kararlar çıkarılmıştır"* denilmekte.

Konferans belgelerinde siyasal hedefler konusunda ise, *"...Savaşarak ordulaşan, ordulaştıkça siyasallaşan, siyasallaştıkça bunun kurumlarına da kavuşmak isteyen halkımızın taleplerine uygun olarak gerek Ulusal Meclis çalışmalarını güçlendirme, gerekse savaş hükümetine geçişe güçlü bir zemini yaratma anlamında Botan Eyalet Meclisi çalışmalarının başlatılmasını ve giderek bir eyalet meclisinin oluşturulmasını karar altına alırken, ordu karargahının dışında bir cephe karargahının da tüm kurumlarıyla birlikte faaliyetlerinin yerleştirilmesini plan hedefleri içine koymuştur"* denilmektedir.

Bu birincil derecedeki kararlar dışında daha somuta indirgenen ve maddeler halinde açımlanan kararlar bölümünde de, Zorunlu Askerlik Yasası'nın Kürt gençleri için yeniden yürürlüğe konulduğu, bu anlamda Türk ordusuna askerlik yapmanın yasaklandığı ve genç çocukları çağrıldığında ARGK'ye göndermeyen ailelerin çeşitli biçimlerde cezaya tabi tutulacakları; belirtilirken yine çeteciliğe ilişkin karar bölümünde ise birincil derecedeki hedeflere karşı imha ve tümden tasfiye yönteminin esas alınacağı, ikincil derecedeki hedeflere karşı ise silah bırakma temelinde her türlü eylem biçiminin bilinçli bir şekilde kullanılacağı ve çeteciliğin halktan tecrit edilmesi için ekonomik ambargoya tabi tutulacağı, çevrelerinin tutsak alınarak, silah bırakmaya zorlanacakları vurgulanmaktadır. Bu kararlar bölümünde, savaş ekonomisinin örgütlendirilmesine de geniş yer verilmekte ve bunun ordudaki örgütlenmesi ile halktaki örgütlenmesi ayrı başlıklarla maddeler halinde ele alınıp ekonominin örgütlendirilmesi için gerekli görülen çalışmalara yer verilmekte, bunlar kararlarla somutlaştırılmaktadır. Buna bağlı olarak Kürdistan'ın zenginlik kaynaklarından yararlanan iş sahiplerinin vergilendirilmesi ve yine halkın vergilerini TC'ye değil, kendi kurumları olan ARGK ve ERNK'ye vermeleri yönünde kararlar da var. Bu bölümde ağırlıklı bir yeri de basın-yayın faaliyetleri hakkında alınan kararlar oluşturuyor. Bu kararlar çerçevesinde Botan Eyalet Radyosu'nun kurulması, savaş muhabirliği, halkla ilişkiler, basın sözcülüğü gibi birimlerin oluşturulması, ordu içinde kültür faaliyetlerinin örgütlendirilmesi gibi konulara yer verilmektedir.

Bu kararlar bölümünde **"Şehit ve değerlere ilişkin"** başlığı altında da, *"En başta devrim hareketimizin temel taşlarını oluşturan, halkımızın en değerli yurtsever özünden süzülerek ortaya çıkan, insanlığın onurunu temsil eden ve bu temelde hem insanlığı, hem de halkın çıkarını korumak için partimiz PKK saflarında yer alarak ve amansız koşullar altında hiçbir zaman zorlanmadan, hiçbir ikircikliğe düşmeden kanının son damlasına kadar savaşarak partimiz PKK'nin direniş ruhunu kendi şahıslarında temsil etmesini başararak insanlık adına verilen en zorlu mücadelenin zirvesine ulaşan en değerli ve en kutsal varlıklarımız şehitlerimiz olmaktadır..."* denilerek, buna bağlı kalınacağı sözü veriliyor ve bu yönlü yerine getirilmesi gereken görevler de maddeler biçiminde karar altına alınıyor. Bu karar maddeleri içinde, ihtiyacı olan şehit ve tutuklu ailelerinin ihtiyaçlarının imkanlar dahilinde karşılanması, bunun merkezileştirilerek icra edilmesi, tüm eyalet düzeyinde bir şehitler albümüne ulaşılması, her bölgede şehitlik yerlerinin tespit edilip ilan edilmesi, şehit düşenlerin ailelerine resmi başsağlığı belgeleri, mektup vb.'nin gönderilmesi, Botan'da Mahsum Korkmaz Akademisi şubesinin açılması gibi hususlara yer verilmektedir.

Botan Eyaleti Konferansı kararlarında bir de, **"Orduda saflaştırma ve netleştirme"** başlığı altında orduda yer almayacak olanların nitelikleri sıralanmaktadır.

Botan Eyaleti Konferansı ile alınan kararların hayata geçirilmesi ve yetkince uygulanması için gerilla cephesinde kış süreci sonrasından bugüne kadar çok yönlü ve kapsamlı hazırlıkların geliştirildiği ve bu hazırlıkların halk cephesine de yansıtılarak ürün verecek düzeye geldiği ortaya çıkan gelişmelerden anlaşılmaktadır.

Günümüzde sosyalist hamlenin bazı yeni özellikleri

Baştarafı 1. sayfada

Reel sosyalizmin çözülüşü, hiç şüphesiz kapitalizmin sorunlarını azaltmamıştır veya iddia edildiği gibi onun zaferi anlamına gelmemiştir. Tersine onu daha da ağırlaşan ve altından çıkılamaz sorunlarla yüz yüze bırakmıştır. Denilebilir ki, günümüzde hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar çürüme alametlerini mevcut kapitalizm sergilemektedir. En iyimser yorumcular bile, neredeyse tarihin durduğunu söyleyebiliyorlar. Belki bazıları buna "Kapitalizmin sonsuz zaferi" de diyebilir, fakat bütün işaretler kıyamete yakın bir sonsuzluk olduğunun daha kabul edilebilir bir gerçek olduğunu gösteriyor. İnsanlığı öyle eşi görülmemiş boyutlu bir tüketim çarkı içine aldı, onu öyle bir koşuşturmayla nefes alamaz duruma getirdi ki, nereye çarpıp tüketeceği kestirilemiyor. Bunalımın, karamsarlığın temeli bu oluyor.

Genelde bütün sömürücü, baskıcı sınıflar, özelde ise onun en gözükara-acımasız sömürücü sınıfı ve onun dayandığı sistem olarak kapitalist burjuvazi, aslında kılık da değiştirse, günümüzde en gereksizleşen ama o kadar da toplumun başına bela olan bir konuma çoktan girmiş bulunmaktadır.

Ekim Devrimi için, erken doğum yapan bir devrim olduğu, dolayısıyla ağır bünyesel hastalıklar üzerine inşa edilen ve çözülmekten kurtulamayan bir sosyalizm biçimine yol açtığı çokça söylenir. Biz bunu tarihin daha da eski dönemlerinde gerçekleşen devrimlerine de uygulayabiliriz. Her önemli altüst oluşta veya devrimde az çok en sol ve en radikal bir devrimci iktidara temel teşkil eden sınıf, en alttaki ve en zor koşullar içinde çalışan sınıf oluyor. Köleler, serfler ve daha sonra işçiler biraz değişen koşullarla kılıf değiştirmiş emek sınıflarıdır. Egemen sınıfların da kılık değiştirerek günümüze kadar geldiklerini biliyoruz. Kapitalist emperyalizmin buna ilave ettiği, sınıfları şekilsizleştirme, bu yönüyle de mücadele edemez duruma getirme, bunun için çok sistemli bir psikolojik, ideolojik, kültürel savaşımı ve basın-yayın alanındaki teknik gelişimi de iyi kullanarak yaygınlaştırmasıdır. Dahası toplumu nefes alamaz duruma getirecek bir bombardımana tabi tutarak bunu yürütmesidir.

İlginçtir; eskiden egemenler gerçekten ateşli silahlarla, bombalamalarla toplumlara diz çöktürmeye çalışıyorlardı; günümüzde ise bu tip savaşımlara artık gereksinim yok, bunun yerine geçirilen ruhsal, ideolojik, kültürel bombardımanlar çok daha etkilidir. Mevcut teknik de buna oldukça imkan sunuyor. Dolayısıyla sınıfsallığın ve her türlü ayırt edilmesi gerekenlerin iç içe karıştırılması ve bununla da her şeyin çok sinsi, hileli, sömürücü, baskıcı -görünmez- bir sınıfın emrine koşturulması daha da imkan dahiline girmiş bulunuyor. Eğer günümüzde biz net ve iyi çizilmiş sınırlar dahilinde bir sınıftan bahsedemiyorsak, bunun çok önemli bir nedeni de budur. Aslında emek olgusu, onun kaynaklandığı sınıf, muhteva ve şekil değişikliğine uğrasa da kesin böyledir. Ama daha çok kılık değiştiren ve bir anlamda kendini genelleştirerek bütün topluma sızdıran egemen sömürücü sınıfa iyi tanım getirmek gerekiyor. Köle sahipleri, toprak sahipleri, fabrika sahipleri biçimindeki klasik sınıf tanımlaması yetmiyor. Yine şöyle orta-burjuvazi, küçük-burjuvazi vb. tanımlar da günümüzde yetmiyor. Eğer sosyalizmi iyi anlamak istiyorsak sınıf tahlillerine, güncel gerçekliği dikkate alan tanımlar getirmek gerekir. Özellikle Türkiye gibi bir ülkede daha rejim kurulur kurulmaz, "Biz sınıfsız, imtiyazsız bir kitleyiz" diye bir ideolojiyle başlangıç yapılmışsa, bu yeni durum, daha da büyük önem taşır.

Kaba baskı yöntemleri yerini gerçekten ideolojik, psikolojik olana terk etmiştir ve karışıklığı körükleyen de bu olmaktadır. Medya imparatorluğu denilen basın-yayın tekelleri gerçekten en kudretli hükümdarlardan daha tehlikeli bir biçimde toplumu yönetebilmektedirler. Tabii tekniğin üretimdeki yeri biraz daha

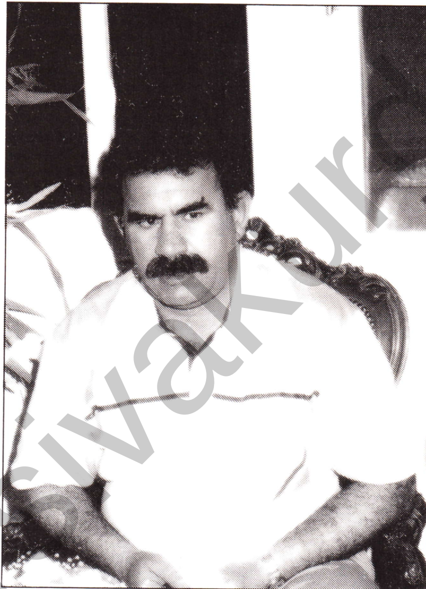
"...İlginçtir; eskiden egemenler gerçekten ateşli silahlarla, bombalamalarla toplumlara diz çöktürmeye çalışıyorlardı; günümüzde ise bu tip savaşımlara artık gereksinim yok, bunun yerine geçirilen ruhsal, ideolojik, kültürel bombardımanlar çok daha etkilidir. Mevcut teknik de buna oldukça imkan sunuyor. Dolayısıyla sınıfsallığın ve her türlü ayırt edilmesi gerekenlerin iç içe karıştırılması ve bununla da her şeyin çok sinsi, hileli, sömürücü, baskıcı -görünmez- bir sınıfın emrine koşturulması daha da imkan dahiline girmiş bulunuyor..."

gelişmiştir. Eskinin kaba kafa-kol emeği yerine -ki yine temelde buna dayalı da olsa- üretimi yeni tekniklerin yönetimine verip kafa-kol emeğini etkisizleştirebilmiştir. Yani emekçi insanın oldukça düşünsel ve kol emeğine dayalı yanının zayıflatılması söz konusudur. Adeta mevcut tekellerin geliştirdiği bilimsel teknik devrimle "sen fazla gerekli değilsin" diyor insana. Muazzam işsizlik, biraz da kapitalizmin bu özelliğine bağlı olarak ortaya çıkıyor. Burjuvazi neredeyse toplumu gereksiz ilan edecek. Aslında gereksiz olan, mevcut kapitalizmin kendisidir. Ama eline geçirdiği o muazzam egemenlik, yönetim, etkileme aygıtları nedeniyle topluma, "sen gereksizsin" diyor ve kabul ettirebiliyor.

Daha da fazlası, gezegenimize pençesini geçirip onun soluğunu kesiyor. İşte yeşilin imhası bir anlamda insanın soluğunun kesilmesidir. Yine gezegenimizin çatısını uçuruyor. Ozon tabakasının delinmesiyle -aslında çatıdır- evi her türlü tehlikeye açık hale getiriyor. Öte yandan atom tehlikesi her an bir mahşeri gerçekleştirebilir. Önlenemez bazı hastalıkların ortaya çıkmasından -kanser, AİDS gibi- ve oldukça dengesiz büyüyen bir nüfusun insanlığı nereye götüreceği, dünyayı ne hale getireceği kestirilemeyen sonuçlarından hiç şüphesiz mevcut kapitalizm sorumludur. Gittikçe bu sorunları daha da ağırlaştırıyor ve kapsamlı bir bunalım haline getiriyor. Hem ruhi, hem fiziki anlamda insanlığın nefesinin tüketilmesi söz konusu; daha da sıralanabilir... İnsanın temel yaşam kaygıları yok ediliyor, estetik yok ediliyor, din ve felsefenin rolü yok ediliyor. Körleşen bir insanlık durumu, cüceleşen, karıncalaşan insan yığınları gerçek bir tehlike oluyor. Bunun altında yatan sistem, global kapitalizm oluyor.

Yeni bir ideolojiye, temel bir öğretiye ihtiyaç vardır

Buna çok iddialı bir karşılık olan sosyalizm ise yetmezliğe düşmüştür. Şimdi bunun nedeni tartışılıyor. Tekrar kapitalist sisteme başedebilecek ideolojik yetkinleşme nasıl sağlanır? Aslında tartışmanın üzerinde yoğunlaşacağı saha budur. Mevcut kapitalizmi savunmak demek, insanlık için mahşeri kabul etmek, onun geleceğini yok etmek, ilkel insanlık kadar bile olgun olamaz noktasında onu kötü bir mahkumiyete düşürmek demektir. Mevcut tüketim toplumlarının çılgınlıkları, gerçeğin böyle bir tanımını yapmamızı kolaylaştırıyor. Eğer insanlık yaşayacaksa -ki en az diğer doğa kanunları kadar insanlık kanununa göre de öyle oluyor- bu mevcut durum kabul edilemez. Durumu tartışmak ve çözüm yoluna ulaşmak, adına ister bilimsel sosyalizm diyelim, isterse şu düzeyde gerçekleşen sosyalizm diyelim, bir ideolojiye, temel öğretiye ve bunların uygulamasına ihtiyaç gösterir.



İyi biliyoruz ki bilimsel sosyalizm bir günde doğmadı. Yalnız bir ülke deneyiminin ürünü değildir. Hatta Avrupa kapitalizminin bir ürünü de değildir. Tüm toplumsallaşma süreçlerinde, özellikle de devrimsel altüst oluş dönemlerinde en radikal dönüşümün sahibi olan sosyal kesimin eğilimi sürekli sosyalizmin gelişimine yönelik düşünceyi ve eylemi ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda, toplumsallaşmayla gelişen bir düşünce ve pratiktir. Kapitalist dönem bu düşünce ve eyleme daha bilimsel bir anlatım gücü kazandırmıştır. Gittikçe bilimsel sosyalizm formülüne ulaşılmıştır. Hiç şüphesiz bütün toplumsal sistemlerde olduğu gibi, bilimsel sosyalizmin de yetersizlikleri ve yanlışlıkları olabilir. Vahşi kapitalizm dönemindeki bir Fransız Devrimi'nde bile en radikal kesime komünistler deniliyordu. Yine daha sonra burjuva devrimlerin hep sol kesimi sosyalistlerdi, komünistlerdi. 1848, 1870 Paris Komünü deneyiminde kömnistler etkilidir. Ekim Devrimi'nde iktidarı alıyorlar. Daha sonra bu, oldukça yığınsal bir hareket haline gelebiliyor. Şüphesiz sosyalizm bu dönemde biraz daha bilimselleşmiştir. Ama bunun sosyalizmin nihai sözü olduğu da söylenemez. Reel sosyalist ülkelerin "Erkenden komünizme ulaştık" şeklinde tanımlamaları gerçekçi değildir.

Şunu şimdi daha iyi anlıyoruz: Bütün temel devrimlerde uç veren ve emekten yana olan her hareket biraz sosyalist içeriktedir veya sosyalizme hazırlanmıştır. Daha köleci dönemin en temel başkaldırılarından biri olan Spartaküs'ün çıkışından başlayalım hemen her önemli devrimsel süreçlere kadar hepsinin mücadeleye, dolayısıyla sosyalist mücadele tarihine bir katkısı görülüyor. İslam devrimi bile, resmi İslam ile muhalefetteki İslam arasında geçen mücadele bile böyle özellikler taşımaktadır. Buna Sünni-Alevi mezhep çatışması da denilebilir. Örneğin, en radikal Hz. Alici kesim aslında -biraz da döneme göre- bir sosyalist veya sol kesimdir. Gerçekleşen İslam, Sünni kesim veya resmi İslamdır. Kendine göre böyle bir ayrıma rahatlıkla tabi tutulabilir.

Bu, Ekim Devrimi'nde de, Fransız Devrimi'nde de böyledir; en sağ kesimlerden en radikal sol kesimlere kadar. Nitekim ilk kez "komünist" sözcüğü Ekim Devrimi'nde ortaya çıkar. Ekim Devrimi'ninde sağcıları ve orta-yolcuları vardır. En radikal Bolşevik hizbi denilen kesim komünistler oluyor.

Şu çıkıyor ortaya; insanlık tarihi kadar sosyalizm ve komünizm mücadelesi bir gerçektir. Fakat abartılı yaklaşımlara, örneğin çok kısa bir süre içinde kendi akımını egemen akım, dünya çapında başarıya giden akım olarak değerlendirme hatasına sık sık düşülüyor. Hani, biraz da peygamberce; en son din, en son söz biçiminde değerlendirmelere gidiliyor. Toplumsal gelişme de sürdüğüne göre her önemli aşamanın sözü aslında yeni gelişmelere göre aşılıyor. Son söz olması şurada kalsın, eskimiş bir söz olarak kalıyor. Ama bu demek değildir ki, söylenen sözlerin bir önemi, anlamı yoktur. Nitekim, İslamiyet, burjuva liberalizmi veya sosyalizm yerine ve dönemine göre hayli önemli gelişmelere yol açmışlardır. Tarihe önemli miraslar bırakmışlardır. Bu anlamda kesin boşa gitmemişlerdir. Toplumsal gelişme ve özgürlük biraz da bu mücadelelerin sayesinde sağlanmıştır. Özellikle sosyalizm mücadelesi, bu konuda en temel gelişmenin adıdır. Emekten yana, üretimden yana, yaratıcılıktan yana olan bütün gelişmeler, en çok bu ideolojik bakış açısı altında insanlığı ilerletmiştir.

Günümüzde kapsamlı bir kargaşanın, bunalımın yaşandığını söyleyebiliriz. Kapitalizm kendini evrensel çapta ve çok genel bir sistem olarak değerlendirme iddiasındadır ki, bu iddiası eskiden de vardı. Reel sosyalizmin kendi yetmezlikleri sonucu ve kendi eliyle çözülüşü ona bu iddiasında daha güçlü olma fırsatı da veriyor. Fakat belirtildiği üzere, bu iddianın tersi söz konusudur. Nitekim gittikçe ağırlaşan bunalım sosyalizme daha fazla ihtiyaç duyuruyor. Sosyalizmsiz olmak demek, havasız kalmak demektir. Her zamankinden daha fazla ağırlaşan bunalıma, dolayısıyla ortaya çıkan sorunlara çözüm, yine toplumsallıkta bilimsel ifadesini bulan sosyalizmde aranacaktır. Devasa boyutlardaki yıkıma, yine altından çıkılamaz sorunlara kapitalizmin kendi içerisinde çözüm bulması mümkün değildir. Öyle bilimsel-teknik devrimlerle bu sorunlar çözümlenemez. Kapitalizmin hizmetindeki bilimsel-teknik devrim sisteminin içinde bulunduğu bunalımı daha da derinleştirmekten öteye sonuç vermez.

Çözüm, yine sosyal gerçeklikte, onun sosyalizm yönündedir. Ama nasıl bir sosyalizm? İster teorik, isterse gerçekleşen yönüyle sosyalizmin yetkinleştirilmesine ihtiyacı var. Tarihindeki eksiklikleri gözden geçirip gidermeye ihtiyacı olduğu kadar, günümüzün çok karmaşık, kapsamlı bunalımını gerçekçi değerlendirip kendi çözüm gücünü dayatmaya ihtiyacı vardır. Düşünsel çözümlemeden tutalım psikolojik morale cevap teşkil eden yaklaşımlara kadar, siyasi üstyapının ele alınışından ekonomik yeniden düzenlenişe kadar yeni politikalar geliştirilmedikçe, "nasıl bir sosyalizm" sorusuna yetkin bir cevap verilemez.

Başlarken de belirttiğimiz gibi kapitalizmden kaynaklanan temel sorunlarla dünya soluksuz bırakılmak isteniliyor, onun çatısı deliniyor. Mahşeri çağrıştıran tehlike, muazzam tüketici toplumsal hastalık, böylece ahlakı tasfiye edilen, karıncalaşan, cüceleşen, adeta kum tanele-

ri haline gelen insan sonucunu ortaya çıkarıyor. Tekrar insanın itibarını iade etmesini, onun bilincini, ahlakını, doğayla karışık olmasını, doğayla çelişkisinin derinleştirilmesini imkan dahiline sokan bir sosyalist yaklaşıma, perspektife ihtiyaç vardır.

doğayla ilişkilerini -ki buna çevre ilişkisi de deniliyor- doğru çözümlemek, Yeşiller'in, çevre vb. hareketlerin çeşitli biçimlerinin aslında çok reformistçe dile getirmek istedikleri soruna, devrimsel bir çözüm dayatmak şarttır. Yine özünde cüceleşen, hareketlere de benziyor. Tabii ki, egemen resmi düzen hükmünü alabildiğine konuşturduğunda ve bu koşullarda herkesin gericiliğin kanadı-kolu arasına koştuğunda, kavga meydanını terk etmeyen, bu konudaki iddiasını sürdüren her hareket, yiğit harekettir. Aynı zamanda insanlık adına konuşma yetkisine de sahip olan bir harekettir. Her büyük özgürlük hareketi, böylesine evrensel çapta tutuculuk dönemine başarıyla karşılık verdiği oranda yalnız içinden doğduğu ülke ve halkın koşullarına çözüm getirmekle kalmıyor, bununla birlikte insanlık idealinin sözcüsü de olabiliyor. Nitekim bir dönemler Hıristiyanlık, bir dönemler İslamiyet, yine bir dönemler Fransız ve Ekim devrimleri böyle bir role soyundular ve küçümsenmeyecek sözcülük rolüne de layıkıyla karşılık verebildiler.

"...Sosyalizmsiz olmak demek, havasız kalmak demektir. Her zamankinden daha fazla ağırlaşan bunalıma, dolayısıyla ortaya çıkan sorunlara çözüm, yine toplumsallıkta bilimsel ifadesini bulan sosyalizmde aranacaktır. Devasa boyutlardaki yıkıma, yine altından çıkılamaz sorunlara kapitalizmin kendi içerisinde çözüm bulması mümkün değildir..."

Şu, her zamankinden daha güçlü söylenebilir: Kapitalist-emperyalist sistemin, insanın doğayla kurduğu dengeyi çok tehlikeli bir yıkım çelişkisine dönüştürdüğü gibi, toplumsal örgütlenişi de insanlığı tüketme ilişkisine kadar götürmüştür. Yani bu iki temel global çelişkiye yol açmıştır. İşte mevcut sosyalizm bu iki temel çelişkiye cevap vermekle kendini doğru tanımlayabilir. İnsanın karıncalaşan emperyalist toplum modeline karşı nüfus planlamasından tutalım üretim planlamasına, üstyapının yeniden düzenlenmesine ve insanın psikolojik-ahlaki yönden yeniden tanımlanması kadar hepsi gereklidir. Böylesine kapsamlı bir çelişkiye de çözüm gücü olabilmesi, sosyalizmi güncelleştirebilir. Dolayısıyla dar sınıf tanımlaması ile yetinilemez.

19. yüzyıldaki gibi bir işçi sınıfı kalmamıştır

Mevcut sosyalizmin bir çıkmazı da buradadır. Soruna 19. yüzyıl analizleriyle yaklaşılıyor; "şöyle işçi sınıfı, böyle işçi sınıfı" deniliyor. Aslında böyle bir sınıf kalmamıştır veya kapitalizmin dar anlamda bir sınıf sömürüsüyle yetindiği çağ geçmiştir. Dar anlamda da sömürü vardır, ama çok daha genelleşmiş ki, biz buna işte bilimsel-teknik devrim ve onun basın-yayın dünyasında yol açtığı gelişmelerle toplumu tutsak almıştır dedik. Öyle hırsızlık yöntemleri, baskı yöntemleri gelişmiş ki, 19. yüzyılla kıyaslanamaz bile.

Dolayısıyla o dönemin analizleriyle günümüzü değerlendirmek, gerçeği karıştırmak demektir. Sosyalist tartışmalarda biraz bu var, ki bu da sığlığı ifade eder. Bu durumun değerlendirilmesi savaş yöntemlerine de, yani taktik soruna da ışık tutar. Eski taktikler günümüzde yeterli değildir. Nasıl ki toplum bütünsel bir baskı, sömürü cenderesine alınmışsa, bütün toplumu ilgilendiren mücadele biçimlerini de geliştirmek gerekecektir. Kapitalist-emperyalist sistem bütün insanlık için doğal dengeyi bozmuştur. Dolayısıyla çok geniş toplumsal kesimlere hitap etmeyi bilen perspektiflere ihtiyaç vardır. Yani yeni bir sosyalist program, onun dayandığı sağlam bir bakış açısı ve eyleme indirgenmiş taktikler nasıl olmalıdır sorularına cevap verdiği oranda sosyalizm bir kez daha kendini yetkinleştirmiş ve reel sorunlara çözüm gücü olduğunu göstermiş olacaktır. İşte böylesine bir tartışma gerçekçidir. İnsanlığın kaderine derinden bağlı olanlar, insani sorunlara en temelde yaklaşım göstermek isteyenler bu nedenle de sosyalizme daha da derinleşen bir ilgiyle yaklaşacaklardır; yetkinleştirerek, yeni sorunlara cevap üreterek yaklaşacaklardır.

Görevler önümüzde durmaktadır. Konuyu tartışmada kısırlık ve eski söylemle yetinme var. Tartışmayı daha da yenilemek gerekiyor. Bu nedenle yeni bir sosyalizm tanımı -güncelleşen anlamında-, onun programsal, eylemsel-taktik ifadesi üzerinde durulabilir. Bu temelde yeni sosyalist partiler kurulabilir ve kitlesel eylem türleri geliştirilebilir. Bilimsel-teknik devrim de, sosyalist bakış açısı altında sorunların çözümü için etkin olarak uygulama gücü haline getirilebilir. Bu yaklaşımlar kesinlikle en yakın bir süreç içinde sosyalizme olan ilgiyi artıracak, temel çözüm kaynağı olduğunu gösterecek ve en kapsamlı çürüme dönemine girmiş olan kapitalizme karşı uygun bir sosyalist dönemi ortaya çıkarabilecektir.

PKK insanlığın gelişmesinde dev adımdır

Şimdi başlangıçta hazır olmasak da ve oldukça ulusal çaplı bir hareket olduğumuzu söylesek de, mevcut uluslararası koşullar, bölgesel gelişmeler PKK sözcülüğünü evrensel çapta bir sosyalizm sözcülüğüne, onun temsiline doğru götürmektedir, adeta onu buna zorlamaktadır. Başlangıçta bunu böyle beklemiyorduysak da hızla değişen, karmaşıklaşan koşullar böyle bir görevi partimizin önüne koymuşsa, hiç şüphesiz bundan onur duyulur. Fakat önümüze konulan görevin doğru kavranılmasını, kendimizin katkısının ne olabileceğinin isabetli değerlendirilmesini de şart kılar.

Ortadoğu sahası, tarihte birçok ideolojinin, özellikle dinlerin insanlık adına ortaya çıkıp iddialı eylemler geliştirdiği bir sahadır. Onun insanlığın oluşumuna beşiklik etmesi, bütün temel uygarlıkların bu sahada vücut bulması, Ortadoğu toplumsal gerçekliğinin insanlığın gelişimindeki yerini ortaya koyar. Halen buradaki insanlığın o kadar zor durumda özgürleştirmeye götürürken, insanlığı da özgürleştirdiğine, bu konuda temel bir adım attığına inanmaktadır. Onu bilerek yapmaktadır.

Nitekim PKK 1992 yılında da çok açıkça görüldü ki, uluslararası gerici bir kompioya uğrayan bir harekettir. Sanmıyorum bu kadar geniş çaplı uluslararası bir komplo başka bir hareketin çevresinde oluşsun. Onun ayakta kalan en güçlü sosyalist ve yine ulusal kurtuluş hareketi olması nedeniyle uluslararası komplonun gelişmesine yol açtı. Ama direndi, ezilmedi. Şimdi bu 1993 hamlesinde sosyalizm sözcülüğüyle, savaştaki kararlı duruşuyla yenilmezliğini ispatlıyor. Yenilmesi şurada kalsın, zafere biraz daha yaklaştıran başarılı adımlarıyla dönemin sadece doğru, güçlü hareketi değil, aynı zamanda bütün bunların altında yatan temel özellik olarak sosyalist bir hareket olduğunu kanıtlıyor.

Hiç şüphesiz tarih bilinci, çağ bilinci daha da bilimsel bir ifadeye kavuşturulmalıdır. Yine sorunların

sürdürüyor ve emeğe saygı temelinde emeğin sahiplerinin partisi olmayı esas alıyor. İnsan soyuna yaraşır en kahramanca, fedakarca kişiliği ve yaşam tarzını kendi içinde ispatlıyor. Nasıl bir kişilik ve nasıl bir yaşam tarzı konusu hiçbir partide ele alınmadığı kapsamda ele alınmış ve bunun cevapları o denli geliştirilmiştir.

Bir PKK gerçekliğini yaşayan insanlık, kurtulmuş insanlık demektir. Biz bunu daha en küçük çapta gerçekleştirmiş durumdayız. Kendi halkımız için bunu tam başarıya ulaştırırsak, çok iyi biliyoruz ki, insanlık adına bu, devasa bir kazanımdır. Nitekim bireyde gerçekleşen kurtuluşu, halkta gerçekleşen kurtuluşa dönüştürmesini bildik. Bir halkta gerçekleşen kurtuluşu, insanlıkta gerçekleşecek bir kurtuluşa dönüştürme ülküsüne her zamankinden daha fazla bağlıyız. İnsanlığa inanıyoruz, insana layık yaşamın olduğunu da biliyoruz. Buna çok derinden bağlı olduğumuz için, yaşamımızı belki de hiçbir partide görülmeyecek bir biçimde insanlığa adıyoruz.

Bu kadar toplumsallığı yaşayan, bunun için bu kadar fedakarlığı ve cesareti geliştiren bir hareket olsa olsa en özlü bir sosyalist hareket olabilir. Nitekim bunun şerefi PKK'nin payına düşmüş bulunuyor. Partimizin bu temel özelliğini hiç şüphesiz gözümüzün bebeği gibi koruruz. Bütün şahadetler bu temeldedir, bunun içindir. Büyük direnişler ve fedakarlıklar, hep bu sağlam öz sayesinde ortaya çıktığı gibi, bu özü korumak için vardırlar. Biz de bu inançla ortaya çıktık ve büyüdük. Kendi büyüklüğümüzü de bu özü daha fazla korumak ve yetkinleştirmekle mümkün olduğuna, bu konuda görevli olduğumuza da inanıyoruz. Bunun derin bilinci içindeyiz. Yine bunun kararlılığı ve uygulaması en üst boyuttadır.

Çalışma temposu, vuruş tarzı dediğimiz bir yaklaşım oldukça gelişmiştir. Önderlik çözümlemesiyle, "kendinde halkı gerçekleştir, kendinde yeni insanlığı gerçekleştir, bunun için kendini insanlığın ideali haline getir, bunun için ne gerekiyorsa onu yap" çağrısına küçümsenmeyecek bir cevap verilmiştir. Çok az sayıda bir parti gücü tarafından kavranılan bu gerçekler, bundan sonra her zaman artan bir ivmeyle dalga dalga halkımıza, bölge halklarına ve insanlığa yansıyacaktır. Sosyalizm ülküsünün yüceliğine bağlanmak, ona bilimsel yaklaşmak temel konumumuz oluyor.

Bu temelde ortaya çıkan ve günümüzün gelişkin partisine dönüşen sosyalist hareketimiz, bundan sonra da hiç şüphesiz daha yetkince, kararlıca ve başarılıca amaçlarına doğru yürüyecektir. Bunun için diyoruz ki; emek, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'a en olumlu karşılığı vermiştir. Bütün dünya emekçi-

Partimiz PKK, bu konuda reel sosyalizmin olumsuz sonuçlarına başından itibaren karşı tavır geliştirerek ortaya çıkan bir hareket olduğu kadar, onun olumsuz etkilerini kendi içinde yansıtmamış, böyle bir sosyalizmin oldukça kusurlu olduğunu görebilmiş, ama buna rağmen sosyalizme olan inancını ve yaklaşımını kaybetmemiş bir harekettir de. Bunu özellikle bağımsız ve oldukça da iddialı bir biçimde "Kürdistan" diye tabir edilen en geri bir ülkenin ilkel toplumuna ve onun toplumsal koşuluna uygulamış, bunda da önemli sonuçlara yol açmış bir güçtür. Bu temelde şekillenen bir partidir. PKK deneyimi bu anlamda, dünya çapında kapitalist emperyalizmle dengeye ulaşan reel sosyalizmin kendi iç tıkanıklığı nedeniyle çözülüşe gittiği ve bundan dolayı sosyalizmin oldukça itibardan düşürülmek istendiği bir dönemde en büyük sosyalist eyleme ve onun ideolojik hattına ulaşabilen bir gelişme hareketidir. Bu konumuyla, biraz da gericilik dönemlerinde çok az ayakta kalan ama bir o kadar da şerefli, onurlu bir yere sahip olan kalmasına, yine emperyalizmin bunalımlarını en yoğun yaşamasına rağmen çözüm konusunda iddialı olması tesadüfi değildir. Bir yerde bunalım ne kadar ağırlaşmışsa, devrimsel çıkışın da oralarda o denli gelişeceğini tarih birçok örnek olayla açıklamaktadır. Ortadoğu'nun en geri bölgesi olan Kürdistan ülkesi ve yine en unutulmuş, insanlıktan çıkarılmış halkı olan Kürdistan halkı -ki tarihin en eski toprakları olması itibariyle insanlığın da beşikliğini yapan bir gerçekliğin ifadesidir-, şimdi tekrar yaşama gözünü açmaya çalışıyor. Yaşama gözünü açarken, başlangıçtaki insanlığın gelişimindeki dev adımlara benzer bir adımla bunu yapmak istiyor. Bu biraz da PKK'ye nasip olmuştur, onun büyüklüğünde ifadesini bulmuştur.

Partimiz bu anlamda tarih bilinci kadar, güncel gerçekliğin sosyalizme yüklediği rolün de bilincindedir. Ona sözcülük etmeye çalışmaktadır. Bu konuda enternasyonalist özü kadar, ulusal özünü de seçkin bir biçimde ortaya koymuştur. Çok değerli şahadetlerle sözünün eri olduğunu kanıtlamıştır. Kendi halkını çözümüne derinliğine yeni cevaplar üretilmelidir. Yeni temellerde emek partisine, sosyalist demokrasiye, devlet-halk eylemliliğine tanımlar geliştirilmelidir. Kendi somut pratiğimizde ise kapsamlı bir halk hareketi çok çeşitli taktiklerle ortaya çıkarılmıştır. Partimiz kurtuluş yolunu bütün toplumun özgürleşmesine, özellikle sadece en yoksullara değil, diğer toplumsal kesimlere de açıyor. Emeğin sömürüsüne, kadının köleleştirilmesine ve yine mezhep farkının ve milli çelişkilerin yol açtığı baskılara karşı çok kapsamlı özgürleştirici ve çözümleyici yaklaşımlar geliştirebiliyor. Zorluklarına ve yetmezliklerine rağmen, gelişmesini

"...İster teorik, isterse gerçekleşen yönüyle sosyalizmin yetkinleştirilmeye ihtiyacı var. Tarihindeki eksiklikleri gözden geçirip gidermeye ihtiyacı olduğu kadar, günümüzün çok karmaşık, kapsamlı bunalımını gerçekçi değerlendirip kendi çözüm gücünü dayatmaya ihtiyacı vardır..."

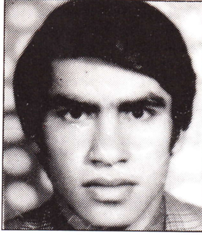
lerine bağlılığımızı sürdürmüşüz; onların tarihine ve güncelliğine olan inancımızı göstermişiz. Bu temelde de geleceğimizi en iyi bir şekilde kararlaştırdığımızı söylüyoruz.

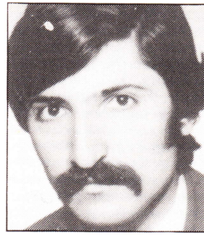
Yaşasın bütün emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs!

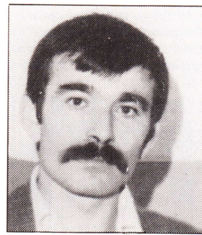
1 Mayıs 1993

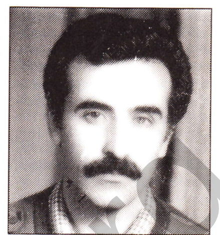
PKK ŞEHİTLERİ
İNSANLIĞIN KÜRDİSTAN'DA ÇİÇEKLENMESİDİR


Haki KARER


Mazlum DOĞAN


M. Hayri DURMUŞ


Kemal PİR


Mehmet KARASUNGUR

Baştarafı 1. sayfada

Bugün bile insanlığın yaşamında çok önemli etkileri bulunan tarihin bütün büyük ideolojik-politik çıkışları, mensuplarının büyük bir cesaret, fedakarlık ve bağlılıkla yürüttükleri mücadele sayesinde gelişmişlerdir. Cesaret, fedakarlık ve bağlılığın en yüksek noktası ise şehitlik olayıdır. İnsanlığın iyiliği, doğruluğu ve gelişmesi için söylenen güzel sözler, bir de en değerli varlık olan insan yaşamıyla birleşmişse, yani şehitlerine kavuşmuşsa, artık o dava kutsaldır ve onun için söylenecek söz yoktur. Tarihte iz bırakan ve insanlığın gelişmesi üzerinde etkili olan bütün ideolojik ve teorik çıkışlar böyledir. Mensuplarında büyük bir cesaret, fedakarlık ve bağlılık yaratamayan, haklılığını ve doğruluğunu şehit kanlarıyla sulayamayan ideolojik ve teorik söylemlerin, siyasal davaların tarihte fazla iz bırakmaları mümkün değildir. Örneğin, İsa'nın çarmıha gerilmesinin, Hıristiyanlığın bu denli etkili ve yaygın hale gelmesindeki etkisi belirgindir. Yine İslamiyet'in bu denli yaygın ve etkili hale gelmesinde ilk çıkışla birlikte şehitler verebilmesinin ve şehitlik temelinde gelişmeyi esas almasının rolü büyüktür. Bir Fransız Devrimi'nin, bir Ekim Devrimi'nin dünya çapında bu denli etkide bulunabilmesinde de, mensuplarında her türlü işkenceyi göğüsleyecek ve bu uğurda hayatını verecek düzeyde bir kararlılık yaratabilmiş olmalarının belirgin rolü vardır. Bugün sahipleri tarafından en çok saldırıya uğradığı bir dönemde bile sosyalizmin en önemli güç kaynaklarından biri, ilk çıkışta verdiği büyük şehitleri olmaktadır.

Uygarlık tarihi boyunca insanlığın büyük bir gelişme yaşadığı muhakkaktır. Gerçi bu süreçte insanlık doğal ve güzel özelliklerinin bir kısmından uzaklaşmayı yaşamış ve bugün de kapitalist emperyalizmin en tahripkar ve yozlaştırıcı tahakkümüyle yüz yüze gelmiştir; fakat bunlara rağmen, insanlığın ilk oluşumundaki duruma göre bugün ulaştığı düzey tartışılmaz ölçüde bir gelişme ve ilerleme düzeyi olmaktadır. İnsanların yaşadığı bu gelişmeyi yaratan olgu, ezilen ve sömürülen kesimlerle baskı altında tutulan halkların iyilik, doğruluk ve adalet için, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik için verdikleri sürekli mücadeledir. Bu mücadelelerin en anlamlı ve en çok gelişme sağlayan dönemleri ise, yaşanan devrim dönemleri, devrimci gelişme süreçleridir. Devrim dönemleri, ezilen sınıfların ve halkların bayramıdır; her bakımdan eski ve geri olanları yıktıkları; iyi, güzel ve daha ileri olanları yarattıkları dönemlerdir. Bu dönemler, insanlığın yeniden çiçeklenmesi dönemleridir. Hiç şüphesiz bu çiçekler de, bu uğurda canlarını ortaya koyarak savaşanlar ve en değerli varlık olan canlarını verenler olmaktadır. İnsanlığın gelişmesine hizmet eden her mücadelenin şehitleri, insanlık bağrında açan kızıl güller olmaktadır. Kürdistan'ı büyük bir devrim ortamına kavuşturan PKK şehitleri de, insanlığın Kürdistan'da yeniden ve en anlamlı, en çok meyve verecek bir biçimde çiçeklenmesini temsil etmektedirler.

Halkların ve ulusların şekillenmesi, gelişmesi ve çeşitli tehlikelerden kurtulması süreçlerinde bu durum çok daha belirgindir. Günümüzde hiçbir halk ve ulus yoktur ki, uzun bir tarihi süreç içinde ve çok çetin mücadelelerden geçerek bugüne ulaşmamış olsun. Özellikle toplulukların halklaştığı ve halkların da uluslaştığı süreçler, bu mücadelelerin en çok şiddetlendiği ve çeşitlendiği dönemler olmuştur. Böylesi dönemlerde ortaya çıkan halk ve ulus öncüleri, öncü hareketler, büyük bir kahramanlık ve özveriyle, halkın veya ulusun bütün temel çıkarlarını kendilerinde toplayıp özdeşleştirerek mücadele etmişler; tarihi açıdan çok kısa sayılabilecek süreler içinde o halkın veya ulusun tarihi gelişiminde ve şekillenmesinde büyük ilerlemelere yol açmışlardır. Her halkın ve ulusun tarihinde değişik biçimlerde de olsa böyle dönemler mutlaka vardır. Bu dönemler genellikle halk kahramanlığı, ulusal kahramanlık dönemleri veya kurtuluş süreçleri olarak ifade edilir. Halklar ve uluslar bu dönemleri kendi tarihlerinin başlangıcı olarak sayarlar ve kutsallaştırarak tarihleri boyunca yaşatırlar. Bu dönemlerin önderlerini, savaşçılarını ve özellikle şehitlerini, kendilerini var eden kahramanlar olarak tanımlayıp, tarihleri boyunca sürekli yüceltererek anarlar. Kendi halk veya ulusal varlıklarını bu kahramanlar ile tanımlarlar. Kürt halkı da tarih sahnesine böyle görkemli çıkış yapan ve kendi kahramanlık dönemini efsaneleştirip bayramlaştıran bir halk olmasına rağmen, çok çeşitli nedenler sonucu bu gelişmesini sürdürememiş, hatta tarihten silinme süreci içine sokulmuş, ulusal atılım sürecine en geç giren halklardan birisi olmuştur.

Kürdistan tarihinde PKK hareketinin, Kürt halkının ulusal kahramanlık dönemini temsil eden bir hareket olduğu kuşkusuzdur. Bu gerçek kendisini daha şimdiden kabul ettirmiştir ve tarihin de bunu böyle yazacağından hiç kuşku yoktur. Bu nedenle PKK şehitleri, Kürt halkının ulusal kahramanlık döneminin yaratıcıları ve gerçek ulusal kahramanları olmaktadır. Onlar, sadece PKK'yi geliştirmenin değil, Kürt halkını yeniden var etmenin ve ulus olarak şekillendirmenin şehitleridir. Birey olarak, örgüt olarak, halk ve ulus olarak bizi var eden ve insanca bir yaşam içine sokan temel değerlerimizdir.

Şüphesiz PKK'den önce de Kürdistan'da çok sayıda isyan ve direniş olmuştur. Tarih boyunca Kürt halkı sürekli ayaklanmış, isyan etmiş ve bu isyanlarda yüzbinlerce insanını şehit vermiştir. Bu isyanların en sonuncusu Güney Kürdistan'da yakın geçmişe kadar da sürmüştür. Bu isyan ve direnişlerin Kürt halkının varlığını koruyup günümüze kadar getirmesinin en temel değerleri olduğu kesindir. Fakat bunlar hep yerel, aşiretsel, bölgesel düzeyde kalmış, halk ve ulus düzeyine ulaşamamış, bu nedenle kalıcı ve ileri gelişmelere yol açamamış ve sonuçta hepsi de ezilmekten kurtulamamıştır. Öyle ki, bu isyanların ezilmesi ve sömürgeci tahakkümün tam kurulması temelinde geliştirilen yoğun asimilasyon, katliam ve sürgün uygulamaları ile Kürt halkı tarihten silinme tehlikesiyle yüz yüze gelmiştir. Kürdistan'da bu kötü ve uğursuz kaderi tersine çeviren güç PKK hareketi olmuştur. PKK, Kürdistan tarihinde yerel, aşiretsel ve bölgesel oluşumları aşarak ülke ve ulus düzeyine ulaşan, geri ve ilkel örgütlenme ve mücadele biçimlerini geleneksel isyanları aşarak çağdaş, modern örgüt ve mücadele biçimlerini yaratan, bu nedenle kısa sürede yenilme ve ezilmeyi önleyerek bir ulusal kurtuluş hareketi biçiminde sürekli gelişme ve başarı sağlayıp daha şimdiden çok önemli ve kalıcı kazanımlara yol açan ilk siyasal harekettir. PKK bugün ulusun öncülüğü, temsilciliği olarak hareket eden ve ulusal kurtuluş mücadelesini kesin zafer yoluna sokan bir güçtür. Bu nedenle, Kürdistan'da tarih boyunca gerçekleşen bütün isyan ve direnmeler, bunlarda can veren yüzbinlerce şehit, tarihi anlamını PKK'de, onun yarattığı ve zafer yolunda ilerlettiği ulusal kurtuluş hareketinde bulmaktadır.

PKK'nin Kürdistan halk tarihindeki yeri ve önemini, diğer halkların, ulusların kahramanlık dönemiyle karıştırmamak, aynı görmemek gerekir. PKK'nin Kürdistan tarihindeki anlamı çok daha derindir. Diğer halkların tarihinde bu tür dönemler, çoğunlukla herhangi bir tehlikeyi önleyip kurtuluşu gerçekleştirme veya süreç içinde sağlanan gelişmeyi ileri sıçratarak halklaşmayı veya uluslaşmayı şekillendirme hareketleri olmaktadır. Kürdistan'da PKK'nin gerçekleştirdiği ise, hem yok olma ve tarihten silinme gibi hayati bir tehlikeyi önlemek ve hem de halkı ulusal gelişme ve kurtuluş süreci içine sokmaktır. Dikkat edilirse, Kürt halkının yüz yüze geldiği tehlike herhangi bir tehlike değildir, halk olarak yok olma ve tarihten silinme tehlikesidir. PKK'nin ortaya çıktığı 1970'ler dönemini hatırlayalım; Kürdistan'ın yarısı ve en büyük parçası olan Kuzey Batı'da Kürt halkı tükeniş noktasındadır. Türk sömürgeciliği her alanda tam bir egemenliğe sahiptir ve Kürtlüğü bitirdiğine kendisini tamamen inandırmış durumdadır. Kürtlükten daha çok Türklük ve Türkleştirme egemendir. Kürt kimliğine sahip çıkma şurada kalsın, ondan utanma ve çok yoğun bir şekilde kötü bir kaçış yaşanmaktadır. Kürtlük, dağlık alanlardaki köy çevreleriyle sınırlı kalmıştır ki, onun da ömrünün uzun olmayacağı çok açıktır. Kürdistan'ın ve Kürt halkının yarısının ve ana gövdesinin durumu böyle olduktan sonra, aşiret aşiret, bölge bölge bölünmüş olan diğer parçaların da ciddi bir varlık gösteremeyeceği ve uzun süre varlığını koruyamayacağı açıktır. Nitekim o tarihte bu alanlardaki direnmeler de en ağır bir biçimde ezilmekten kurtulamamışlardır. PKK, işte böyle bir kesin tükeniş noktasında, Kürdistan'ın ana gövdesinde ortaya çıkmış ve modern bir devrim hareketi olarak, tükenişi durdurup tersi bir süreç başlatarak uluslaşmayı ve kurtuluşu geliştirmiştir.

PKK'nin yarattığı ve temsil ettiği kahramanlık, işte böyle bir dönemin kahramanlığıdır. Bu kahramanlığın derin anlamı, izah etmeye gerek olmayacak kadar açıktır. Kesin bir tükeniş ve kaçışın yaşandığı böyle bir dönemde, süreci tersine çevirerek bir kahramanlık hareketi yaratmanın büyüklüğü ortadadır. Bu gelişmenin gerçek sahipleri ve PKK'nin gerçek kahramanları olan direniş şehitlerinin büyük anlamı işte burada ortaya çıkmaktadır. Onlar, kesin tükenişi ve kaçışı durdurmanın, Kürdistan'ı ve Kürt halkını yeniden var etmenin şehitleridirler. Onlar, adeta hiç kimsenin dönüp ardına bakmadığı bir ortamda ülke, halk ve kurtuluş için en değerli varlıklarını ortaya koyanlardır. Onlar, Kürdistan'da yurtseverliğin, insanca ve onurlu tek yaşamın yaratıcıları ve en büyük temsilcileridirler.

Olaya salt Kürdistan yurtseverliği açısından bakmak kuşkusuz yetersizdir. Bir de 1970'ler ve 80'ler dünyasının özellikleri var. Bu dünyanın Kürdistan'a ve Kürt halkına varlık hakkı tanımadığı, onlar için ölüm ve tarihe gömülme fermanını çoktan bu dünyasının imzaladığı...

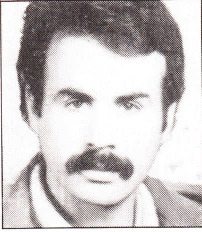
Bu işin bir yanıdır. Diğer yandan, kapitalist-emperyalist çılgınlığın insanlığa tam bir yozlaşmayı ve tükenişi yaşattığı, böylece insanlığın yüce değerlerden iyice uzaklaştırıldığı, bireyciliğin, maddi çıkar ve yaşam tutkusunun, ahlaksızlığın, alınıp satılmanın ve her şeyin pazara sürülmesinin çılgınlık ölçüsüne vardırıldığı yine bilinen ve yaşanan bir gerçektir. Bir de sosyalizmin başına getirilenler var. Bu dönemde sosyalizmin prestijinin iyice sarsıldığını, sosyalizmin de bir durgunluk ve yozlaştırılma sürecini yaşadığını, sosyalist hareketin birliğinin iyice parçalandığını, bu parçalanmanın Sovyet-Çin, Çin-Vietnam savaşlarına kadar vardırıldığını, bu parçalanma ve çatışmanın diğer ülkelere çok kötü bir biçimde yansıdığını çok iyi biliyoruz. Kürdistan'ın böyle bir ortamdan, hem kapitalist-emperyalist sistem içinde yaşananlardan ve hem de sosyalist olduğunu söyleyen güçlerin içinde bulunduğu durumdan en çok ve en kötü bir tarzda etkilenen ülkelerden biri olacağını ve olduğunu belirtmeye bile gerek yok. Bunlara bir de 1990'ların başında Sovyet sisteminin dağılmasıyla birlikte dünya ölçüsünde yaşanan sosyalizmden büyük kaçışı ve kapitalist savrulmayı eklemek gerek. PKK, işte böylesi bir dünya koşullarında ve bunun Kürdistan'daki bütün olumsuz etkilerine karşı sağlam bir sosyalist hareket olarak doğan ve sürekli gelişme sağlayan bir güçtür. Bu doğuşun ve gelişmenin gerçek sahipleri olan PKK şehitleri, kapitalist emperyalizmin çılgınca bir bireycilik ve yozluk ortamında insanlık değerlerini tüketmeye çalıştığı ve yetmiş yıldır sosyalizmi inşa etmekte olanların bir kurtarıcı olarak kapitalizme sarılıp sosyalizmden büyük kaçışı yaşadığı bir ortamda, yüce insanlık ve sosyalizm değerlerine sahip çıkmanın abideleri ve dünyadaki çok az temsilcilerinin en önde gelenleridirler. *"...İçinde bulunduğumuz bu dönemde sosyalizme karşı kabaran tasfiyeci yaklaşımların ve reel sosyalizmin çözülüşünün ortaya çıkardığı ağır sorunlar karşısında doğru bir sosyalizm anlayışını temsil etmenin ve bunu PKK'de somutlaştırmanın en sağlam kaynağı olmaları itibariyle şehitlerimiz, sosyalizm tarihinin en değerli şehitleri olarak da bir anlama sahiptirler ve böyle anılacaklardır"* (Abdullah Öcalan, Serxwebûn, sayı: 109)

Peki bu nasıl oluyor? Kapitalizmin insanlığa tam bir çılgınlığı yaşattığı, insanlığın tarihi yüce değerlerinden tamamen soyundurulmaya çalışıldığı, sosyalizm adına kurulan yetmiş yıllık devletlerin, partilerin dağıldığı ve yoğun bir yozlaşmanın ve sosyalizmden kaçışın yaşandığı bir ortamda, Kürdistan gibi bir ülkede insanlar, yüce idealler ve sosyalizm

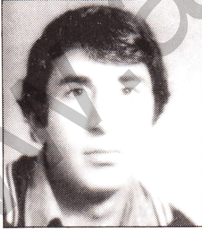
uğruna yaşamlarını nasıl veriyorlar? PKK, artan bir sosyalizm vurgusuyla birlikte bu gelişmeleri nasıl yaratıyor? İnsanlar, insanlığın en çok düşürüldüğü Kürdistan'da ve yozlaşmanın en çok yaşandığı bir dünya durumunda böyle bir yücelmeye ve insanlık değerlerinin temsilciliğine nasıl ulaşıyorlar? Bazıları, PKK'nin "milliyetçi olduğunu ve bu başarıları milliyetçilik temelinde sağladığını" söylüyorlar. Hayır, bu kesinlikle doğru değildir. Bunu söyleyenler, bu sözlerle kendi şoven-milliyetçi ve hatta sömürgeci yüzlerini maskelemek istiyorlar. Baştan beri Kürdistan gerçeği bilimsel sosyalizm anlayışıyla aydınlatılıyor ve ulusal kurtuluş mücadelesinin teorik ve pratik her türlü gelişmesi bu temelde sağlanıyor. Kapitalist emperyalizmin ve reel sosyalizmin Kürdistan gerçeğini inkar ettiğini ve ona tarihe gömülme fermanını biçtiğini çok iyi biliyoruz. Bu durumda hangi milliyetçilik Kürdistan'da ufak bir gelişme sağlayabilir? PKK'den önce de, sonra da Kürt milliyetçiliği adına hareket ettiğini söyleyen güçler vardı; bunlar Kürdistan için kaç savaşçı yarattılar ve Kürdistan'ın kurtuluşu uğruna kaç şehit verdiler? Bütün bunların bir "hiç" olduğu açıkça ortadadır. PKK ise, Kürdistan gerçeğini aydınlatmaktan tutalım bir ulusal kurtuluş hareketini yaratmaya kadar, bir insanı mücadeleye kazanmaktan tutalım tüm Kürdistan halkını kurtuluşa kaldırmaya kadar her şeyi bilimsel sosyalizm öğretisi temelinde, onun yaratıcı uygulamasıyla yapmıştır. Sayıları binleri bulan PKK şehitleri tamamen bu gerçek temelinde ve bu gerçeğin büyük abideleri olarak ortaya çıkmıştır. Evet, belki birçoğu sosyalist teoriyi fazla okumamıştı, belki sosyalizm diyecek ağızları fazla laf yapmıyordu; fakat hepsinin de, PKK'nin gösterdiği sosyalist gelişme yolunda kesintisiz yürüdüğü ve sosyalist yaşamın en seçkin temsilcileri olduğu kesindir.

Burada bazı hususları daha belirtmemiz gerekiyor. PKK, özel mülkiyet dünyasını hiç yaşamayanların ve tamamen kolektif bir yaşam içinde olanların oluşturduğu bir topluluktur, bir partidir. Denilebilir ki, bu konuda PKK'nin yarattığı yaşam düzeyinin bir benzerini yaşayan herhangi bir topluluk, bir örgüt dünyada yoktur. PKK, özel mülkiyet dünyasını aşma ve tam bir kolektif yaşama ulaşma açısından, dünyada yaşanmış bütün deneyimlerin çok ilerisindedir. Bundan daha iyi ve gerçek bir sosyalizm olabilir mi? Bu durum, sadece parti açısından değil, PKK'nin örgütleyip yönettiği gerilla açısından da böyledir. Kürdistan'daki gerilla kadar özel mülkiyetçi yaşamı aşan ve tam bir kolektif yaşam içinde devrime bağlanan bir gerilla örneği dünyanın hiçbir ülkesinde yaşanmamıştır. Dünyanın çeşitli ülkelerinde sosyalist partilerin önderlik ettiği gerilla pratiklerinde bile değişik biçimlerde birtakım özel mülkiyetçi yaşamın var olduğunu çok iyi biliyoruz. Örnek düzeyde gerilla mücadelesi vermiş ülkelerde bile durum budur. Bu bakımdan Kürdistan'daki gerilla çok daha ileri bir sosyalist yaşam içinde bulunmaktadır. Kürdistan'daki kadar zor koşullarda gerilla mücadelesi veren bir başka örnek bulmak da mümkün değildir. Bunlar tamamen Kürdistan'ın koşullarından kaynaklanmış ve PKK de yaratıcı bir sosyalizm uygulaması ile bu koşullara uygun parti ve gerilla örgütlenmesini başarıyla yaratmıştır. Parti ve gerillada yaratılan bu sosyalist yaşam, şimdi de adım adım halka yayılmakta ve halkı da yavaş yavaş böyle bir yaşam içine çekmektedir. Kürdistan için sosyalizm, yani dayanışmacı ve ortakçı yaşam, olmazsa olmaz ölçüsünde bir durumdur. Bu gerçek, ilk çıkışından günümüze kadar sürekli başarı sağlayan PKK pratiği ile kesin doğrulanmıştır.

PKK deneyimini, sadece sosyalizmin Kürdistan'a yaratıcı uygulanması olarak görmek de doğru değildir. PKK deneyimi, özellikle parti ve mücadele konularında şimdiye kadar yaşanmış olan sosyalizm uygulamalarını aşan ve bu alanlarda sosyalist öğretiye katkılar sunan bir pratiktir. Örneğin üyelik konusunda durum tamamen böyledir. Leninizme

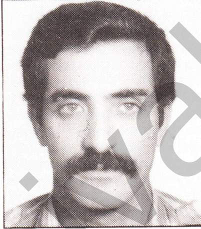

Mahsum KORKMAZ

göre parti üyesi, partinin tüzük ve programını kabul eden, partiye düzenli aidat ödeyen ve parti örgütlerinden birine katılan kişidir. Şimdiye kadar sosyalist partilerin esas aldığı üyelik kavramı böyledir. Belki PKK tüzüğünde de böyle yazmaktadır; fakat PKK pratiği bunu çok aşıyor ve tüzüğün yaşanan pratiğe göre değiştirilmesi gerekiyor. Bizce sosyalizmin günümüzde yaşadığı sorunların ve yetmiş yıllık sosyalist inşa ve partilerin akıl almaz bir basitlikle dağılıp gitmesinin en başta gelen nedeni bu üyelik kavramı oluyor. Çünkü bu çerçeve, özellikle de iktidar olunduğu ve maddi olanakların arttığı koşullarda her türlü küçük-burjuvaya partinin kapılarını ardına kadar açıyor. Böylesi koşullarda daha çok maddi çıkar sağlayabilmek için küçük-burjuvalar kendilerini bu üyelik ölçülerine rahatlıkla uydurabiliyorlar. Sonuçta, 1982 yılında Andropov'un belirttiği gibi, parti üyelerinin sadece yüzde sekizi komünist, yüzde doksanikisi ise partili, yani partiden çıkar sağlamaya çalışanlar olabiliyor.


Mehmet SEVGAT

Böyle olunca da, Ekim Devrimi'ni yaratan partinin ve devrimin yarattığı düzenin nasıl böyle hiç savunulmadan dağılıp gittiğini anlamak zor olmuyor.

PKK deneyimine göre, partili olabilmek, parti mensubu olabilmek için, parti tüzüğünü ve programını kabul etmek yetmiyor, bunların partikte hayat bulmasından da sorumlu olmak gerekiyor. Yine kazancının bir kısmını aidat olarak partiye vermek yetmiyor, asgari ölçüde yaşamı sağlamak dışında bütün emek gücünü ve gerektiği yerde yaşamını parti davası için vermek gerekiyor. Ayrıca bir parti örgütünde zaman zaman çalışmalara katılmak yetmiyor, günün yirmidört saatinde parti çalışmaları içinde olmak gerekiyor. Görülüyor ki, bütün bunlar, parti konusunda var olan sosyalizm anlayışını çok aşıyor ve yeni bir sosyalist parti anlayışı, doğru bir sosyalist parti anlayışı oluyor. Gerçekte küçük-burjuva sosyalizmini aşamayanlar, PKK'nin parti anlayışını kavramıyorlar ve kendi küçük-burjuva gözlükleriyle "milliyetçi, çok katı" diyerek PKK'yi eleştirmeye çalışıyorlar. Fakat buna rağmen PKK'nin nasıl gelişme yarattığına, bu kadar saldırıya karşı nasıl ayakta kaldığına şaşıyorlar. PKK'yi anlamak isteyenler için hemen belirtelim ki, PKK'nin ayakta kalmasının ve en olumsuz dünya koşullarında da gelişme sağlamasının sırrı işte bu parti ve mücadele anlayışıdır. Parti ve gerilla yaşamında yarattığı bu sağlam sosyalist ölçüdür. PKK'nin esas aldığı anlayış ve pratiğin gerçek sosyalizm olduğu, özel mülkiyet dünyasını şu veya bu biçimde yaşayanların, onu aşamayanların ve küçük-burjuvalıktan kurtulamayanların gerçekte sosyalist parti oluşturamayacağı ve devrim yapamayacağı, hatta yapılmış devrimi ve kurulmuş düzeni bile koruyamayacağı, tartışmaya yer olmayacak kadar açıktır. Aslında buna PKK anlayışı da değil, Apocu parti ve mücadele anlayışı demek daha doğrudur. PKK, bu anlayışın Kürdistan koşullarında örgütlenmesi oluyor. Apocu (bazıları Apoist diyorlar) parti ve mücadele anlayışının ise, sosyalist öğretinin yenilenmesi ve geliştirilmesi olarak


Haydar KARASUNGUR

başka ülkelerde de somut koşullara göre uygulama imkanı bulunuyor.

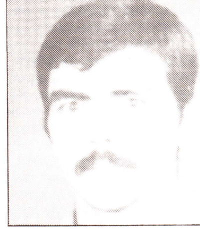
Böyle bir sosyalist anlayışın Kürdistan'da gelişmesini ve PKK biçiminde yaşam bulmasını sağlayanlar en başta kahraman şehitlerimizdir. Bu büyüklük, şeref, onur onlara ve komutası altında savaştıkları Başkan APO'ya aittir. Onlar, örnek devrimci yaşamlarıyla, bu anlayışın doğuşunu ve adım adım devrimci pratik içinde gelişerek sağlam ölçülere ulaşmasını sağlamışlardır. Enternasyonalizmi ve yurtseverliği en üst düzeyde birleştiren bu sosyalist anlayışın gerçek ve tek temsilcisi olmuşlar ve PKK'nin günümüzdeki sağlam ölçülerini yaratmışlardır. Parti davasını her koşul altında hayata geçirme ve savunmanın kolektif ve disiplinli yaşamın, büyük cesaretin, bütün enerjisini ve en değerli varlık olan yaşamını parti davasına verme fedakarlığının, partiye, emekçi halka ve önderliğe sonuna kadar bağlılığın yaratıcıları ve değiştirilemez temsilcileri olmuşlardır. PKK'de yaşam bulan ölçüler bugün bunlardır. Ve gerçek her PKK mensubu bu ölçülerle ve şehitlik düzeyinde yaşamaktadır. PKK'yi yenilmez kılan ve sürekli gelişme yaratan kuvvet de budur. Bu ölçüler korunup daha da geliştirildiği, bunların dejenerasyonuna izin verilmediği sürece PKK'nin yenilmezliği ve her koşulda kitleleri örgütleyip gelişme yaratacağı kesindir.

Belirttiklerimizden açıkça anlaşılıyor ki, PKK, sosyalizm ve yurtseverlik anlayışında baştan itibaren bir şahadet hareketi olarak doğmuş ve şehitlerin hareketi olarak gelişmiştir. Parti ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçek yaratıcıları ve yaşanan büyük gelişmenin gerçek sahipleri kahraman şehitlerimizdir. Her türlü zorluğun yenilmesi, her türlü engelin aşılması ve hiç yoktan olanak yaratılmasında hepimizin gerçek güç kaynağı onlardır ve bu çok büyük bir kuvvettir. Bugün ucundan yakaladığımız özgür ve insanca yaşam, onlar tarafından ve anıları temelinde yaratılmıştır. Emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinin her türlü hileye ve


Mustafa YÖNDEM

zorbalığa başvurarak ve bütün gücünü kullanarak çaba harcamasına rağmen PKK'den ufak bir parça koparamamasını sağlayan kuvvet de onlardır. Bugün halkımızı dünyada örneği bulunmaz düzeyde birleştiren ve ayağa kaldıran gerçek güç de onlardır. Kürdistan'ın küçük-burjuva reformist grupları, 1970'li yıllarda, "PKK her aileden bir şehit yaratmak istiyor, ancak bununla halkın ayağa kalkacağını ve ulusal kurtuluşun sağlanacağını savunuyor" diyorlardı. PKK'nin böyle formüle edilmiş bir görüşü yoktu; fakat onun devrimci çıkışı, yönelimin böyle olduğunu açıkça gösteriyordu. Bunu, savaş sözünden çok korkan küçük-burjuvalar bile görebiliyor ve halkı korkutmak için bu biçimde propaganda ediyorlardı. Bugün bu hem gerçekleşmiş ve hem de doğrulanmıştır. Öyle ki, karşı propaganda yürütenler bile bugün gerçeği kabul etmek zorunda kalmışlardır. Bunu sağlayan da kahraman şehitlerimiz olmuştur.

"En zor şey şehit vermektir" diyor Başkan APO. Çünkü, hem insan


M. Emin ASLAN

yaşamı en değerli varlıktır ve hem de anıya doğru sahip çıkma, şehidin şahitliğinde doğru yürüme sorunu vardır. Bu olmazsa, anıya doğru sahip çıkılmazsa, anının gerekleri yerine getirilmezse, şehit, geride kalanı suçlar ve mahkum eder. Nitekim bugün Türkiye'de yaşanan durum budur. **Denizler, Mahirler, İbrahimler** gibi Türkiye'nin büyük devrim şehitleri, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şehitleri vardır. Fakat bu anılara doğru sahip çıkılmamış, bunun gerekleri yerine getirilmemiş, bu amaçlar gerçekleştirilemediği gibi bu yolda doğru yürünememiştir de. Bu nedenledir ki, bugün Türkiye büyük bir çıkmazı, bunalımı ve yozlaşmayı yaşamaktadır. Bu nedenledir ki, bugün Türkiye'de sol, sosyalizm, devrim adına hareket edenler büyük bir suçluluk duygusu içinde ve başları eğik bulunmaktadırlar. Bu büyük şehitlerin anısına bir toplantı bile yapamamaktadırlar. Çünkü, bunu yapmaya yüzleri yoktur, bu büyük şehitlerin anısına söyleyecek sözleri yoktur. Belli ki bu duruma düşmek en kötüsüdür ve insan olarak bunu asla kabul etmememiz gerekir.

Başkan APO, *"Şehitlerimize birer mezar bile yapamadık. Çoğunun mezarı bile belli değil ve bilmiyoruz. Ama anıya doğru bağlılık bu değildir. Anıya doğru bağlılık, onların amaçlarını gerçekleştirmektir"* diyor. PKK baştan beri bu anlayışla hareket ediyor ve onların uğruna yaşamlarını verdikleri partiyi, devrimi, sosyalizm ve yurtseverlik hareketini geliştirmeye çalışıyor. Ve bugün gelinen noktada, şehitlerimizin yolundan yüründüğünü ve onların anılarına doğru sahip çıkıldığını söyleyebiliyoruz. PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesi, şehitlerin anılarına sahip çıkma ve bunun gereklerini yerine getirme temelinde gelişiyor. Her şehidin anısına yeni gelişmeler yaratma temelinde ilerliyor. Parti ve mücadele tarihimiz tamamen böyle bir gelişmenin tarihi oluyor. Başkan APO, bu çerçevede parti ve mücadele tarihimizi şöyle özetliyor:

"Biz, parti tarihimiz boyunca şehitlerimizin anısına bağlılığı dile getiren özlü değerlendirmeler geliştirdik. İlk şehidimiz olan ***Haki KARER*** *için yaptığımız bir değerlendirme, bizi şu sonuca götürüyordu: Böylesine bir şehidin anısına verilecek karşılık, bir parti programına ulaşmak, ne kadar az donanımlı olunursa olunsun grup hareketimizi parti hareketine dönüştürmek ve parti ilanına yönelik adımları hızlandırmaktır. 1978'de PKK'nin ilanına bu temelde gittiğimiz biliniyor. Bunun ne kadar anlamlı bir gelişme ve Kürdistan tarihinin en önemli çıkışı olduğunu göz önüne getirdiğimizde, bir şehidin anısına bağlılığın nasıl bir güce dönüştüğünü ve nasıl tarihi bir rol oynadığını şimdi daha iyi görmekteyiz. Yine temel şehitlerimizden olan ve şehitlerin anısına bağlılığın mücadelesini temsil eden* ***Halil ÇAVGUN*** *için Hilvan-Siverek direnişinin geliştirilmesi kararına ulaştık. Mücadele tarihimizde en çok silahlı yöntemin konuşturulduğu ve çok önemli bir rol oynayan 1978-79 yıllarındaki gelişmeler, biraz da bu şehidimizin anısına bağlılığın ve kararlılığın bir sonucu olmuştur.*

İlk zindan şehidimiz ***Mazlum DOĞAN*** *yoldaşın şahadetine ilişkin yaptığımız değerlendirmede, O'nun için, direnişe giden yolda bir köprü olmuştur, artık bu köprüden şahadete gitmek daha da kolaylaşmıştır, dedik. Nitekim bu şahadetin ardından zindan direnişçiliği ve ülkeye dönüş kararlılığı başlamıştır. Bunlar, bu şehidimizin anısına bağlılıkla yakından bağlantılıdır. Bu, büyük direniş hamlesine bir köprü teşkil etmiştir. Bu şahadette, zindan direnişçiliğine ve ülkeye daha yakın ve daha sıkı bir biçimde yönelme kararlılığı ve sonuçları gizlidir.* ***Hayriler, Kemaller, Ferhatlar*** *büyük direnişe, bu anıya bağlılıkla yönelmişlerdir.*

Mahsum KORKMAZ*'ın şahadeti de bir dönüm noktasıdır. Bununla düşman, en zor bir dönemde 15 Ağustos Atılımı'nı ve silahlı mücadeleyi bozguna uğratmanın ve ülkeye bir daha yönelmemesinin hesabını yapmış, bunu amaçlamıştır. Gerçekten de 1985 kışı bitip de 1986'ya yönelirken komutasını kaybetmiş ve her an dağılmaya mahkum birkaç düzinelik bir gerilla gücü vardı. Bu durumda silahlı mücadeleyi sürdür-*

Ahmet KESİP

mek çok büyük çaba istiyordu. Bu şahadetin ardından ortaya çıkan gelişmeler, ciddi taktik saptırmaları ile parti kişiliğine, yaşamına ters ve partiye karşıt öğelerin hesaplarını geliştirmesinin de bu şahadetle yakından bağlantılı olduğunu açığa çıkardı. Bunu göz önüne getirdiğimizde, anıya bağlılığın gereklerinin ne kadar zor olduğu çok iyi anlaşılır. Bu şehidimizin anısına yaptığımız değerlendirmede, hedef, gerekirse elli kişilik birlikler halinde Botan'da silahlı mücadeleyi tırmandırmaktır, dedik. Bunun ardından, şahadet yılında bu güce ulaşmayı mümkün kılan çabalara giriştik ve gerçekleştirdik. Bu anıya yerinde ve kararlı bağlılık olmasaydı, Botan'da mücadeleyi sürdürmek ve giderek çok sayıda birliklerle yetkinleştirmek mümkün olmayacaktı. Anıya derin bağlılıkla büyük bir çalışma hamlesine yönelme, daha 1987'nin başlarından itibaren mücadelenin Botan'da kesintisiz olarak, nicelik ve nitelikçe yetkinleşerek devam edeceğini göstermiştir.

Bu şehitlerimiz, mücadelemizin kilometre taşları oluyorlar ve her halkayı diğer halkalara bağlayan temel halka rolünü oynuyorlar. Mücadelemizi kızıl bir şerit gibi etkiliyor ve tüm şehitlerin komutanı oluyorlar. Şüphesiz diğer birçok şehidimiz de var. Gerçekten hepsi, her birisinin anısına bir abide dikilmesini, bir roman yazılmasını mümkün kılacak zenginlikte şehitlerdir. Onların anısına, bütün yaşamlarını dile getirecek bir şekilde parti edebiyatını mutlaka geliştirerek karşılık vermek bizim için bir borçtur. Ama bizim için en büyük borç, onların temel amacı olan mücadeleyi kesintisiz bir biçimde sürdürmekti. Bunu sonuna kadar yaparak, tam da anılarına verilmesi gereken karşılığı verdik.

***Mehmet KARASUNGUR** yoldaşın şahadetini biz bir ulusal birlik gerekçesi yaptık ve bugün Kuzey ile Güney Kürdistan halkı arasındaki birlik çabalarında öncü bir rol oynuyoruz. Yine **Hasan BİNDAL** arkadaşımızın şahadeti ile partiye dayatılan ve artık açıkça bir düşman dayatması konumuna yükselen kontra pratiğine çok köklü yöneldik. Geçirdiğimiz bu son bir yıl içinde parti içini arındırmada tarihi bir aşama yaptık ve en az düşmanın dayattığı özel savaşa karşı verilen mücadele kadar bir mücadeleyi, özel savaştan daha tehlikeli ve daha tahripkar olan iç yıkıcılığa, bozgunculuğa, halk ve parti düşmanlığına varan tutumlara karşı verdik ve bunları bir daha kolay kolay başını uzatamayacak bir duruma getirdik. Görülüyor ki, bu önemli şahadet halkaları, partimiz için en büyük güç kaynağı oluyorlar. Anılarına bağlılık, tarih içinde partiye yol aldırmada temel kilometre taşları oluyor.*

Genel şehitler halkasına böyle bir bağlılıkla tekrar anlam verirken, bundan, bu temel halkalar içinde diğer tüm şehitlerin her birisinin bir halka özelliğini sıkı sıkıya dokumamız sonucunun çıkarılması gerektiğini önemle belirtiyoruz. Her şehit için, şehidin verildiği zemin ve zaman ne anlam ifade ediyor? Yaşamıyla bize, döneme ve çevresine ne katmıştır? Son sözü nedir? Partiye, önderlik gerçeğine bağlılık düzeyi nedir? Bütün bunların anlamını iyi koymayı bir görev olarak bellemek hepimizin borcudur. Biz, bu borcu sınırlı da olsa yerine getirmeye çalışıyoruz. Dolayısıyla şehitleri tanıyan herkes, mümkünse onların anılarına ilişkin değerlendirmeleri belgelendirmelidir; şehitlerin hakkında ne biliyorsa, özellikle de hakkında fazla malumatımızın olmadığı şehitleri kim tanıyorsa, mutlaka daha şimdiden bir belgelendirme faaliyetine ağırlık vermelidir. Onların sözlerini, yaşamlarını ve onlar hakkındaki değerlendirmeleri partiye iletebilmeliyiz.

1990 yılındaki şehitlerimize biraz daha kapsamlı değinmeyi gerekli görüyoruz... Bu yıl her bölgede şehitler verildi. Bu temelde verilen şehitler, bir yandan özel savaşa karşı, devrimci savaşımın kalıcılığının ve bütün halka taşırılmasının gerekçesi olurken, öte yandan yurtseverliği Kürdistan genelinde dalga dalga gelişen bir akım haline getirdiler. Bu gelişmeleri yaratanların, en başta bu yılın şehitleri olduğu açıktır. Kürdistan halkı, tarihin hiçbir döneminde bu yılki kadar yurtseverliğe sarılmadı. Halkın bu yıl yurtseverliğe bu kadar sarılmasının en temel nedenlerinden biri, hemen hemen her bölgede çok iyi tanıdığı değerli evlatlarının şahadetini görmesi ve bu şahadetlere, yüreğinde doğan derin acıyı içte kapsamlı bir yurtseverliğe ve giderek serihildana dönüştürerek karşılık vermesidir. Bu, şehitlerin yol açtığı bir gelişme ve büyük bir kazanımdır. Yine uluslararası alanda devrimci savaşımımızın etkisinin yoğunca gelişmesi, Kürdistan'da verilen mücadelenin bir yurtseverlik savaşı olduğunun kabul edilmesi ve dünya kamuoyunun Kürdistan gerçeğini daha çok tanıması bu savaşla ve bu savaştaki şehitlerin anısıyla yakından bağlantılıdır. Bu yıl, Kürdistan'ı uluslararası politikanın içine sokan, dost-düşman herkesin sonuç

Aydın ADSAY

çıkarmasına yol açan bir gelişme yılıdır ve bunda şehitler temel bir rol oynamışlardır. Ulusal birlik çalışmalarına en büyük katkılardan birisini, yine bu yılın şehitleri yapmışlardır. Gerek ülkemizin her alanında temel savaş gücümüz olan işçi-köylü-gençlik ittifakının ve gerekse diğer sınıf ve tabakaların sınırlı da olsa yurtseverliklerinin gelişmesinde, ulusal birlik çabalarına bir de bu yönde ilerleme kaydettirilmesinde bu şehitlerin rolü belirgindir. Böylesine şehit olma ve bu özveriyi çok sayıda sunma, halkın derin ulusal birlik bilincine ve talebine ulaşmasında ve birazcık yurtseverim diyenlerin ulusal birliğe gelmesinde temel rol oynamıştır." (Serxwebûn, sayı: 109)

Yaptığımız bu uzun aktarma, parti ve mücadele tarihimizde şehitlerin anılarına nasıl doğru sahip çıkıldığını, ulusal kurtuluş mücadelemizin nasıl şehitlerin anılarına bağlılık te-

Süleyman ASLAN

melinde geliştiğini çok özlü bir biçimde vermektedir. Aynı gerçeği Mayıs ayı özgülünde de görmek mümkündür. İlk büyük şehidimiz olan Haki KARER'in 18 Mayıs 1977'de şehit düşmesinin ardından, bir yıl sonra ve 19 Mayıs'ta Haki yoldaşın anısına geliştirilen mücadele içinde Halil ÇAVGUN'un şehit düşmesi vardır. Diyarbakır zindanında Ferhatların büyük direnişi, yine aynı tarihte ve bu büyük şehitlerin anılarına bağlılığın abidesi olarak gerçekleşmiştir. Bu gelişme nedeniyledir ki, Mayıs ayını PKK, **Şehitler Ayı** olarak tanımlamış ve şehitlerin anılarına bağlılığın ifadesi olarak büyük mücadele ve savaş ayına dönüştürmüştür. Her yıl devrimci savaşımın en çok yoğunlaştırıldığı bu ayın hemen hemen her gününe onlarca şehit dolduracak kadar büyük ve soylu bir gelişme düzeyine ulaşmıştır.

Parti ve mücadele tarihimizin her gelişme döneminin yaratıcıları o dönemin şehitleridir ve şehitlerin adı ile anılmaktadır. Çünkü şehitlik, en gelişkin ve en yüce eylemdir, bütün varlığı başarı noktasında birleştirmek ve zafere tanıklık etmektir. Değil ciddi bir mücadele mirasının varlığı, halka bağımsızlık ve özgürlük özlemlerinin bile sömürgecilik tarafından parçalanıp yok edilmeye çalışıldığı Kürdistan'da, insanlarda özlem, umut, istemden tutalım mücadeleye yönelime kadar her şeyin bu mücadeleye kendilerini katık eden şehitlerin emeği ve kanı temelinde yaratıldığı açıktır. Mücadelemizin her döneminin büyük gelişmeleri, o dönemin kahraman şehitlerinin eseri olmuştur.

PKK'nin daha ideolojik grup döneminde bile, henüz Kürdistan için birkaç doğru söz belirlenip insanlara anlatılmaya çalışıldığı süreçte bile sömürgeciliğin azgın terörüyle karşılaşılmış ve gerçeklerin gençliğe ve halka ulaştırılması çalışmaları ancak şehitler verme pahasına yürütülebilmiştir. İnsanlar doğrular temelinde bir araya getirilip gruplaştırıldıkça bu çatışma daha da artmış ve giderek savaşa dönüşmüştür. PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin doğuş dönemi olan 1980'lere kadarki bu sürecin gelişmeleri, başta **Haki, Halil, Cuma, Salih, Ahmet, Delil** yoldaşlar olmak üzere onlarca şehidin fedakar çalışmaları ve kanı temelinde yaratılmıştır. Bu dönemde Kürdistan'ın hemen her bölgesinde şehitler verilmiştir. Bunlar, ideolojik-politik yolun açılmasının şehitleridir; ideolojik, politik ve örgütsel bir güç olarak partinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin doğuşunun şehitleridir; propaganda ile birlikte ilk pratik mücadelelerin verilmesinin ve partinin taktik çizgisinin yaratılmasının şehitleridir; Kürdistan üzerindeki zifiri karanlığın yırtılmasının ve Kürdistan'a ilk umut ışıklarının, aydınlığın saçılmasının şehitleridir. Bu şehitler temelinde ve şehitler verme pahasına yürütülen mücadele ile, sosyal-şovenizme ve reformist-milliyetçiliğe karşı PKK'nin devrimci ulusal kurtuluş çizgisinin zaferi sağlanmıştır. Türk sömürgeciliğinin paramiliter güçlerine ve Kürdistan'daki yerli gericiliğe önemli darbeler vurularak, emekçi kitlelerin özgürlük eylemine kalkabileceğinin ilk pratik deneyimi yaşanmıştır. Bu deneyimin yarattığı büyük devrimci gelişme ve Kürdistan halkındaki uyanış ve eyleme kalkış hızı, Türk sömürgeciliğini büyük bir korku içine sokmuş ve 12 Eylül faşist-askeri darbesini zorlayan en temel etken olmuştur.

Kürdistan devriminin ikinci temel şehitler halkası büyük zindan direnişi ve onun kahraman şehitleridir. Başta **Mazlum, Kemal, Hayri** ve **Ferhat** yoldaşlar olmak üzere büyük zindan şehitleri, 12 Eylül karanlığına karşı ilk umut ışıklarını, direniş değerlerini saçarak, 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı büyük bir siyasal zafer kazanmışlardır. Zindan direniş şehitleri, PKK'nin kesintisiz yaşayacağının ve her koşul altında savunulacağının şehitleridir; 12 Eylül karanlığının parçalanmasının ve ilk direniş ışınlarının saçılmasının şehitleridir; parti ve halkı direnişe davetin ve büyük direniş kuvveti olmanın şehitleridir. Bu büyük direniş ve onun kahraman şehitleri, zindanlara dayatılan her türlü teslimiyet ve ihaneti parçalamışlar, partiyi ve halkın çıkarlarını kahramanca savunmuşlar, Türkiye ve Kürdistan zindanlarındaki tutsakları direnişe çekmişlerdir. Yine parti güçlerinin toparlanmasının, eğitiminin ve ülkeye yeniden dönüşün en temel güç kaynağı olmuşlardır. Nitekim hem zindanlardaki ve hem de dağdaki direnişin bu temelde, bundan güç alarak ve bu çağrıya sahip çıkarak geliştiği tartışma götürmez bir gerçektir.

PKK bu yıllarda yurt dışında da şehitler vermiştir. Emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele içinde Abdulkadir ÇUBUKÇU'dan başlayarak **Hasan BİNDAL**'a kadar uzanan kahraman şehitler halkası yaratmıştır. Bu şehitlerimiz, Kürdistan gerçeğini, PKK'yi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi uluslararası kamuoyuna duyurmanın ve tanıtmanın, uluslararası alanda dostluk ve dayanışmayı

M Salih ŞAHİN

açmanın, PKK'nin enternasyonalist çizgisini geliştirmenin şehitleridir. Nitekim PKK, bu şehitlikler temelinde Ortadoğu'da dostluklar kurabilmiş, sağlam yerler edinebilmiş ve ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesinde belirleyici yeri olan devrimci çalışmaları yapabilmiştir. Eğer bunlar olmasaydı, PKK Ortadoğu'da dostluklar ve çalışma olanakları elde edemeseydi, bugün yaşadığımız gelişmelerin sözünün bile edilemeyeceği açıktır. Bu gelişmeleri yaratmanın temel kuvveti olan bu şehitlerimiz, PKK'nin gerektiğinde yurt dışında da direnebileceğinin, bir yandan enternasyonalist görevlerini yerine getirirken, bir yandan da kendi ulusal kurtuluş mücadelesini her koşulda geliştirebileceğinin, böyle kapsamlı devrimci çalışmalara güç yetirebileceğinin sembolü olmuşlardır.

Parti ve mücadele tarihimizin diğer bir temel şehitler halkası 15

Abdullah AVCI

Ağustos devrimci atılımının şehitleridir. **Mehmet KARASUNGUR** ve **Mahsum KORKMAZ** komutasında ülkeye yeniden dönüşü ve yeni bir direniş dönemini gerçekleştiren bu şehitlerimiz, 12 Eylül faşist sömürgeciliğine karşı devrimci direniş cephesinin açılmasının direniş bayrağının yükseltilmesinin ve 12 Eylül rejimine ölümcül pratik darbelerin vurulmasının şehitleridir; PKK'nin devrimci savaş çizgisinin derli toplu ilk pratik uygulamasının hayata geçirilmesinin ve ulusal kurtuluş savaşımızın başlatılmasının şehitleridir; Kürdistan'da ilk kez adına benzer bir gerilla çıkışının gerçekleştirilmesinin şehitleridir; 12 Eylül karabasanını parçalamaya başlamanın ve halk kitlelerine kurtuluş umutlarını, bağımsızlık ve özgürlük umutlarını saçmanın şehitleridir. Bu dönemde, Botan başta olmak üzere Kürdistan'ın bütün temel savaş bölgelerinde direniş eylemleri gerçekleştirilmiş, gerilla cepheleri açılmış ve her bölgede kahramanca direniş içinde şehitler verilmiştir. Faşist-sömürgeci düşmanın en çok hakim olduğu, 12 Eylül öncesinin devrimci ilişkilerinin parçalandığı, kitlelerle ilişkilerin en zayıf ve koşulların en zor olduğu böyle bir dönemin direnişçiliği doğal olarak en görkemli bir direniştir ve tamamen, her dönemde olduğundan çok daha fazla direniş şehitlerinin eseri olmuştur. Çıplak bir yürek ve basit bir silahla, her türlü donanıma sahip milyonluk bir orduya başkaldırmanın ve darbeler vurmanın direnişçiliği ve bu direnişi başarmanın şehitliği olarak 15 Ağustos şehitleri, ARGK'nin gerçek yaratıcıları ve büyük komutanları olmuşlardır.

PKK şehitler zincirinin bundan sonra gelen temel halkası 1987-89 dönemi şehitleridir. Büyüyen ve genişleyen savaşa bağlı olarak bu dönemde şehitlerimizin sayısı da giderek daha çok artmıştır. **Mustafa YÖNDEM, Haydar KARASUNGUR, Mehmet SEVGAT, Ahmet KESİP, Mehmet Emin ASLAN** gibi büyük komutanların yönetiminde Kürdistan'ın her bölgesinde gerilla cepheleri geliştirilmiş ve şiddetlenen savaş içinde onlarca şehit verilmiştir. Bu dönemin en belirgin özelliği, 1985 sonlarından itibaren silahlı savaşımda ortaya çıkan tıkanıklığın aşılması, zayıflayan umudun yeniden canlandırılması, büyük bir inanç ve kararlılığın yaratılması, silahlı savaşımın kesintisiz süreceğinin ve geliştirileceğinin kesinleştirilmesidir; gerilla ordulaşmasının yaratılması ve gerillanın oturtulmasıdır. Bu dönemde harcanan çok büyük çaba ve gösterilen kahramanca direnişler temelinde gerçek bir gerilla ordulaşmasının yaratılması, gerillanın geliştirilmesi ve başta Botan olmak üzere Kürdistan'ın bütün bölgelerinde az çok gerillanın oturtulması başarılmıştır. Sağlanan bu gelişmelerle, faşist-sömürgeci rejimin özel savaşı ciddi biçimde darbelenmiş, rejimin parçalanma ve çözümsüzlük süreci geliştirilmiş, faşist ordu halkımızı

düşman ilan ederek bütün gücünü savaşa sürmek zorunda bırakılmış ve Kürdistan halkında kurtuluş umutları yeşermeye başlamıştır. 15 Ağustos Atılımı'nın bir devamı olarak, her türlü zorluğu göğüslemek ve çıplak yürekle savaşı sürdürmek bu dönemin de bir özelliği olmuştur. Bu dönemin direnişçiliği, sömürgeci TC'ye artan emperyalist desteği ve NATO patentli saldırıları da göğüslemenin ve kırmanın direnişçiliği olmuştur. Bütün bu gelişmeleri yaratan esas güç, kuşkusuz parti önderliğinde savaşan ve her şeylerini vererek başarı sağlayan şehitler olmuştur. Demek ki, bu dönemin şehitleri, TC özel savaşına karşı direnişin ve onu parçalamanın, halk savaşının kesintisiz gelişeceğinin, gerillayı geliştirme, oturtma ve ordulaşmayı yaratmanın şehitleridir.

Şehitler zincirinin bundan sonraki temel halkası 1990-91 döneminin şehitleridir. Bu dönemin belirleyici özelliği, yaygınlaşan gerillayla birlikte serîhildanların da ortaya çıkması ve bütün Kürdistan sathında yayılmasıdır. Bu ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından yeni ve çok önemli bir gelişme süreci olmuştur. Serîhildanlar, gerillanın yanında ikinci bir temel taktik açılım olarak, halk savaşı çizgisinin tam bir pratik uygulamasını, devrimci savaşımın kitle temeline oturmasını, halkın yurtsever eylemliliğinin ve birliğinin sağlanmasını, ulusal kurtuluş hareketimizin uluslararası alanda ciddi bir yankı bulmasını yaratmışlardır. Kuşkusuz bu büyük gelişme, daha önce yürütülen mücadele temeli üzerinde ortaya çıkmıştır. Fakat bu gelişmelerde, özellikle bu dönemde yürütülen savaşın ve bu savaşta düşen kahraman şehitlerin belirleyici rolü olmuştur. Serîhildanlar bizzat Nusaybin'de **Süleyman ASLAN** ve **Abdullah AVCI**'nın komutası altında birliğin şehit düşmesi ile başlamış ve daha sonra her şahadet olayı giderek büyüyen bir serîhildanın gerekçesi olmuştur. Halk kitleleri ölüm pahasına şehitlerine sahip çıkarak her cenaze törenini bir serîhildana dönüştürmüştür. İçindeki acıyı yurtseverliğe dönüştüren ve korku zincirlerini parçalayan kitleler, hem her toplantılarını serîhildanlaştırmış ve hem de bu eylemliliği ülkenin her tarafına yaymışlardır. Yine bu serîhildanlarda onlarca şehit verilmiş ve Kürdistan halkı bağımsızlık ve özgürlüğü için savaşmasını öğrenip bunda kesin kararlı olduğunu ortaya koymuştur. Bütün bu gelişmelerin gerçek yaratıcıları olan şehitlerimiz, Kürdistan'da yurtseverliği dalga dalga geliştirmenin, halk kitlelerini ölümüne devrimci eyleme çekmenin ve halkı ayağa kaldırmanın şehitleridir.



Sultan YAVUZ

Son halka olarak 1992 yılının ve halen vermeye devam ettiğimiz şehitlerimizin büyük anlamı üzerinde durmamız gerekiyor. 1992 yılının büyük çarpışmalarla, katliam girişimleriyle ve ağır bir kış nedeniyle soğuk ve çığ felaketleriyle başladığını, **M. Salih ŞAHİN (Hayri)** ve **Aydın ADSAY (Mervan)** yoldaşlardan Güney Savaşı'nın kahraman şehitlerine kadar uzanan büyük bir şehitler halkasının ortaya çıktığını biliyoruz. Bu yıl, ulusal kurtuluş savaşımızın en kapsamlı savaş yılı olmuştur; dolayısıyla her yıldan çok şehit bu yılda verilmiştir. Bu yılın temel özelliği,



Salih KANDAL

emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçilik cephesinin her yıldan daha fazla örülmesi ve böyle bir karşıdevrimci cephe temelinde PKK'yi tümden imha etmek amacıyla topyekün savaş yürütülmesidir. Bu savaşın "iç mutabakat", "dış mutabakat", Kürt işbirlikçiliğinin kullanılması, Hizbullah'ın devreye sokulması ve TC ordusunun tankıyla, topuyla, uçağıyla topyekün bir saldırıya geçmesi biçiminde yürütüldüğü açıktır. Demirel-İnönü hükümetiyle başlayan bu topyekün saldırı, Ekim 1992'de Güney Savaşı ile adeta bir meydan muharebesi halini almıştır. TC'nin, partiyi imha etmek, ulusal kurtuluş mücadelemizi ezmek ve halkımızın gelişen kurtuluş umutlarını tamamen yok etmek amacıyla geliştirdiği bu topyekün saldırıya karşı gerilla ve halk topyekün bir direniş mücadelesi vermiş, insanlarımız adeta çıplak bedenlerini siper ederek düşmanın bu topyekün saldırısını boşa çıkarmıştır. Bir yandan böyle kahramanca bir direniş yürütülürken, diğer yandan da Ulusal Meclis çalışmaları geliştirilmiş ve böylece halk tarihimizde ilk kez bu düzeyde bir ulusal iradeye ulaşılmıştır. En son Güney Savaşı'nda düşmanın tüm saldırıları sonuçsuz kılınarak, yaratılan karşıdevrimci cephe, iç ve dış mutabakatlar parçalanmış ve ulusal kurtuluş savaşımızın stratejik denge dönemine ulaşması sağlanmıştır. Yaratılan bu büyük gelişme sonucunda TC'nin planladığı "iç harekat" adlı saldırıları yürütemez duruma düştüğü, bu gelişme temelinde bir ateşkes sürecine ulaşıldığı, gösterilen kahramanca direniş ve uygulanan ateşkes denemesinin Kürdistan, Türkiye ve uluslararası alanda çok büyük yankılara ve siyasal gelişmelere yol açtığı, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun uluslararası gündeme tamamen oturduğu ve bu gelişmelerin günümüzde de devam ettiği açıktır. Mücadelemizin her döneminde olduğu gibi bu dönemde de böyle büyük gelişmelere ulaşılmasında, kendilerini düşman saldırılarına karşı siper ederek kahramanca direnen şehitlerimizin rolü belirleyicidir. **Mervan, Hayri, Fatma ZETNO (Roza), Gurbet AYDIN (Mizgin)** yoldaşların şahadetiyle başlayan, her serîhildanda onlarca şehit vererek direnişi sürdüren ve en son Güney Savaşı'nda **Hüseyin ÇELEBİ** ve **Gülnaz KARATAŞ** yoldaşların da içinde bulunduğu onlarca şehitle sayıları bini aşan kahraman şehitlerimiz, Kürdistan tarihinin en anlamlı gelişmelerinin yaratıcıları olmuşlardır.

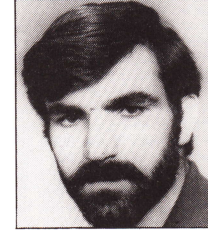
1992 direnişi ve Güney Savaşı, Kuzey Batı Kürdistan'da ulusal birliği ve ulusal iradeyi en üst noktaya çıkarırken, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halk kitleleri içinde de ulusal birlik ruhunu ve bilincini büyük ölçüde geliştirmiştir. Karşı-devrimci cepheye vurulan ağır darbelerle bu cephe dağıtılmış ve PKK'nin yok edilebileceği yolundaki umut ve beklentiler, bu konuda yapılan hesaplar yerle bir edilmiştir. Büyük direniş, Kürdistan'ın tarihi yarası olan ihaneti kırmış ve işbirlikçiliği çözmüştür. Bu temelde Kürdistan tarihinde ilk kez ileri düzeyde ulusal birleşmenin yolları açılmıştır. Kürdistan'ın çeşitli örgütleri arasında görüşmeler, ittifaklar ve değişik düzeylerde ulusal birlikler yaratma çalışmaları başlamıştır. Kuzey Batı Kürdistanlı örgütlerin bir ulusal cephede birleşmeleri, Kürdistan parçalarının ulusal meclislerini yaratmaları ve bunların bir Ulusal Kongre'de birleştirilmesi çalışmaları önemli gelişmeler kaydetmiştir ve bu çalışmalar günümüzde de aynı anlayış ve yoğunlukla sürdürülmektedir. Ulusal birlik ve örgütlenme yolundaki bu gelişmeler, Kürdistan tarihinde ilk kez yaşanan ve bu nedenle büyük önem ve anlam taşıyan gelişmeler olmaktadır. Böyle tarihi gelişmelerin Güney Savaşı'ndaki büyük direniş temelinde yaşandığı ve bunda da kahraman şehitlerimizin belirleyici rolü olduğu kesindir. Bu rol, sadece gösterilen büyük direnişle ihanet ve işbirlikçiliğin gücünün kırılması düzeyinde değil, onunla birlikte birçok şehidimizin işbirlikçilik tarafından aldatılan insanları bizzat etkilemesi düzeyindedir de. Bu konuda işte canlı ve büyük bir örnek:

"Xan Kürkê'de bir arkadaş vardı, çok değerli bir arkadaştı. O arkadaş sonuna kadar direniyor, zaten mermileri falan bitiyor. Mermilerinin bittiğini fark ediyorlar. ***'Ben PKK'liyim, PKK'liler hainlere teslim olmaz'*** *diyor ve ele geçmemek için kendini kayadan atıyor. Arkadaşın bu tutumu olaya tanık olan peşmergeler üzerinde de epey etki yaratıyor, hatta bir kesimi,* ***'Kimin için savaşıyoruz?'*** *diyor. Arkadaşın direnişi üzerine peşmergeler içinde silahlarını kıranlar olmuş, çekip gidenler olmuş. Daha sonra o arkadaşın cenazesini kendileri alıp, büyük bir saygıyla götürüp gömüyorlar. Ateşkesten sonra getirdiler, teslim ettiler. Bu, komutan düzeyinde şehit düşen bayan arkadaş* ***Piroz****'dur..."* (Cemil Bayık, Özgür Gündem Avrupa baskısı, 8 Mayıs 1993)

İşte Kürdistan'daki tarihi ihanet ve işbirlikçilik böyle büyük direnişler, böyle soylu tutumlar karşısında kırılıyor. Çok açık ki, Güney Savaşı, ihanet ve işbirlikçiliğe tarihin en ağır darbesini vurdu, ihanet ve işbirlikçiliği büyük ölçüde çözdü, halk kitlelerini bilinçlendirerek ihanet ve işbirlikçiliğin teşhir ve tecritini geliştirdi. Bugünkü ulusal kurtuluş çizgisinde birlik eğilimlerine ve bu yöndeki gelişmelere böyle gelindi. Dökülen kan mücadeleyi ve birliği yarattı. PKK, 1982-83'lerde de ulusal birlik çalışmalarını yürütmüş ve bu uğurda **Mehmet KARASUNGUR** ve **İbrahim BİLGİN** gibi büyük şehitler vermişti. Fakat bu yöntem ihanet ve işbirlikçiliği kırmaya yetmedi; bunun için on yıllık savaşım ve en sonunda büyük Güney Savaşı gerekli oldu. PKK, binlerce şehit vererek bunları da başardı ve bugünkü gelişmeleri yarattı. En son 1992 direnişi ve Güney Savaşı şehitlerinin bu sonuçların elde edilmesindeki payı ve rolünün belirleyici olduğu kuşkusuzdur. Demek ki, bu dönem şehitlerimiz, düşmanın topyekün savaşının boşa çıkarılması ve karşı-devrim cephesinin parçalanmasının şehitleri, tarihi ihanetin kırılıp işbirlikçiliğin çözülmesinin şehitleri, Kürdistan parçalarında ve genelinde ulusal birliğin yolunu açmanın şehitleri ve Kürdistan sorununu dünya gündemine bütünüyle oturtmanın şehitleri oluyorlar. Bu şehitler, aynı zamanda ulusal iradenin meclis düzeyinde ortaya çıkarılmasının da şehitleridir.



Gurbet AYDIN



Hasan BİNDAL

Bir de Güney Savaşı'ndan sonra partinin ve tüm mücadele güçlerinin kendini yenilemesi, hata ve eksikliklerini aşması ve kendilerinin tarihinin en örgütlü ve güçlü düzeyine ulaştırması olayı var. Bu gelişmede de şehitlerimizin ve özellikle de Güney Savaşı şehitlerimizin temel kuvvet olduğu ve belirleyici rol oynadığı kesindir. Parti ve mücadele tarihimiz zaten bu temelde yaratılan bir gelişme tarihidir. Kürdistan gibi şehitlerden başka dayanılacak bir mirasın ve gücün olmadığı bir ülkede devrimci gelişmenin bu temelde olması hem doğal ve hem de zorunludur. Parti ve mücadelenin bir anlamda şehitlerin anılarına sahip çıkılması temelinde geliştirildiğini daha önce belirtmiştik. Bu, şehitlerden güç alma, hata ve eksikliklerden ders çıkarıp kendini yenileme ve güçlendirme biçiminde olmaktadır. Ders çıkarmak ve kendini yenilemek; hata ve eksiklikleri azaltmakta ve bu nedenle şehit düşme olaylarını sınırlandırmaktadır. En yüce ve en zengin eylem şehitlik olayıdır; dolayısıyla en çok ders çıkarılacak ve en çok dayanılacak olaylar da bunlardır. PKK, 1980 öncesi pratiği inceleyip hata ve eksikliklerden ders çıkararak, dışarda ve zindanlarda verdiği büyük şehitlerinin yarattığı kuvvete dayanarak 15 Ağustos Atılımı'na ulaşmıştır. 15 Ağustos Atılımı'nı irdeleyip, hata ve eksiklikleri tespit edip kendini sürekli yenileyerek 1987 sonrasının gelişmelerini yaratmıştır. Bundan sonraki her yıl, hatta her ay kendi pratiğini sorgulama, hata ve eksikliklerden ders çıkarıp kendini yenileme biçiminde geçmiştir. 1992 direnişinin ve Güney Savaşı'nın zengin pratiği de, bunların irdelenip hata ve eksikliklerden ders çıkarma ve kendini yenileme temelinde parti ve gerilla güçlerinin büyük bir gelişmeyi yaşamasına yol açmıştır. Bunu sağlayan temel kuvvetin de yaşanan büyük direnişler ve bu direnişlerin yaratıcıları olan kahraman şehitlerimiz olduğu kuşkusuzdur.

Şehitler, eğer doğru yaklaşılırsa kendilerinden güç alınacak en yüce değerlerdir. Onlar, bağımsızlık ve özgürlüğün özsuyu, ulusal kurtuluş savaşının emredici komutanlarıdır. Kürdistan halkı, artık böyle ölümsüz ve emrinde her türlü gelişmeyi yaratabileceği sağlam bir komutaya sahiptir. Onlar, bize bağımsızlığın, özgürlüğün ve insanca yaşamın tek doğru yolunu göstermiş, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı ulaşılabilir bir gerçek haline getirmişlerdir. Birey olarak, parti olarak, halk olarak bu gerçeğe sıkı sıkıya bağlı kalmak, şehitlerin kesinleştirdiği yolun yolcusu olmak, geçmiş yaşamımız ne olursa olsun, yine hata ve eksikliklerimiz nasıl olursa olsun, bütün bunları aşmakta ve kendimizi yenileyip doğru bir yaşam yoluna sokmakta şehitlerden güç ve örnek almak, temiz ve mücadeleci bir yaşamla şehitlerin belirlediği amaçları gerçekleştirmek hepimizin boynunun borcudur. Şahadet temelinde yaratılan parti ve mücadelenin dejenerasyonuna asla izin vermemek ve bunu daha da ilerletmek temel görevimizdir. Aslında bunlar, başkaları için değil, kendimiz için yapacağımız işlerdir ve bunlar yapılınca sadece şehitlerin istemleri de yerine getirilmiş olacaktır.

PKK'nin ilk şehitleri ve zindan şehitleri, Kürdistan toprağına serpilen bağımsızlık ve özgürlük tohumları oldular. 15 Ağustos Atılımı'yla gelişen gerilla direnişiyle ve bu dönemin ölümsüz şehitleriyle bu tohumlar yeşerdi ve büyüdü, bağımsızlık ve özgürlük ağaçları oldu. Serîhildan şehitleriyle bu ağaçlar çiçeklendiler; Kürdistan'ın her tarafı bağımsızlık ve özgürlük çiçekleriyle doldu. Şimdi Güney Savaşı'ndan sonra ve yaşanan bu tarih temelinde bu çiçekler yavaş yavaş meyveye duruyorlar. Bundan sonraki dönem meyvelenme dönemidir; adım adım bağımsız ve özgür Kürdistan'ı, iyi, eşit, adil ve insanca bir yaşamı inşa etme, parça parça kazanarak geliştirme dönemidir. Şimdiye kadarki şehitlerimiz en zor olanı başardılar, hiç yoktan meyve çağına gelmiş ağacı yarattılar; bize ise, onların yolundan sapmadan bu meyvelenmeyi sonuca götürmek ve sürekli ilerletmek düşüyor. Parti ve halk olarak bunu mutlaka başaracağız; bağımsız, özgür ve insanca yaşanan bir Kürdistan'a ulaşmak için ne kadar bedel ödemek gerekiyorsa onu ödeyerek, hangi yöntemle mücadele etmek gerekiyorsa o yöntemle mücadele ederek bu sonuca mutlaka ulaşacağız. Bunun için de en büyük gücü şehitlerimizden alacağız ve hep şehitlerle yaşayacağız; özgürleşen halk gerçeğimizde onları sonsuza kadar yaşatacağız.

Şehitler Ayımızda, tarih boyunca insanlık değerlerinin gelişimine kendi yaşamını katık etmiş bütün insanlık şehitlerini ve bunların Kürdistan'daki devamları olan tüm direniş şehitlerimizi saygıyla anıyor; insanlık değerlerini hep yüceltip insanlık bayrağını hep yükseklerde tutacağımıza, şehitlerimizin yüce insanlık çizgisinde sonuna kadar yürüyeceğimize, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'da iyi, eşit, adil ve insanca bir yaşam yaratarak şehitlerimizin anısına en doğru bir tarzda sahip çıkacağımıza bir kez daha söz veriyoruz.



Fatma ZEYTO

SELAMA DURUYORDU ZAĞROSLAR SAF TUTAN ŞEHİTLER ORDUSUNA



Açıklama

1991 yılında gerçekleştirilen Mavan (Samanlı) ve Çukurca (Eriş) eylemleri ile yaşanan Xan Kürkê (Geliyê Azadi) direnişi, savaş pratiğimizde yeni bir süreci başlatmış, daha ileri bir taktik aşamanın ön açıcı hamleleri olmuştu. Bu dönemde mücadelemiz hem gerilla, her serihildan cephesinde bir bütün olarak yeni açılımlara ulaşmış, kazanılan mevzilerle ileriki sürece daha güçlü girebilmenin olanaklarına kavuşmuştu.

Bu temelde 1992 süreci oldukça kapsamlı hazırlıklarla karşılandı. Düşmanın kış sürecindeki tüm engelleme çabalarına ve yoğun hava saldırılarına rağmen, savaş güçlerimiz, baharla birlikte gerçekleştirdikleri Taşdelen ve Işıkveren baskın eylemleriyle güçlü bir şekilde dönemi başlatmış, böylece ülkenin her alanında eylem haberleri yoğunlaşmıştı.

Newroz'la birlikte serihildanlar cephesinde de sağlanan büyük bir gelişme, 15 Ağustos 1984 Atılımı'nın yıldönümününde tüm Kürdistan'ı kapsayan, toplumun tüm katmanlarını içine alan bir büyümeye ulaşmıştı.

Tüm bu gelişmelere rağmen henüz 1992'nin savaş taktiğine ulaşılmamış, düşmanı sarsacak, adım adım tasfiyesini getirecek büyük eylemlilikler gerçekleşmemişti. Buna müdahale edilip süreç kazanılmalıydı. Stratejik konumu itibariyle büyük öneme sahip olan Şemdinli alanına yüklenmek, böyle bir dönemde hem gerekli, hem de zorunluydu.

Bu bilinçle hazırlıklara başlanmış ve 30 Ağustos 1992 tarihinde Doğu Kürdistan sınır hattına yakın Helena Taburu'na yönelik büyük bir saldırı gerçekleşmişti. Tüm teknik olanaklarına ve aldığı tedbirlere rağmen TC güçleri ağır bir darbe yemekten kurtulamamıştı. Henüz bu ağır sarsıntının her yönlü etkisini yaşarken, 13 Eylül sabahı ARGK gerillaları büyük eylemi gerçekleştirdiler. Bu sefer Şemdinli'nin bir diğer mıntıkası olan Herki'de düşmanın önemli bir gücü durumundaki Bêzelê Taburu'na yönelik saldırı gerçekleşiyordu. Yüzlerce kayıp veren TC güçleri, bu eylemle birlikte büyük bir sarsıntı geçireceklerdi.

Elbette ki, bu eylemlerle yetinilemezdi. Çünkü ARGK güçleri, düşmanı söküp atmayı hedeflemişti. Düşmanı, kendini en çok güvenlikte hissettiği noktadan da vurmak gerekiyordu. İşte 29 Eylül sabahı Rubarok Taburu'na yönelik baskın eylemi, böyle bir gerekliliğin ifadesi olmuştu. Kapsam, yönelim ve sonuç itibariyle mücadele tarihimizin en büyük eylemiydi. TC tarihi boyunca böyle bir darbeyi yememiş, büyük düzeyde bir paniği yaşamamıştı.

Ancak, saldırı esnasında ve özellikle de hazırlık çalışmasında somut durumlar kapsamlı değerlendirilerek sağlam planlamalara ulaşılmadığı için, eylem anında taktik hatalar ortaya çıktı. Oysa düşman taburlarının etrafını mayınlarla döşemiş ve bazı stratejik noktalara pusular atmıştı. Planlamada bu hususlar üzerinde detaylı durulmadığı, dolayısıyla buna göre taktik düzenleme yapılmadığından istenmeyen kayıplar gündeme geldi. Helena (Alan), Bêzelê (Aktütün) ve Rubarok (Derecik) taburlarına yönelik gerçekleşen baskınlarda onlarca militan, savaşçı ve komutan şehit düştü. Bu eylemlerde büyük bir destan yaratan ve kahramanca savaşarak şehit düşen yoldaşlarımızın anısına yazdığımız yazıları iki dizi halinde yayınlayacağız. Şehitlerimizin anılarına yazdığımız yazıların istenilen yetkin içeriğe sahip olmadığı, yaşam ve mücadelelerini yeterli düzeyde yansıtmadığımızın bilincindeyiz. Ancak, anıya bağlılığın bir parçasını yürüttüğümüz bu çalışmayla yerine getirmeye çalıştık. Şehitlerimize gerçek bağlılığın mücadele sahasında savaşı her düzeyde yükseltmekle ve yine mücadelenin yüklendiği bütün görevleri eksiksiz yerine getirmekle mümkün olacağı gerçeğini unutmuyoruz. Bu bilinç ve sorumlulukla hareket edeceğiz.

- I -

Sömürgeci faşist ordunun katliamlarına Helena'da verilen büyük cevap

Ulusal kurtuluş savaşımızın 1992 devrimsel sürecinde yaşanan en önemli gelişmelerden ve sömürgeci-faşist TC rejimine vurulan en önemli askeri darbelerimizden bir tanesi, Helena Taburu'na yönelik olarak gerçekleştirilen eylemdir. 2. Merkez Karargah Komutanlığı bünyesinde hazırlanan bu eylem, ulusal kurtuluş savaşımız açısından dönem itibariyle birçok gelişme sağlamış ve ortaya çıkardığı derslerle de savaşımızın yükselmesine ön açıcı olması bakımından oldukça önemli bir eylem niteliğini taşımıştır.

Sömürgeci-faşist TC rejiminin, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı yürüttüğü kirli özel savaşı tüm kış süreci boyunca her alanda tırmandırması, kışın kendisine sağladığı avantajlardan yararlanarak saldırılarını doruğa çıkarması; gerek kitlelere yönelik terörü tırmandırarak her gün yurtsever kitleleri katletme ve gerekse de yoğun hava saldırıları biçiminde gerillaya karşı yürüttüğü saldırılarıyla devrimci mücadelemizin 1992 bahar sürecine sağlıklı ve atılımcı bir tarzda girmesini engellemeye çalışmaktaydı. Sömürgeci-faşist rejim tüm olanaklarıyla geliştirdiği iç ve dış ilişkilerine dayanarak, ne pahasına olursa olsun 1992 devrimsel dönemine zaferle girmemizi engellemek istiyordu. Bu temelde var gücüyle sürece yüklenerek sonuç almaya çalışıyordu. Oysa gerek kış sürecinde halkımızın düşmana karşı direnişi ve her koşul altında devrime katılma kararlılığı ve gerekse gerilla ordulaşmasının hızla büyümesi, 1992 sürecinde ulusal kurtuluş savaşımız açısından çok kapsamlı eylemliliklerin gerçekleşmesi-

Şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir

"...Şehitlerimiz bizim yaşayan gerçek değerlerimizdir. Her ne kadar fiziksel varlıklarıyla aramızda olmasalar da ruhları ve bilinçleriyle kurumlaşmış ve yaşayan bir savaşçı ordu haline gelmişlerdir. Ve bu nedenle diyoruz ki, şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir. Bizler ise sadece onların yüce komutu altında hareket halinde olan savaşçılarız. Bu tanım bir abartma değildir. Eğer biz yaşamı doğru devrimci düşüncelerin -ki bunlar önemli gerçeklere tekabül etmektedir- yoğunlaşması olarak anlıyorsak, başka türlü bir yaşamın ne anlamı olabilir? Fiziksel varlığımızın canlılığını korumasının, kollarımızın ve bacaklarımızın hareket etmesinin ve duygularımızın çatışmasının hiçbir anlamı yoktur. Eğer biz yaşamı bu kadar alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak, bir toplumu yeniden yaratmak için devrimci bir amaçla yola çıkmışsak, işte bu amaçların içinde en değerli varlığımız olan şehitlerin gerçek yaşayanlar olduklarını kabul edeceğiz. Yaşamı daha da yüceltmenin anlamını aslında şehitleri daha da çoğaltmak olacak, bunu ise ilk şehitlerin kendilerini bir ordu haline getirmesi tarzında anlayacağız. Bu aynı zamanda ordulaşmada tek doğru ve zafere giden yolun seçilmesi anlamına gelmektedir.

Bütün halkların ve ulusların verdikleri savaşalara bakalım: Onlar kendi gerçeklerine böyle yaklaşmışlar ve şehitlerini çoğalttıkça zaferi de görmüşlerdir. Aksi halde hep yenilmiş, ezilmiş ve lanetlenmişlerdir. O halde bizim şehitler hanemizin giderek zincirleme bir biçimde artması, şehitlerimizin kendi kendilerini bir orudu haline getirmesinden başka bir şey değildir. Bizim yaptığımız ise, sadece onların taleplerinin sözcüsü olmaktır. Dikkat edilirse bugün hepimizin geldiği nokta tam da budur. Bizim şehitleri anmamızın gerçekliği ve yaşanırlığı burada ortaya çıkmaktadır. Burada bazı kişiler parti karşısında çok alt düzeylerde bir yaşamı savunabilir. Fakat nerede olursa olsun PKK bünyesinde yer alan ve şehitlerin anısına gerçekten bağlı olanlar kendilerini yaşamaz ve hayatının her anını bu mücadeleye feda etmeye hazırdır.

Partimizin, şehitlerin anısına bağlılık temelinde oluşturduğu kesin kanıtı, yaşadığımız pratiktir. Tabii bu aynı zamanda tümüyle gerçeklerimize doğru yaklaşma, gerçeklerimizi ilerici ve devrimci yönde değiştirme, bunun için örgüt olma, bu örgütün gözüpek militanları haline gelme, fikren derinleşme ve pratikte keskinleşme anlamına da gelmektedir. Bunun etkilerinin sürekli yoğunlaşmasının ulusal direnişin gelişmesi olduğunu biliyoruz. Bu PKK'nin yetkinleşmesidir. Bütün bunlar da halkın siyasal ve askeri ordulaşması demektir. İşte şehitlerin kendilerini ordulaştırması derken, onların kızıl bir şerit, bir anadamar ve bir belkemiği gibi tüm varlığımızı baştan sona kadar eklemlendiren, bağlayan ve hayat veren değerler olduklarını vurgulamak istiyoruz..." **(Parti Önderliği)**

ni ve sömürgeciliğin Kürdistan'da sökülüp atılması sürecinin pratik olarak hızlandırılması gerektiğini ortaya koyuyordu.

Bu temelde gerçekleştirilen Helena eylemi düşmanı oldukça sarsmış, bahara her açıdan güçlü girme çabalarını ve savaşın inisiyatifini almak istemini boşa çıkarmıştır. Helena eylemi dönemin savaş taktikleri açısından güçlerimizde niteliksel bir aşama yaratırken, düşmanın birçok yönelimlerine de cevap olmuştur. Çünkü sömürgeci-faşist rejim, Şırnak'ta görüldüğü gibi, halkımıza yönelik saldırılarında gerilla-halk bütünleşmesinin önüne geçerek, halkta korku ve yılgınlığı egemen kılmaya çalışmış, 1992 yılının halk ayaklanmalarına dönüşmesini engellemek istemiştir. Bu amaçla Şırnak'ta halkımıza yönelik bir katliam provasına yönelmiş, yüzlerce insanımızı barbarca katlederek, Şırnak'ı günlerce bombalamış ve harabeye çevirmiştir. Yoğun hava saldırılarıyla da gerillayı sürekli savunma konumunda tutmak istemiştir. Başta Şemdinli olmak üzere, mücadelemiz açısından stratejik öneme sahip olan diğer alanlarda da muazzam güç yığınağını yaparak ve taktikler geliştirerek kendisini bu alanda tutmaya çalışmıştır.

Düşman tüm yönelim ve yöntemlerine rağmen, ne halkımızın devrimden yana olan kararlı direnişini değiştirebilmiş, ne de gerilla ordulaşmasındaki büyümenin önüne geçebilmiştir. Düşman her yönelimde darbeler yemekten kendisini kurtaramamıştır.

Şemdinli alanının devrimci mücadelemiz açısından hem stratejik ve hem de coğrafik yönden büyük bir önemi vardır. Nitekim tarihsel 15 Ağustos Atılımımız da bu alanımızda gerçekleşmiştir. Fakat 4. Ulusal Kongre öncesi süreçte, tasfiyeci ve bozguncu anlayışlar en çok Şemdinli alanında kitle ilişkilerimize zarar vermiştir. Bu da alanın mücadelemize karşı geliştirilen politikaların etkisine girmesine neden olmuştur.

Parti 4. Kongresi'nin ardından özellikle 1991 yılında faaliyetlerin gerçek parti öncülüğünde yoğunlaştırılması, alanda yeni bir süreci başlatıyordu. Özellikle Mavan eylemi ve Geliyê Azadî direnişinin gerçekleştirilmesinin bir sonucu olarak alanın çehresi değişti. Artık gerek kitle desteği ve gerekse askeri hazırlıklar temelinde alan tutma oldukça uygun hale getirildi. Çete odakları barınamaz oldu. Yeni süreçte, bu temelde düşmanın ülkemizin diğer parçalarını ajanlaştırmasının önüne geçilmiş, TC devletinin alandaki varlığına ciddi darbeler indirilmiştir.

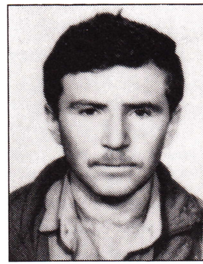
Helena Taburu sınır hattını çok sıkı bir denetim altına almıştı. Teknik ve sayısal güç konumlandırması, askeri açıdan aldığı tedbirler çok güçlüydü. Mevzilerin yapılış biçimlerinden ekilen mayın tarlalarına, oluşturulan bir yığın diğer engele kadar son derece tahkim edilmiş bulunuyordu. Tam anlamıyla karşı-devrimci bir güç merkezi ve aynı zamanda Doğu Kürdistan'a yönelik ajan faaliyetlerinin örgütlendirildiği bir üs konumundaydı. Mücadelemiz açısından tıpkı bir yılan başıydı. Üçgen alanda bulunan, sınır ticaretini denetim altında tutan rolünün yanısıra, askeri keşif ve denetimin sıkı sıkıya oturtulduğu bir noktaydı. Bu konumu nedeniyle günlük olarak istihbarat haberleri alma olanaklarına sahipti. Bu da gerilla güçlerimize yönelik gerçekleşmekteydi. Kısacası Helena Taburu düşman açısından oldukça önemli askeri ve siyasi bir merkezdi. Şemdinli merkez ve Rubarok Taburu'ndan sonra Helena düşmanın alandaki üçüncü büyük gücüdür.

Helena Taburu'nun hedef olarak seçilmesinin bir anlamı da savaş gücümüzün saflarında kendisini hissettiren olumsuz ruh halinin ortadan kaldırılmasıydı. Gerillanın yeni döneme ilişkin taktikleri doğrultusunda alınan tedbirler, aynı zamanda saldırının gerçekleştirilmesine yönelik olarak da alınmıştır. Alan kuşatılmış, yaklaşık olarak bir gün denetim altında tutulmuştu. Kuşatma, gerilla eylemlerimizde önemli bir taktiktir. Öte yandan pusu, saldırı, mayınlama ve kuşatmaya bağlı olarak birçok eylem tarzı iç içe geliştirilmiş, düşmana önemli kayıplar verdirilmiştir.

Helena eylemi, sömürgeci-faşist Türk ordusunun kendisini her türlü tedbirlerle ülkemizde tutmaya çalıştığı bir dönemde, yaşadığımız koşullar itibariyle önemli bir zafer olarak gerçekleşmiştir. Bu eylemde gerilla güçlerimizin gösterdiği üstün başarı ve kahramanlıklar anılmaya değerdir. Yaşanan şahadetlerimiz ise başlı başına birer kahramanlık örnekleridir. PKK saldırı ruhu ve militanlığı ile düşmana saldıran gerillalarımız faşist ordunun Şırnak katliamına gereken cevabı vermiş ve sömürgeciliğin Kürdistan'da işlediği hiçbir suçun cezasız kalmayacağını göstermiştir.


Emin ALTÜRK yoldaş çocuklarla birlikte

"Ben komutanın olarak sana emrediyorum, beni bırak ve git..."


Adı, soyadı: **Emin ALTÜRK**
Kod adı: **Zana**
Doğum yeri ve tarihi: **Mûjin köyü-Uludere, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1987**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Halkımızın yiğit evlatlarından **Zana (Emin ALTÜRK)** yoldaş, 30 Ağustos 1992 günü Helena Taburu'na yönelik eylemde şahadete ulaşırken, elleriyle zafer işareti yaparak, "Bijî Serok APO" sloganını atmıştı. Gülüyordu Zana yoldaş, yıllarını verdiği ulusal kurtuluş mücadelesinde şahadete ulaşırken.

Henüz çok gençken, 1987 yılında parti saflarına katılır. Yurtseverliği ve direnişçiliğiyle bilinen Goyi aşiretinden olan Zana yoldaş, Uludere'li'dir. Uludere, ulusal kurtuluş savaşımızın en güçlü tabana ulaştığı bir alanımızdır. Yüzlerce gencini savaşa katarak, birçok değerli evladını şehit vermiştir. Tarihimizdeki direniş geleneğinin en güçlü şekilde temsil edildiği bir yerdir.

Zana yoldaş, bu alanımızın direnişe dayanan tüm yurtseverlik özelliklerinin ifadesi olan bir yoldaşımızdı. Kendisinden önce saflara katılmış bir abisi de var. Yaşı küçük olmasına rağmen mücadeleye katılmak için yoldaşlarına diretir ve bir PKK gerillası olarak saflardaki onurlu yerini alır.

Zana yoldaş, cesareti ve ataklığıyla kısa sürede yiğit bir savaşçı olur. Gözüpektir, coşkusunun ödülü olarak manga komutanlığına getirilir. Fedakarlığı, yaşının çok üstünde sergilediği ağırbaşlılığı ve olgunluğuyla adeta arkadaşlarının gıpta ettiği bir devrimci kişiliği sergiler. 1989'a kadar Botan'ın çeşitli alanlarında sıcak savaşın içinde kalır. Uludere, Besta, Cudi, Gabbar, Herekol gibi nice destanlar yaratılmış, şehit kanlarıyla sulanmış birçok alanımızda özgürlük yürüyüşlerine katılır. Sayısız çatışmalara girerek, düşmana karşı kin ve öfkeyle bilenir.

Zana yoldaş, her şeyiyle kendisini partiye, halkının davasına adayan fedakar bir yoldaşımızdı. Sorumluluk ruhu da güçlüydü. En önemli özelliği yaşam ve ilişkilerinde ciddiyet sahibi olmasıydı. Görevlere bağlılığı özlüydü. Devrimci disiplini özümseyerek, uygulama da bunun amansız takipçisiydi. Sıradanlıklara karşı müthiş öfkelidir, bulunduğu ortamda ancak mücadelenin, devrimci yaşamın ve savaşın sorunları tartışılabilirdi. Bu konuda çok duyarlıydı. Okuma yazması olmamasına rağmen güçlü bir devrimci bilince sahipti. Çizgi dışı anlayışlara karşı mücadelede keskindi. Fazla konuşmayı sevmez, konuştu mu her şeyi net söylerdi. Her şeyiyle partiye karşı açıktı, tüm enerjisini mücadeleye katıyordu.

Zana yoldaş 1989 baharında Botan alanına büyük hamleler yapmak için yürüyen şehit **Harun (Şehmus YİĞİT)** yoldaş komutasındaki ana birlikte yer alarak, çeşitli düzey de sorumluluk alır. Bu süreç de Botan I. Bölge'nin birçok alanında faaliyet yürütür. Dönem sonunda (89-90 kışında) şehit **Mahir (Ahmet GÜLER)** yoldaş komutası altında Xan Kürkê alanına geçen birliğin içinde yer alır. Takım komutanıdır o dönem. Alana giderken Şemdinli'de Gerdi mıntıkasının çeteleriyle şiddetli bir çatışmaya girilir. Soğukkanlılığı ve savaştaki yetkin inisiyatifiyle çok önemli bir rol oynar. Savaşta ve devrimci yaşamdaki güçlü sorumluluk ruhuyla önemli saygınlık ve etkinlik kazanır.

1990 baharında Şemdinli'nin Gerdi mıntıkasındaki birliğin yönetiminde yer alarak birkaç ay bu alan da faaliyet yürütür. Dönem sonuna doğru tekrar Xan Kürkê alanına döner. Bilindiği gibi bu dönem kongre sürecidir. Zana yoldaşımız da bu tarihi hazırlıklarda yer alır ve 4. Ulusal Kongre'ye katılma onuruna ulaşır. Dönüşte tekrar Xan Kürkê alanına geçer.

1991 bahar düzenlemesinde, eyalet yönetiminde de yer alarak Serhad Eyaleti'ne yönelir. Ağrı ve Sinek dağlarında tüm enerjisiyle pratik yürütür. Düşmanla girilen birçok çatışmada çok güçlü bir komutanlık sergiler. Yönetme ve devrimci yaşamı hakim kılmada oldukça yetkinleşir.

1991-92 kışında tekrar Xan Kürkê alanına dönerek "Başarmaya mahkumuz" Eğitim Devresi'ne katılır. Bu devreden güçlü sonuçlar çıkarma temelinde yoğun çaba sarfeder. Özellikle kış sürecinin ağır koşullarında ve düşmanın yoğun hava saldırılarında yüksek moral gücü ve direngenliğiyle adeta güven kaynağı olur. Yoldaşlık ilişkilerinde de çok hassastır, devrimci ölçülerin hakim kılınması için özlü bir çabanın sahibidir. Yanlışlara karşı açık sözlü ve dobradır. Eleştirici yanı yetkindir.

1992 bahar düzenlemesinden sonra bir süre doçka tepesinde kalır. Ancak Temmuz ayında takım komutanı olarak ana birliğe katılır. Böylece en yetkin olduğu alan olan savaş alanlarına tekrar döner. Partinin verdiği görevlere çok bağlıdır, savaş gerçekliği içinde pişmiştir. Bir ölçüde savaş O'nu çelikleştirmiştir. Bu nedenle savaşın en sert ve acımasız koşullarında bile her zamanki doğal soğukkanlılığını koruyabiliyor, ani karar verilmesi gereken anlarda çok seri bir inisiyatif gücüne ulaşabiliyordu.

30 Ağustos 1992'de gerçekleşen Helena Taburu baskınında takım komutanı olarak saldırı grubunda yer alır. Hedefleri yetkin bir komutanlıkla yerle bir eder. Takımının yöneldiği tüm mevziler düşürülmüş, düşmana çok ağır darbe vurulmuştur. Zana yoldaş, bu esnada ağır yaralanır. Rubarok eyleminde şehit düşen ve bu eylemde Zana yoldaşın siyasi yardımcılığını yapan **Canfida** yoldaş, O'nu sırtına alarak çatışma alanından uzaklaştırmaya çalışır. Ancak Zana yoldaş, arkadaşların geri çekilmesini geciktireceği düşüncesiyle kabul etmez ve karşı çıkar. *"Ben komutanın olarak sana emrediyorum, beni bırak ve git"* demesine rağmen Canfida yoldaş, O'nu bırakmaz ve eylem alanının dışına çıkarır. Ancak yarası ağırdır ve kan kaybetmiştir. Eylem de kol komutanı olan Ali yoldaşı sorar. "Ali arkadaş nerede, Ali arkadaş şehit mi düştü?" Oysa ki Ali arkadaşı o an görme imkanı yoktur. Arkadaşlar durumu belirterek şehit düşmediğini, biraz sonra gelebileceğini söylemelerine rağmen Zana yoldaş inanmaz. "Şehit düşmemişse nerededir peki? Burada olması gerekirdi. O yanımızdaydı çünkü" diyerek, Ali arkadaşı tekrar sorar. Ali arkadaşın yanına gelmesiyle son söylediği söz; "Ali yoldaş... Bijî PKK, Bijî Serok APO" sloganları olur.

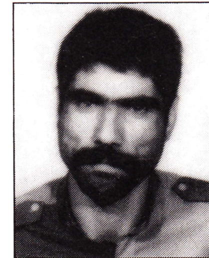
Zana yoldaş, kaynağını halkımızın tarihsel direnişinden alan özlü yurtseverlik bağlarıyla kendisini halkına ve onun ulusal kurtuluşu olan onurlu davasına adamış yiğit bir evladı ve PKK militanıydı.

Şahadet onuruna ulaşırken en soylu ve görkemli bir tutumu sergilemiş ve halkımızın tarihindeki en ak sayfalara adını yazdırmıştır.

Şehitlerin anısı yolumuzu zafere dek aydınlatan büyük bir meşale olacaktır.

Şehitlere olan onur sözümüzü, özgür bir Kürdistan yaratarak yerine getireceğiz. Devrim şehitlerine söz veriyoruz!

"Söz verdim A-4'ü kullanacağım"


Adı, soyadı: **Mehmet GÜLCAN**
Kod, adı: **Hüsrev**
Doğum yeri ve tarihi: **Panik (Özdemir) köyü-Iğdır, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **6.8.1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Partimiz öncülüğünde yürütülen Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının çok yoğun etkilerinin yaşandığı alanlardan birisi de Iğdır'dır. Öyle ki bu yoğun etki toplumun hemen her kesimini etkilemiş, mücadele saflarına çekmiştir. **Hüsrev** yoldaş da böyle bir çevrede doğup büyüdüğünden mücadelemizden etkilenmiştir. Babası Almanya'da çalıştığından ailenin maddi durumu iyiydi. Hüsrev yoldaş mücadele saflarına katılmadan önce kendilerine ait kamyonları çalıştırıyordu. Geniş maddi imkanlarına rağmen, PKK önderliğinde geliştirilen davanın bir insanlık davası olma niteliği O'nu da etkisine almıştı. Ağustos 1991'de Panik köyünden örgütlediği bir grupla, hiçbir bağlantıları olmadan Doğu Kürdistan temsilciliğine ulaşarak, Xan Kürkê alanına gitmişti.

Parti ortamına geldikten sonra, fiziki zayıflığı ve eski yaşamın etkileriyle Hüsrev yoldaş koşullara adapte olmakta zorluk çeker, ama bu kısa sürer. Ardından güçlü bir dönüşüm sağlayarak mücadele ile bütünleşme sağlar. Mahsum Korkmaz Akademisi –Hamit AVCI Şubesi– kış devresine katılır. 2. Tabur'dayken belli bir süre doçka silahını taşır. Daha önce askerlik yaptığı sömürgeci Türk ordusunda A-4 silahını çalıştırdığı

için bu konudaki yeteneklerini devrimin hizmetine sunar. Mart düzenlemesinde anagüç içerisinde yer alır. Anagüç içerisinde Temmuz ayına kadar lojistikçi olarak görev yürütür. Bu süre boyunca, göreve bağlılığı, arkadaşlarla geliştirdiği olumlu ilişkiler ve değerleri koruma tutumları tüm yapının saygısını kazanır.



Temmuz 1992 başlarına kadar bu görevini yürütür. Daha sonra yapılan düzenlemeyle ülke içindeki pratik faaliyetlere gönderilir. Bu, Hüsrev yoldaşın uzun süredir istediğinin gerçekleşmesiydi. Çünkü uzun süredir savaş alanlarına gitmek istiyordu, ama bu isteği bir türlü gerçekleşmiyordu. Temmuz düzenlenmesi Hüsrev yoldaşın uzun süredir kurduğu hayallerin gerçekleşmesiydi. Artık düşmana tüm kinini kusmak, hesap sormak için fırsat doğmuştu. Uzun süredir kurduğu hayallerinin gerçekleşmesi sevinci ve hırsıyla pratiğe yürüyordu.

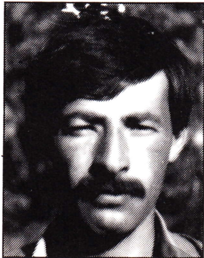
Helena tabur baskınının planlaması yapılırken, Hüsrev yoldaş saldırı gruplarında yer almak istiyordu. Eylemin saldırı grubuda yer aldıktan sonra, dayatmada bulunarak özellikle düşmanın A-4 silahının bulunduğu mevzinin saldırısında yer almak istemişti. "Söz veriyorum, A-4'ü ele geçirip kullanacağım" demişti. Böylece Hüsrev yoldaş düşmandan öğrendiklerini düşmana karşı kullanacaktı. Tabur saldırısı başladığında Hüsrev yoldaş, düşmana olan kini ve yoldaşlarına verdiği sözü yerine getirme azmiyle, A-4 silahının bulunduğu düşman mevzisine saldırıyordu. Savaşın en yoğun alanında düşmana saldırırken söz verdim, "A 4'ü ele geçirmem lazım" diyordu. Saldırı başarıya ulaşmış. Hüsrev yoldaş A-4 mevzisine girerek silahı ele geçirmiş, kullanmaya çalışmıştı. Yoldaşlarına verdiği sözü yerine getirmişti. Hüsrev yoldaş A-4 silahını kullanmaya çalışırken, daha düşmemiş tabur binasından ateş ediliyor ve Hüsrev yoldaş ağır yaralanıyordu. Yarası çok ağırdı. Artık şehit düşmek üzereydi.

Yine "Söz verdim, A-4'ü kullanacağım" diye tekrarlıyordu. Ve kısa süre sonra Kürdistan halkının yiğit evladı, ARGK'nin kahraman savaşçısı Hüsrev yoldaş şahadetiyle Kürdistan'da yaşanılası bir yaşamı yaratanların kervanına katılarak ölümsüzleşiyordu. Tarih 30 Ağustos 1992'ydi.

Hüsrev yoldaşın anısı ve verdiği söze bağlılığı bize önder olacaktır!

Gece iner
Devleşir gölgesi çakıltaşının
Büyür su sesi
Büyür
Dağlara yansır
Gerilla'nın nefesi...

Devrimci mücadelenin bir emekçisi Şerif yoldaş



Adı, soyadı: **Derviş Mustafa HEMO**
Kod adı: **Şerif**
Doğum yeri ve tarihi: **Işorbeoğlu-Afrin, 1963**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Güney Batı Kürdistan'ın Afrin bölgesinden olan **Şerif** yoldaş, yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Gençlik yıllarında birçok işlerde çalışır. Ailenin geçimini sağlamak için çoğu kez Arap metropollerine giderek çalışır. Arap sömürgeciliğinin Kürdistan'daki olumsuz etkilerini ilk kez bu alanlarda fark etmeye başlar. Sömürgecilikle çelişkileri kendi yaşamında ilk kez buralarda hisseder. Emekçi bir insan olarak ailenin geçimini sağlamaya çalışır. Fakat ulusal ve sınıfsal çelişkilerden dolayı sömürgeci Arap egemenliğine karşı sürekli bir rahatsızlık duyar. Sosyal-siyasal mücadelelere ilgisi daha da artar. Onurlu ve insanca bir yaşamın ancak devrimci bir mücadeleden geçtiğini ve egemen rejimlerin mutlaka ortadan kaldırılması gerektiği sonucuna varır.

Uzun yıllar Ortadoğu devrimci fraksiyonları ile ilişki içerisinde bulunan Şerif yoldaş, devrimci mücadelenin gerekliliğine olan inancından dolayı birçok faaliyeti gönüllülük temelinde yürütür. Sömürgeciliğe, emperyalizme ve siyonizme karşı daima bir mücadele içerisinde olmak ister. Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı her dönemde destek olur. Filistinlilerle birlikte İsrail siyonizmine karşı birçok kez omuz omuza vererek savaşır. Bulunduğu çevrede her zaman sevilir. Ağır başlılığı ve insanlara olan saygısından dolayı devamlı saygıyla anılır.



Arap metropollerinde birçok devrimci faaliyette bulunmasına rağmen, ulusal sorunlardan dolayı verilen mücadeleyi yeterli bulmaz ve yeni arayışlara yönelir. Bu dönemler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önder gücü PKK'nin boyverip, devrimci ve sosyalist bir hareket olarak Ortadoğu alanında gelişme gösterdiği bir dönemdir. PKK'nin ideolojik-politik çizgisi Kürdistan'ın her alanında kök salması sonucu halk kitleleri her parçada bağımsızlık çizgisi etrafında kenetlenmekte, ARGK de Kürdistan dağlarında sömürgeci TC ordusunu yenilgiye uğratarak onun ülkemizdeki ömrünü kısaltmaktadır.

Şerif yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'yi yavaş yavaş tanımaya ve benimsemeye başlar. Gerek Kürt halkının ulusal sorununa, gerekse halkların toplumsal sorunlarına en köklü çözümün PKK çizgisinde mümkün olduğunu kavrar.

En kısa süre içerisinde parti ile ilişki kurduktan sonra aktif olarak mücadeleye katılma isteminde bulunan Şerif yoldaş, 1989'da ARGK saflarına katılır. Eğitimini tamamladıktan sonra uzun bir süre pratik faaliyet yürütür. Bu alanlarda oldukça güçlü bir savaş pratiği sergiler. Fedakarlığı ve çalışkanlığı ile yoldaşları arasında saygın bir yeri olur. Devrime ve partiye olan bağlılığı yoldaşları tarafından hayranlıkla karşılanır.

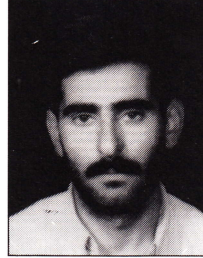
1992 kış eğitimini 2. Merkez Kargah'a bağlı 2. Tabur'da gören Şerif yoldaş, bu sürece kadar tecrübeli savaş pratiği ve siyasi yetkinliği ile yoldaşlarına yardımcı olur. Yoldaşlarının gelişimi için elinden gelen katkıyı sürekli sunar.

Bahar düzenlemeleriyle birlikte takım komutanı olarak Şemdinli pratiğine gider. Aldığı görev ve sorumlulukları, tüm ağır başlılığı ile başarılı bir şekilde yerine getirir. Yoldaşlarına karşı hiçbir zaman saygı ve sevgisini eksik etmez. Cesaretli ve mücadeleci karakteri arkadaşlarına sürekli güven kaynağı olur.

Düşmanı ülkemiz topraklarından atmak ve böylece zafere ulaşmak ancak mücadelenin yükseltilmesi ile mümkün olacaktır. Dönem savaşın bu temelde yükseltilmesini zorunlu kılmaktadır. Bu doğrultuda hareket eden alandaki güçlerimiz, düşmanın stratejik bir gücü olan Helena Taburu'na yönelik olarak eylem hazırlıklarına başlar. Ve 30 Ağostos 1992 sabahı kahraman ARGK gerillaları sömürgeci ordunun mevzilerine tüm kinleriyle saldırırlar. Düşman tüm teknik olanakları ve aldığı tedbirlere rağmen neye uğradığını şaşırmış, imha olmaktan kurtulamamıştır.

Eylem oldukça başarılı sonuçlanır. Fakat başarının bedeli ve savaşın bir gerçekliği olarak Şerif yoldaş da şehitler kervanına katılır. Onurlu yaşamın timsali eşsiz komutan Şerif yoldaş ve tüm devrim şehitleri ölümsüzdür!

"Başkale'de şehit düşen arkadaşların intikamını alacağım"



Adı, soyadı: **Arslan YILDIZ**
Kod adı: **Haluk**
Doğum yeri ve tarihi: **Saturhan (Akyol) köyü-Diyadin-Ağrı, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **04.09.1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Haluk yoldaş, 1971 yılında Diyadin'de zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Sömürgecilerin birer asimilasyon ve kişiliksizleştirme kurumu olan okullarda okuyarak liseyi bitirir. Zengin olan ailesi bir anlamda Haluk yoldaşı Kürdistan'daki gelişmelerden uzak tutmak amacıyla sömürgeci metropollere gönderir. Kendisine düzen sınırları çerçevesinde bir sürü imkan yaratılır. Belli bir süre Bandırma ve İstanbul'da otel işletmeciliği yapar. Ama yurtsever özü dolayısıyla, tanınan olanaklar, O'nu düzen sınırları içinde tutmaya, düzenin dayattığını yaşam diye benimsetmeye yetmedi. Yurtsever özü O'nu kendisiyle hesaplaşmaya ve eski yaşamla bağlarını kopararak gerilla saflarına katılma kararına götürür.



1991 Ağustos'unda Diyadin'e giden Haluk yoldaş, Tendürek alanında saflara katılır. Ardından Xan Kûrkê alanına gelerek eğitime katılır. İçinde doğup büyüdüğü ortam, yine gerilla ile partiye ve mücadeleye yabancı olmasına rağmen, yurtsever özü O'nu çok kısa sürede savaş gerçeğiyle bütünleşmeye götürdü. Çok kısa bir sürede iyi bir dönüşüm sağladı. Saflara katıldıktan kısa bir süre sonra görev üstlenmeye başladı. Kış eğitim devresinde eğitim gördüğü taburdaki tüm arkadaşların saygısını kazandı. Buna yol açan ise, her göreve koşması, fedakarlığı ve canlılığıydı. Verilen bütün görevleri eksiksiz ve büyük bir sorumlulukla yerine getirmesi anlamlı bir örnekti.

Mart 1992 düzenlemesinde Başkale gücü içinde yer aldı. Başkale pratiğindeyken Perixan Karakol eylemine katılmıştı. Bu eylemde kahramanca savaşarak şehit düşen 14 yoldaşın kahramanca direnişinden çok etkilenmişti. Perixan eyleminde yoldaşların şahadeti, Haluk yoldaşın düşmana olan kinini daha da artırmıştı. Perixan eyleminden sonra tekrar Xan Kûrkê alanına gider. Eğitim taburunda bir aya yakın manga komutanı olarak görev yapar. Eğitim taburunda kaldığı sürece hep Perixan eyleminden, bu eylemde şehit düşen yoldaşların kahramanlıklarından ve intikamlarının alınmasından bahsediyordu. Ağustos ayı içinde yapılan düzenlemeyle ana güç içerisinde yer aldı. Tekrar düşmanla hesaplaşmanın en üst boyutta sürdürüldüğü savaş alanlarına yürüdüğü için canlıydı, coşkuluydu.

Helena (Alan) tabur baskınının hazırlıkları yapılırken, saldırı gruplarında yer almak için çok çaba harcadı. Eylem düzenlemesi açıklanıp, Haluk yoldaş saldırı gruplarında yer aldığını öğrenince sevinç duydu. Arkadaşlara "Başkale'de şehit düşen arkadaşların intikamını alacağım" diyordu. Bu intikam ruhuyla eylem alanına yönelirken, kendisiyle aynı saldırı grubunda yer alan arkadaşlara, "Eğer şehit düşersem, cenazemi bu alçakların elinde bırakmayın" diyordu. Bu saldırı ruhu ve şehitlerin intikamını faşist Türk sömürgecilerinden alma hırsıyla hücum eden Haluk yoldaş, düşmanın çok iyi tahkim edilmiş savunma mevzilerine çok kısa sürede ulaşıp ele geçirmiştir. O, tabur binasına en yakın mevziyi ele geçirmiş, almak istediği şehitlerin intikamını almıştı. Tabur binası artık düşmek üzereydi. O esnada tabur binasından gelen kör bir kurşun Haluk yoldaşı, ölümsüzler kervanına katıyordu.

Haluk yoldaş! Kısa sürede sağladığın militan dönüşüm, görevlere bağlılığın ve yoldaşlığa duyduğun sevgi bizim için de büyük eğitmenlik görevi görecektir. Bu olumlu özelliklerin her zaman bize yol gösterecektir!

Bir sabah yelinde,
Kopup gelmişti çığlıklardan
Avuçlarında umut,
Avuçlarında öfke
Onuru taşıyordu omuzlarında...

Dinmeyen bir mücadele bayraktarı Diyar yoldaş

Adı, soyadı: **Fehmi METE**
Kod adı: **Diyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Başkale, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Van'ın Başkale ilçesinde doğup büyüyen **Diyar** yoldaş, çok zengin ve oldukça yurtsever bir aile ortamından gelmektedir. Ailesi Van'ın ileri gelen zenginlerindendir. Aynı zamanda yurtseverlikleriyle çevrede tanınıp sevilmektedirler.

Diyar yoldaş, aile bireyleriyle birlikte geçmişten beri sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı sürekli bir mücadele içerisinde olmuş, devrim-

ci faaliyetlerinden dolayı birçok kez sömürgeci güçler tarafından tutuklanmıştır.

İlk ve orta öğrenimini Başkale'de tamamlayan Diyar yoldaş, daha o dönemlerde ağırbaşlılığı ve üstün başarısı ile arkadaşları arasında yer edinmiş, çalışkanlığı ve zekasıyla yöneticilik özellikleri ön plana çıkmıştır. Daha sonra Van'a yerleşip yaşamlarını sürdürmeye başlarlar. Burada da ulusal kurtuluş mücadelesinden yana faaliyetlerine devam eden aile çevresi, devrimden yana tavırlarından vazgeçmez. Diyar yoldaş da, sürekli bir mücadele ortamında 1985-86 yıllarına kadar her alanda çalışmalarını yılmadan sürdürür. Bu süreçten sonra aile sorumluluğunu, işlerin idaresini tek başına yüklenmek zorunda kalır. Tüm olumsuzluklara rağmen mücadeleye desteğini sunmaktan geri kalmaz, ailesi ile birlikte partiye ve halka bağlılığını her koşulda sürdürür. Partiye katılmadan önce Van'ın ileri gelen esnafları arasında yer alan Diyar yoldaş, aynı zamanda çevresinde oldukça saygın bir yere de sahipti. Genç olmasına rağmen kişiliğiyle, halk değerlerine bağlı yaşamıyla sevilip sayılan bir insan konumundaydı.

Diyar yoldaş, 1992 başlarında Doğu Kürdistan üzerinden saflara katılır. Bir süre Zağroslar'da kaldıktan sonra Xan Kürkê alanına geçerek 2. Merkez Karargah bünyesindeki taburda eğitim görür. Eğitim sürecinde, özlü katılımıyla, her konuda kendisini sürekli geliştirmenin ve yetkinleştirmenin yoğun çabası içerisinde olur. Gelişmeye son derece açık olur ve yoldaşlarını geliştirmede de üstüne düşeni yapar.

Diyar yoldaş çok büyük bir sorumluluk ruhuyla görevlere yaklaşır, ölçülü ve ağırbaşlı kişiliğiyle sürekli bir komutan gibi görülür. Yeni olmasına rağmen kişiliğinde somutlaşan vasıflar bir militanın, komutanın vasıfları olur. Askeri ve siyasi alanda oldukça başarılıdır. Özellikle sorunlara doğru temelde çözüm gücü olma kabiliyeti, insanları yönetme ve yönlendirme becerisi çok gelişkindir. Parti değerlerine oldukça bağlıdır. Özellikle silahının üzerinde önemle durmakta, çok iyi kullanmaktaydı. Keskin nişancılığıyla tanınırdı.

Bahar düzenlemeleri ile birlikte manga komutan yardımcısı olarak Şemdinli alanına giden gerilla güçlerimizin içerisinde yer alır. Pratik sahada da komutan özellikleri ile arkadaşları arasında örnek alınır ve tüm benliğiyle düşmanı perişan etmediği gün olmaz. Diyar yoldaş bu gelişmeleri büyük bir heyecanla yaşıyor ve sömürgeciliği ülkemizden atmanın yolunun onu vurmaktan geçebileceğini çok iyi görüyordu. Faşist rejimin Şırnak'ta gerçekleştirdiği katliamın hesabını mutlaka sormak istiyordu.

İşte 30 Ağustos sabahı, bir intikam günü. Hedef Helena, bir düşman taburudur. Diyar yoldaş eylemin en ön saflarında, gönüllü olarak saldırı grubundadır. Türk sömürgeciliğinden tarihin ve günümüzün hesabını sorarcasına savaşıyor, tüm öfkesiyle düşmanın üzerine yürüyordu.

Mevziyi çok kısa sürede düşürmüş, iki yoldaşıyla düşmanın en büyük savunma silahı olan A-4 silahına ulaşmıştı. Ancak düşmanın suikast mevzilerinden atılan kurşunlardan kendisini koruyamayarak şehitler kervanına katılıyordu Diyar yoldaş.

Halkının onurlu davasına olan sonsuz inancıyla kahramanca savaşan Diyar yoldaş, fedakarlığın zirvesine ulaşırken, bize de zaferin müjdesini veriyordu.

Anısı mücadelemizde önderdir!

Botan'dan katıldı şerefli kavgaya
Büyüdü büyüdü filiz vererek
Oldu komutan, militan.
Silahıyla en büyük aşkı
Toprağıydı, halkıydı.

"Bijî Kürdistan, Bijî Serok APO" sloganıyla haykıran Aydın yoldaş

Adı, soyadı: **Alişan KARADAĞ**
Kod adı: **Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Iğdır, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Aydın yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak Iğdır'da dünyaya gelir. Sömürgeciliğin Kürdistan'da yaratmaya çalıştığı, silik ve kişiliksiz insan tipi politikası en çok bu alanda etkili olur. Asimilasyon ve pasifikasyon politikaları insanlarımızı ulusal kimlikten, Kürt kişiliğinden uzaklaştırmada etkili olur. Bazen de tuzağına düşürdüğü gençlerimizi kendi özel savaş politikalarına alet ederek, halkına karşı kullanmaya, onu tamamıyla insanlıktan uzaklaştırmaya çalışır. Aydın yoldaş, düşmanın böylesi politikalarının etkili olduğu bir ortamdan gelmekte, okul sıralarında düşmanın üzerinde oynamaya ve ulusal kurtuluş savaşımıza karşı kullanmaya çalıştığı insanlarımızdan birisidir.

Bu ortamda şekillenen Aydın yoldaş, 1989 yılında parti ortamına girdiğinde bambaşka bir dünya ile karşılaşır. Düşmanın anlattıklarının tam tersi bir ortamda bulur kendisini. İnsanlığa, halka ve ülkeye olan candan bağlılığı, onurlu insan yaşamını kısa sürede gerilla saflarında görmeye başlar. Oysa eski yaşamı tamamen bu değerlerin dışında geçmişti. O eski yaşamından nefret ederek her şeyiyle yeni yaşama katılım sağlar.

Serhad Eyaleti'nde yaklaşık bir yıl faaliyet yürüten Aydın yoldaş, bu süreç boyunca büyük zorluklar yaşar. Ve kendisini parti kişiliğine ulaştırmada yoğun çaba sarfeder.

1990 yılında Doğu Kürdistan üzeri Xan Kürkê alanına, 2. Merkez Karargah'a gider. Bu yıl içerisinde yine kendisiyle yoğun bir hesaplaşmayı yaşayan Aydın yoldaş, kendisini aşmada zorluk çeker. Fakat bu mücadelesinde inatçı ve başarılıdır. Şehit **Aziz (Abdullah YILDIZ)** yoldaşın grubunda, Şemdinli'nin Zerzan mıntıkasında pratiğe çıkar. Bu yıl içerisinde, Şemdinli baskını ve birçok çatışmaya girerek sömürgeci orduya karşı savaşımda başarılı bir savaş pratiği gösterir. Eğitimini de 2. Merkez Karargah'a bağlı taburlarda tamamlayan Aydın yoldaş, Şemdinli-Gerdi pratiğine çıkar.

Ulusal kurtuluş savaşımız açısından taktik bir aşama olan Mavan eylemine katılır ve ardından sömürgeci-faşist ordunun Xan Kürkê (Geliyê Azadi) alanına yönelik saldırısında kahramanca bir direnişle faşist orduya karşı savaşır. Askeri ve fiziki olarak oldukça güçlü olan Aydın yoldaş üstün savaş pratiğiyle arkadaşları arasında övünç kaynağı olur. Yoldaşlık ilişkilerinde oldukça fedakar ve candan yaklaşımı söz konusudur. O'nun büyük çabası, düşmanın kendisi üzerinde yarattığı silik kişilikten kurtularak, mücadele alanında halka, ülkeye ve devrime olan bağlılığını kanıtlamaktır. Bu nedenle savaş pratiğinde olsun, yoldaşlık ilişkilerinde olsun canlı ve katılımcı olmaya özen gösterir. Geliyê Azadi direnişi ardından Şemdinli-Zerzan mıntıkasında pratiğe çıkar ve burada da başarılı bir pratiğin sahibi olur.

1990 kışını 2. Merkez Karargah'a bağlı Geliyê Reş Kampı'nda geçirir. Eğitime katılarak kendisini her yönüyle güçlendirmeye çalışır. 1992 bahar sürecine daha da yetkinleşerek, askeri ve siyasi olarak gelişir. Serger alanında manga komutan yardımcısı olarak pratiğe çıkar. Konuşmayı çok sevdiğinden ve hızlı konuştuğundan arkadaşlar arasında "Otomatik Aydın" lakabıyla anılır.

Dönemin savaş taktiğine ulaşmada Şemdinli alanı ayrı bir öneme sahiptir. Bu gerçeklik temelinde alanda savaşın yükseltilmesi gerekmekteydi. Bu alanda ARGK'nin otoritesinin oturtulması ve düşmanın alanda tasfiyesi, savaşın yoğunlaştırılarak sürdürülmesi ile mümkündü. Bu temelde ARGK güçlerimiz, düşmanın alandaki üçüncü büyük gücü olan Helena Taburu'na yönelik eylem hazırlığına başlarlar.

30 Ağustos sabahı, Aydın yoldaşın da içerisinde yer aldığı gönüllü saldırı grubunun, silahlarını konuşturmasıyla eylem başlar. B-7 silahıyla düşmana aman vermeyen Aydın yoldaş, birçok mevziyi kısa bir sürede imha eder. Mevzilere girerek ele geçirir. Fakat düşmanın suikast mevzilerinden açılan ateş sonucu isabet alır. Yere düşen Aydın yoldaş zafer işareti yaparak, son gayretiyle, "Bijî Kurdistan", "Bijî Serok Apo" sloganlarını atarak şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Halka ve ülkeye olan bağlılığını şahadete ulaşarak kanıtladı

Adı, soyadı: **Cemil KAMER**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Karayazı-Erzurum, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

1990 yılında Erzurum-Karayazı'dan gerilla saflarına katılan **Mazlum** yoldaş, orta halli yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Her yurtsever Kürt genci gibi ulusal kurtuluş mücadelesine katılmayı kendisine borç bilir.

Aldığı eğitimden önemli sonuçlar çıkararak kendisini pratiğe iyi bir şekilde hazırlar. İlk olarak Orta Eyalet pratiğine çıkar. Burada başarılı bir savaş pratiği gösterir. Ardından 1991 yılında 2. Merkez Karargah'ın bulunduğu Xan Kürkê alanına geçer. 1991-92 süreçlerini savaşın yoğun yaşandığı Xan Kürkê alanında geçiren Mazlum yoldaş, girdiği eğitim devrelerinden başarılı çıkarak, kendisini askeri ve siyasi olarak oldukça yetkinleştirir.

Parti çizgisini kendisinde somutlaştırma çabası ile dolu olan Mazlum yoldaş, görev ve sorumluluklara karşı oldukça ciddi yaklaşan, yoldaşlık ilişkilerine son derece önem veren kararlı bir kişiliğe sahipti. Arkadaşların acı ve sevinçlerine ortak olmaya çalışır, her şeyiyle paylaşımcı olur. Tüm Arkadaşlarını saygıyla dinlemesini bilir. Hiçbir zaman yaşamında kararsızlığa ve karamsarlığa yer vermez. Hırslı, çalışkan, devrimci kişiliği ve sormluluğu yakalama çabasıyla örnek tavırlar sergiler.

1992 bahar düzenlemelerini ve pratiğe çıkma zamanını bekleyen ve yoğun hazırlıklar içerisinde olan Mazlum yoldaş, üçgen bölüğü hareketli birlikte manga komutanı olarak görev alır. Pratiğe çıkmanın coşku ve sevinci içerisindedir. Bu coşku ve moralle güçlü bir pratiğin sahibi olarak, yoldaşlarına moral kaynağı olur. Yumuşak bir üsluba sahip olan, partinin verdiği tüm görev ve sorumlulukları kendi yeteneklerini sonuna kadar kullanarak omuzlayan Mazlum yoldaş, tüm yoldaşları arasında sevilir ve sayılır.

Savaşma nedenini çok iyi biliyordu. Davanın ne kadar kutsal bir dava olduğunun bilincindeydi. Büyük idealler sahibi olan Mazlum yoldaş, bu kutsal davanın da ancak savaşarak kazanılacağının bilincine varmış biri olarak, halkın çıkarlarını her şeyin üstünde görüyordu. Bunun için de saldırı ruhuyla doluydu.

1992 yılının ulusal kurtuluş savaşımızın gelişiminde oynayacağı rolün bilinciyle, sürekli savaşma istemiyle, sömürgeciliğin ülkemiz topraklarından sökülüp atılmasının coşkusuyla yaşamaktaydı. Bunun için sürekli savaşma istemini dile getiriyor ve bunu raporlarında da dile getiriyordu.

Nihayet Mazlum yoldaşın beklediği eylem kararlaştırılmıştı. Hedef, Şemdinli alanında bulunan ve oldukça stratejik bir öneme sahip olan Helena (Alan) Taburu olarak seçilmişti. Mazlum yoldaş da eyleme katılmak ve savaşmak istemiyle doluydu. Eylemin planlaması yapılarak saldırıya hazır hale gelindi.

30 Ağustos sabahı Mazlum yoldaş da manga komutanı olarak eylemde yer almıştı. Ve eylem coşkulu bir ruhla ansızın düşmana karşı başladı. Helena düşman için zindana çevrildi ve tüm gerilla güçlerimiz, sömürgecilerin mevzilerini bir bir kısa sürede ele geçirdi, tabur binasını roket ve havan atışları ile ayakta duramaz bir hale getirdiler.

Mazlum yoldaş; tarihin intikamını alıyor, son olarak yapılan Şırnak katliamının hesabını soruyor ve düşmana saldırıyordu. Savaş coşkusunu yaşayarak düşmanın üzerine yürüyordu. Tüm yoldaşları gibi Mazlum yoldaş da Helena'da kahramanca savaşıyordu. Büyük bir coşku ve saldırı ruhu ile savaşmakta olan Mazlum yoldaş, düşmanın bir kurşunuyla şehitler kervanına katılır.

Mazlum yoldaşın Helena'daki savaş pratiği ve saldırı ruhu, eylemde bulunan tüm yoldaşlarını oldukça etkiler. Savaşma gücü, kararlılığı verir.

Oldukça anlamlı ve onurlu bir yaşama sahip olan Mazlum yodaşın şahadeti mücadelemize önder olacaktır! Devrimci kişilik ve yiğit militan Mazlum yoldaşı, zafere ulaşarak yaşatacağız!

Devrimci mücadelenin eşsiz emektarı Zınar yoldaş

Adı, soyadı: **Cebrail YILMAZ**
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Başkale, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Zınar yoldaş, 1989 yılının yaz aylarında, Başkale alanında zorunlu askerlik yasasıyla saflara alınır. Gerilla saflarında yaşının küçüklüğü, sömürgeci etkilerden fazla nasibini almamış yapısı ve yoksul köylü kökenli olması nedeniyle ortamla kısa sürede bütünleşip uyum sağlar. Emekçi kökenli olması, O'nu, partimizin proleter nitelikleriyle bütünleşmesini kolaylaştırmıştı.

Doğu Kürdistan'da belli bir eğitim gören Zınar yoldaş, Xan Kürkê alanına geçer. Kemalizmden ve sömürgeciliğin diğer etkilerinden kurtulmuş olmak O'nun en büyük özelliğiydi. Pratik görevleri kendisine esas almıştı. Çalışmak ve iş yapmak temel prensibiydi. Her zaman gereken ne ise onu yapardı. O'nun için, konuşmaktan daha çok yapmak önemliydi. Yaptığı bütün işlere kendisini

tüm benliği ile katar, her şeyin en iyisini yapmaya çalışırdı. Emekçi kökenli olması, fiziki işlere yatkınlığını da beraberinde getirmişti. Diğer bir özelliği de direngenliğiydi. En zor koşullara karşı güçlü direnişler sergiliyordu. Zınar yoldaşın bu özelliği, günlük ilişkilerde, çalışmalarda ve savaşta da böyleydi.

Kendisini tanıyan, birlikte faaliyet yürüttüğü hiçbir yoldaşı, Zınar arkadaşın bir an dahi olsa daraldığına, çalışmaya kendisini tam vermediğine ya da savaşa tam katılım sağlamadığına tanık değildir. Ve Zınar arkadaş da tüm bunları yaparken, gerekliyse konuşurdu, gerekmezse konuşmazdı. Zınar arkadaş ve gereksiz konuşma, boş sohbetçilik denilen olay yoktu. Böylesi bir şey O'nun doğasına yabancıydı.



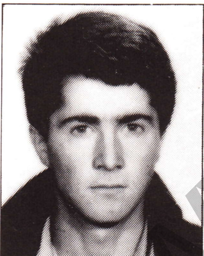
Olumlu özellikleri çok olan Zınar yoldaş, zorunlu askerlik yasasıyla saflara katılımı, O'nu gönüllülük temelinde saflara katılan arkadaşlarınkinden daha anlamlıydı. Mart 1992 düzelenmesinde ana kuvvet içerisinde yer aldı. Güçlü bir pratiğin sahibi oldu. Manga komutanı yardımcılığı görevini yaptı. Ana güç içerisinde fedakarlığı, olumsuz tutumları mahkum eden tavırları ve her işe koşuşuyla tüm yoldaşlarına örnekti. Bu pratiğiyle sonraki süreçte manga komutanı olarak görev aldı. Yine buradaki çalışmalarında yapmacılıktan eser yoktu. En üst düzeyde çaba harcamasına rağmen, doğallığının dışına asla çıkmıyordu. Tüm yaptıkları kendisi için bir yükümlülük değil, bir ihtiyaç olarak görüyordu.

Helena tabur baskını eyleminde saldırı grubunda yer alanların başında, bağlılığıyla kendini kanıtlamış olan Zınar yoldaş da vardır. Bu istemini belirtmekle birlikte, bu O'nun en doğal hakkıydı da. Güçlü savaşçı özelliklere sahipti. Bu özellikleri O'nu güç gerektiren görevlerin adamı yaptığından, elbette ki Zınar'sız bir saldırı da düşünülemezdi. Mavan, Wargenıma, Şemdinli ve Başkale alanında birçok eylem ve çatışmaya katılmıştı. Bu yoğun savaş pratiği Zınar yoldaşa savaşçı kişilik kazandırmıştı. O'nun açısından savaş günlük olağan işler haline gelmişti. Ama bu savaşı ciddiye almadığı anlamına gelmiyordu. Doğası gereği en ufak göreve olduğu gibi, savaşa da büyük bir ciddiyetle yaklaşıyordu.

30 Ağustos 1992 tarihli Helena tabur baskını, devrim emekçisi olan Zınar yoldaşın son eylemi olacaktı. Baskın esnasında gelen düşman panzerlerinin açtığı ateş sonucu Zınar yoldaş şehit düşüyor. Şehit düştüğü ana kadar devrimin önüne koyduğu görevlere canla başla sarıldı. Yine aynı sakinlikle, aynı doğallıkla...

Anısı mücadelemizde yaşayacaktır!

Sevecenliğiyle yoldaşlarının kalbinde taht kuran Zeki yoldaş



Adı, soyadı: **İsa BOZKURT**
Kod adı: **Zeki**
Doğum yeri ve tarihi: **Suveren köyü-Iğdır, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Sömürgeci-faşist rejimin Kürdistan'daki kirli özel savaşının en fazla etkili olduğu alanlarımızdan birisi de Serhad Eyaletimizdir. Özel savaş, özellikle halkımızı yerinden-yurdundan ettirmek için daha çok çaba harcamakta, ülkemizin boşaltılması için her yolu denemektedir. **Zeki** yoldaş ve ailesi de düşmanın bu politikaları neticesinde, Türkiye metropollerine göç etmek zorunda kalmışlardır. Uzun yıllar ülkelerinden, çevrelerinden ve halkından ayrı yaşamak zorunda bırakılmışlardır.

1991 yılında köyüne dönen **Zeki** yoldaş, Kürdistan'da her şeyin büyük bir değişime uğradığını, partinin başlattığı ulusal kurtuluş savaşının büyük bir hızla geliştiğini görür. Kürdistan halkının, artık onurunu ve özgürlüğünü kazanmak için sömürgeci rejime karşı direnişe geçtiğini görerek birçok gerçeği kavramaya başlar. Görkemli Ağrı Dağı, halkın öz savaşçıları ile dolmuş, düşmana karşı her gün eylemlerin yapıldığı bir direniş kalesine dönüşmüştür. Kendisine baskı ve katliam yapan düşmanla tarihi ve amasız bir hesaplaşmayı çağdaş önderlik etrafında kenetlenerek yaşamaktaydı. Bu kez tüm Kürdistan birlik olmuş, bölünmüşlüğe ve parçalanmışlığa yer vermeden savaşmakta ve zaferi mutlaka kazanacağına inanmaktadır. Bu gelişmeleri kısa bir sürede kavrayan Zeki yoldaş, kararını vererek parti saflarına ulaşmaya çalışır. 15 Temmuz 1991'de gerilla saflarına ulaşmayı başarır. Serhad üzeri Doğu Kürdistan'a ve oradan da 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kürkê alanına geçer.

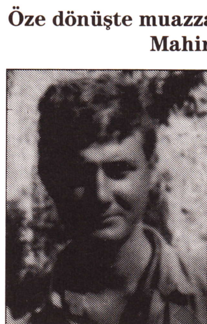
Kış eğitimini karargaha bağlı 2. Tabur'da tamamlayan Zeki yoldaş, gelişmek, tüm yetmezlik ve eksikliklerini gidermek için yoğun bir çaba gösterir. O'nun gösterdiği çaba arkadaşları arasında kendisine karşı bir saygı uyandırır. Derslere oldukça güçlü bir katılım göstererek siyasi yetkinliğe ulaşmak ister. Fiziki olarak da güçlü olması, askeri gelişmesinde kendisine bir avantaj sağlar. Çok kısa bir sürede silaha hakimiyeti oldukça güçlendirir. Savaş koşulları için her yönüyle hazırlığını tamamlamaya çalışır.

1992 bahar düzenlemeleri ardından Şemdinli'nin Zerzan mıntıkasında faaliyete gönderilir. Savaş isteği ve bu yönlü coşkusu O'nu pratik sahada da oldukça güçlü kılar. Fedakarlığı, cesareti ve güler yüzlülüğüyle arkadaşları arasında çok sevilen bir yoldaş olur. Bu alandaki pratiğinde Têsi, Katuna, Gewer eylemlerine katılan Zeki yoldaş, savaşta oldukça güçlü bir pratik sergiler ve mücadeleci özelliğiyle öne çıkar.

1992 sürecinin önemli bir yıl olması ve Şemdinli alanında mücadeleyi geliştirip halkın mutlaka kazanılması, düşman güçlerinin alandan sökülüp atılması, düşmana büyük darbelerin vurulması gerekiyordu. Bu temelde düşmanın alandaki stratejik bir gücü konumunda olan Helena Taburu'na yönelik bir eylem kararlaştırıldı. Eylemde Zeki yoldaş da yer alır. Partiye, halka ve ülkeye olan güçlü bağlılığın bir gereği olarak bu eylemde aktif görev almayı kendisine borç bilir. 30 Ağustos sabahında düşman hedeflerine yönelen gerillalarımız kahramanca savaşmakta, düşmanın Kürdistan'daki katliamlarına silahlarıyla en iyi cevabı vermekteydiler. Zeki yoldaş büyük bir kahramanlıkla savaşıyor ve Ağrı, Zilan, Şırnak'ın intikamını alıyordu. Düşman mevzilerine yönelirken aldığı kurşun yaraları sonucunda şahadete ulaşır. Zeki yoldaş gelişmeye açık, azimli, kararlı pratiği ile mücadelemize ışık tutmaktadır.

Tüm pratiğiyle bize örnek olacaktır!

Öze dönüşte muazzam bir çaba sahibiydi Mahir yoldaş



Adı, soyadı: **Zeynel ZENGİN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Verdel-Almanya, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **20.07.1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Sömürgeciliğin Kürdistan halkına reva gördüğü insanlık dışı uygulamalardan biri de vatansızlaştırma hareketidir. Kürdistan halkına karşı yürütülen korkunç vatansızlaştırma hareketinin bir sonucu olarak, yüz binlerce Kürt insanı yerinden-yurdundan edilerek dünyanın dört bir yanına savrulmuştur. Bu hareket bazen ekonomik zorluklar yaratılarak sürdürülmüş, bazen de Kürt insanına en iğrenç uygulamalar yapılarak zorla gerçekleştirilmiştir. Partimiz önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, bu süreci tersine çevirmiş, sömürgecilerin vatansızlaştırma girişimlerine büyük bir yurtseverlik cevap vererek kaynağa dönüş hareketini başlatmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimiyle sağa-sola savrulan insanlarımız tekrar ülkeye dönmüş, büyük bir coşkuyla insani bir yaşam yaratma mücadelesine katılmaya başlamışlardır.

Mahir yoldaş da vatansızlaştırma hareketinin bir sonucu olarak Almanya'nın Verdel şehrinde 1972 yılında dünyaya gelir. Ailesi Hozat-Dersim'den Elazığ'a, oradan da Almanya'ya göç etmiştir.

Mahir yoldaş Almanya'da doğup büyümesine rağmen PKK hareketinin yarattığı gelişmelerden çok çabuk ve hızlı bir şekilde etkilenmiş, daha sonra gittiği Elazığ'da partiyle ilişki sağlayarak kitle faaliyetlerine katılmıştır. Ancak Mahir yoldaş Elazığ'da yürüttüğü bu faaliyetlerle yetinmez. Faşist Türk sömürgeciliğinin insanlarımızı dünyanın öte ucuna savurmasının hesabını daha köklü bir tarzda sormak ister. Bu amaçla mücadele yaşamını gerillaya katılımla sürdürmeye karar verir. 20 Temmuz 1991'de gerillaya katılarak Xan Kürkê alanına gider. Temel eğitimden sonra bir süre PAK'ın kamp savunmasında kalır. Daha sonra Lelkan bölgesinde alan savunmasında görev alır. Kış eğitiminde "Kadro ve kadro adayları eğitimi"ne alınır. Mart 1992 düzenlemesinde ana güç içinde manga komutan yardımcısı olarak görev yapar.

Mahir yoldaş, Kürdistan'a ve Kürt halkına çok yabancı bir ortamda doğup büyümesine rağmen, özlü yaklaşımı ve güçlü katılımıyla kısa sürede bu boşlukları kapatıp mücadeleyle, yoldaşlarla bütünleşmesini, kaynaşmasını becerebilmiştir. Gelişmeye oldukça açıktı. Eğitimden ve devrimci yaşamdan aldıklarını çok çabuk özümseyip hızla dönüşümü sağlayabilen, devrimci özellikleri kişiliğinde somutlaştırabilen bir yapıya sahipti.

Mahir yoldaş alana ulaştıktan birkaç gün sonra sömürgeci-faşist Türk devletinin Xan Kürkê'ye saldırmasıyla başlayan Xan Kürkê direnişinde yer aldı. Daha gelişi birkaç gün olmasına rağmen bu savaşta kahramanca bir savaş sergiledi. 1992 yılında Zerzan alanında yapılan Katuna eylemine de katıldı. Bu savaşta da saldırı gruplarında yer almıştı. Cesareti, kararlılığı ve güçlü saldırı ruhuyla büyük fedakarlık sergilemişti.

Mahir yoldaş, 30 Ağustos 1992 tarihinde gerçekleşen ve TC'yi sarsan tarihi Helena (Alan) tabur baskınında büyük bir coşkuyla yer aldı. Düşmana duyduğu büyük kin ve öfkeyle kahramanca savaşırken şahadete ulaştı.

Böylece sömürgeci faşizmin Kürdistan halkına karşı yürüttüğü alçakça vatansızlaştırma uygulamaları sonucu Almanya'da doğan Mahir yoldaşın yaşamı, bin yıllar boyunca direnişlere kaynaklık eden, adı direnişlerle anılan Kürdistan'ın geçit vermez dağlarında sona ermiştir.

Mahir yoldaşın kısa ama anlamlı yaşamında ortaya çıkan gerçek, Türk devletinin çabalarının boşuna olduğudur. PKK önderliğinde başlatılan bağımsızlık ve yurtseverlik hareketi sömürgeciliği ve vatansızlaştırmayı yerle bir etmiştir. Yurtseverlik ve kaynağa dönüşle Kürdistan kazanacaktır.

Anılarıyla yolumuz daha da aydınlıktır!

Proleter savaşçılığın PKK'deki timsali Cimşit yoldaş



Adı, soyadı: **Cafer Cındi MECİT**
Kod adı: **Cimşit**
Doğum yeri ve tarihi: **Malbaten Hesê köyü-Afrin, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Afrin'de yoksul bir ailenin çocuğu olan **Cimşit** yoldaş dokuz yıl okuduktan sonra, okulu terk etmek zorunda kalır. Amaç yoksul ailesine kendi çapında bir katkıda bulunabilmektir. Bir süre değişik işlerde çalışır. Daha sonra şoförlüğü kendisine meslek edinir. Emek gücünü satarak geçinen bir emekçi olduğundan, partimizin bölgede faaliyetlere başlamasından hemen sonra ilişkiye geçer. Emekçi nitelikleri dolayısıyla bu ilişkilerini daha da geliştirme gereği duyar. Ve 1989 yılında profesyonel olarak cephe faaliyetleri içinde yer alır.

Bir yıldan fazla Afrin ve çevresinde kitleler arasında örgütlenme faaliyetlerine katılır. Bu faaliyetler Cimşit yoldaşın partimizle giderek daha çok bütünleşmesini ve Kürdistan halkına olan güvenini pekiştirir.

Cimşit yoldaş bir emekçidir, yurtseverliği hiçbir maddi çıkara dayanmaz. Yurtseverliği, halkımızın yarattığı siyasal, sosyal, kültürel değerlere bağlılık, bunları koruma ve geliştirme temelindedir. Halkına ve yurduna karşı bu saf ve karşılıksız bağlılık O'nun, halkımızın yarattığı tüm değerleri barbarca yok eden düşmana karşı daha aktif karşı koyma ve hesap sorma gerekliliği konusunda net bir karara vardırmıştı. Bu amaçla o dönem partimizin merkezi eğitim alanı olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giderek eğitim görmek ister. Bu yönlü istemi parti tarafından kabul edilince 1990 sonlarında Akademi alanına geçer.

Cimşit yoldaş, Akademi alanındaki eğitimden siyasi ve askeri olarak belli bir formasyona ulaştıkan sonra ülkeye yönelir. 1991 Eylül ayında Xan Kürkê alanına gider. Emekçi kişiliği PKK'nin proleter nitelikleriyle bütünleşince O'nun disiplinli ve örgütçü niteliği ortaya çıkar. Muazzam işleyen PKK mekanizmasının sağlam işleyen bir çarkı olmasını beceren militan arkadaşlardan biriydi. Kolektivizme sonuna kadar riayet eden, kolektivizmin bir parçası olarak hareket etmesini özümseyen bir yoldaştı. Bu olumlu devrimci özellikleriyle yaşama çok çabuk adapte olup, yoldaşlık ilişkilerinde sürekli ilerleme gösterebiliyordu. Düzenliliği ve her işi zamanında yapabilme alışkanlığıyla örnek olmaktaydı. Cimşit yoldaş taşıdığı öz kadar, biçim olarak da ulusal kurtuluşun gerçek bir askeriydi.

PKK'nin devrimci-militan özelliklerini kişiliğinde belli oranda somutlaştırma başarısı gösteren Cimşit yoldaş, bu olumlu özellikleriyle ulusal kurtuluş mücadelemizin umut vaat eden bir gerillayken ve devrimci niteliklerini yöneldiği pratik sahadaki deneyimleriyle daha da pekiştirip geliştireceği bir dönemdeyken şehit düştü.

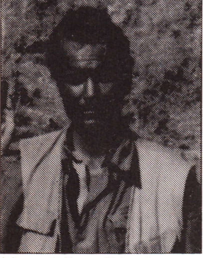
Cimşit yoldaş gümrük grubunda

Zağroslarda faaliyet sürdürürken, Şemdinli mıntıkasındaki bir-iki taciz eylemine katılır. Daha sonra bölgede faşist Türk sömürgeciliğinin önemli bir askeri merkezi ve bölgede Doğu Kürdistan'a yönelik ajan faaliyetlerin odağı durumundaki Helena tabur baskınına katılır. Bu büyük eylem ulusal kurtuluşumuzun bu güçlü askerinin deneyim kazanması için önemli bir fırsattı.

Cimşit yoldaş, düşmana hesap sormanın inanç ve kararlılığının yanısıra, deneyim kazanma amacıyla da bu çatışmayı bir fırsat olarak değerlendirir. Bu emekçi kararlılığı ve kiniyle düşmana yiğitçe saldırır. Baskın sonrasında gelen düşman panzerlerinin açtığı ateş sonucu Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının bu emekçi askeri aldığı yaralar sonucu şehit düşer.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu yiğit emekçi gerillasını mücadelemizde yaşatacağız!

"Yaşasın gerilla, yaşasın Başkan APO"



Adı, soyadı: **Hasen Mahmut ABDULKADİR**
Kod adı: **Gürcan**
Doğum yeri ve tarihi: **Dırbısıye-Heseki, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Ülkemizin Küçük Güney parçasından olan **Gürcan** yoldaş, geçmişten beri devrimci faaliyetler içerisinde yer alan yoksul ve çok yurtsever bir ailedendir. Maddi durumları elvermediğinden okulu ancak 6 yıl okumuş ve sonrasında kendisini işçiliğe vererek ailesinin geçimini sağlamaya çalışmıştır. Siyasal gelişmeleri sürekli takip eden ve çeşitli hareketlerde yer alan yoldaşımız, her zaman devrimci çalışmalar içerisinde yer almakta, tek kurtuluş yolunun devrimden geçtiğini görmekteydi. Bu inançla yıllarca Ortadoğu hareketlerinin çalışmalarına katılmıştır. Siyonist İsrail rejimine karşı, Filistin Kurtuluş Hareketi'nin yanında yer alarak yıllarca savaşmıştır.



Parti hareketimizin Ortadoğu alanına açılması ve gelişmesiyle birlikte mücadelemizle tanışır ve Filistin Kurtuluş Hareketi'nden ayrılarak, Ortadoğu halklarının tek kurtuluş yolunun PKK çizgisinde olduğunu görerek parti saflarına katılır.

Gürcan yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçerek bir dönem eğitim gördükten sonra Küçük Güney'e kitle faaliyetleri için gönderilir. Partinin ideolojik-politik çizgisi doğrultusunda çeşitli alanlarda bir süre örgütleme faaliyetlerini yürütür. Kısa sürede başta ailesini ve yakın çevresi olmak üzere, birçok aileyi partinin çalışma hücrelerine döndürerek önemli sonuçlar alır. Bu süreçte başarılı çalışmalarıyla çevresinde oldukça saygınlık kazanır.

Gürcan yoldaş, yürüttüğü kitle faaliyetleriyle artık yetinmemektedir. Sıcak savaş alanlarında mücadeleyi sürdürmek ister. Bu istemini bir raporla partiye bildirerek 1991 yılında gerilla saflarına katılır. Xan Kürkê alanına ulaşır ulaşmaz, düşmanın bu alana yönelik saldırıları da başlar. Özgürlük Vadisi'nde TC sömürgeciliğine karşı büyük bir direniş sergilenir. Gürcan yoldaş da bu savaşta yer alan ve kahramanca direniş gösteren yoldaşlarımızdan biridir. Canlılığı, savaştaki coşkusu ve saldırı ruhuyla arkadaşlar arasında oldukça sevilir ve saygınlık kazanır. Cesareti ve fedakarlığı ile tanınan yoldaşımız, aynı zamanda grubun moral kaynağı olur. Kararlılığı ve partiye bağlılığı çok güçlü, savaşma arzusu büyüktü.

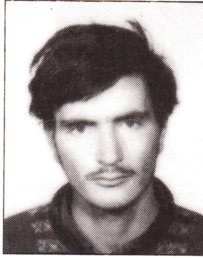
Gürcan yoldaş 1992 Mart düzenlemesinde ana güçte yer alarak Şemdinli pratiğine çıkar. Üstün saldırı ruhuyla bir an önce düşmana yönelme sabırsızlığı içerisindedir. Bahar ve yaz döneminde bu alanımızda yaşanan durgunluk, istenilen düzeyde bir eylemliliğin gelişmemesi Gürcan yoldaşı oldukça üzmektedir. Çünkü döneme cevap verebilmenin önemli bir koşulu, düşmana ağır darbeler vurmaktan geçer. Gürcan yoldaş bunun bilincindedir.

Ve beklediği an 30 Ağustos 1992'de gerçekleşir. Sömürgeci-faşist TC ordusunun Şemdinli alanındaki en büyük ve en önemli askeri güçlerinden biri olan Helena Taburu'na yönelik eylem gerçekleşmiştir. Saldırı grubunda yer alarak düşman mevzilerine büyük kahramanlıkla ve muazzam saldırı ruhuyla yönelir, iki düşman mevzisini tek başına imha eder. Cesaretin ve kahramanlığın doruğundayken, kafasından aldığı bir kurşun yarasıyla şehitler kervanına katılır. Gürcan yoldaş fiziki olarak aramızdan ayrılmadan önce son sözlerini haykırır: "Yaşasın gerilla, yaşasın Başkan APO!"

Gürcan yoldaş! Son sözlerini talimat olarak alıyoruz. Başkan APO önderliğinde gerillayı ve savaşı en üst boyutlarda geliştirecek, TC sömürgeciliğini topraklarımızdan temizleyerek özgür bir Kürdistan'ı yaratacağız!

Anısı mücadelemize önderdir!

ARGK'de yücelen bir direniş kahramanı Berxwedan yoldaş!



Adı, soyadı: **Zoro SERHAT**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Alican köyü-Iğdır, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Serhat Eyaleti'nin şirin bir ovası olan yeşil Iğdır'ın Alican köyünde dünyaya gelen **Berxwedan** yoldaş, bölgede iyi tanınan, ekonomik olarak iyi halli bir ailenin küçük çocuğudur. Köyleri, Aras Nehri'nin kenarında ve Erivan'a giden karayolunun hemen yanındadır. Ulusal kurtuluşçu düşüncenin bu bölgemizde yaygınlaşmadığı dönemde tüm Kürdistan genelinde olduğu gibi, bu köyde de ulusal gerçekliğine yabancılaşma gelişkindir. Halk daha çok kendi kendisiyle; su, tarla vb. sorunlar üzerinde çatışıyor, birçok insanımız bu anlamsız çatışmaların neticesinde yaşamını yitiriyordu.

Berxwedan yoldaşın ailesinde yurtsever düşünce eskilere dayanır. 1959'larda "49'lular" olarak da bilinen davada aile bireyleri yargılanmıştı. Ancak aile sürekli metropolde yaşadığı için kendi köyünde bile ulusal kurtuluşçu düşüncenin gelişmesinde pek etkili değildi. Bölgede PKK önderliğinde sömürgeciliğe karşı gelişen askeri ve siyasi mücadele halk arasında kök salınca, Iğdır gençliği de ARGK saflarına akın akın katılmaya başlar. Sömürgeci-faşist TC rejimi bu yoğun katılımların önüne geçmek için, bölgeye Azerbaycan'dan gelerek yerleşen Azeri azınlığı silahlandırarak ve her türlü devlet desteğini sunarak, bölgede gelişen Kürt halkının bağımsızlık mücadelesini boğmak istemektedir. 1970'lerden beri TC, uyguladığı politikayı Iğdır alanında Kürt-Azeri çelişkisini yaratarak, sosyalist düşüncenin Azeri azınlığı arasında yayılmasını engellemek, kendi ırkçı-şovenist emellerine alet etmek istemektedir. Günümüzde de köy koruculuğu politikasını yine bu temelde geliştirerek, böl-yönet politikasını burada da hayata geçirmeye çalışıyor.

Tam bu bölgesel çelişkiler ortamında yaşayan ve büyüyen Berxwedan yoldaş, ev halkının yazın Aladağ'da yaylaya çıktığı zamanda kırsal alanda rastladığı gerilla grubuyla ilişki içerisine girer. Bu dönemde eyalette yükselen ulusal kurtuluş savaşımının etkisiyle de gerillaya katılım kararı alır. 1991 yılı içerisinde ARGK saflarına ulaşan Berxwedan yoldaş, Doğu Kürdistan üzerinden 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kürkê alanına ulaşır.

1991-92 kışı eğitim devresini Xan Kürkê'deki kamplarımızda görerek, askeri ve siyasi olarak kendisini döneme hazırlamanın yoğun çabası içerisine girer. Bahara kadar önemli oranda gelişme kaydederek savaş pratiğine daha yetkin bir şekilde hazır hale gelir. Bahar düzenlemeleri ile birlikte ana güçte yer alıp Şemdinli pratiğine çıkar. Bir dönem bu alanda pratik faaliyet yürütür. Fedakarlığı, cesareti ve canlılığı ile arkadaşları arasında çok sevilir. Moral kaynağı olmak, yapıyı sürekli canlı tutmak için elinden gelen her çabayı harcar.

İçerisinde bulunulan dönemin istediği savaş taktiğine ulaşmak ve sömürgeciliğin ülkemizdeki uygulamalarına etkili cevap vermek için, düşmana mutlaka büyük darbelerin vurulması gerekmektedir. Bu amaçla alandaki güçlerimiz, düşman için alanda varlığını sürdürmede önemli bir merkez olan Helena Taburu'na yönelik eylem hazırlığına girerler.

30 Ağustos sabahı Berxwedan yoldaş ve arkadaşları; yüzü aşkın sömürgeci-faşist ordu gücünün imha edildiği Helena eyleminde kahramanca savaşarak büyük direniş sergilerler. Berxwedan yoldaş cesareti ve savaşma kararlılığıyla düşmana yönelirken şahadete ulaşır.

Berxwedan yoldaş;

Kürdistan bağımsızlık savaşında şehit düşen tüm yoldaşlara verdiğimiz bağlılık sözünü burada sizin şahadetiniz şahsında tekrarlarken; Agiri'yi düşmana mezar edeceğimize ve bağımsız bir Kürdistan yaratmada üs haline getireceğimize söz veriyoruz!

Tüm benliğiyle savaştaydı Celal yoldaş

Adı, soyadı: **Selim ALTAY**
Kod adı: **Celal**
Doğum yeri ve tarihi: **Beyköyü-Çukurca, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **25.07. 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Celal yoldaş, 15 Ağustos 1984 tarihsel atılımıyla daha çocuk yaştayken partimizi tanımaya başlar. Çukurca bölgesinde faaliyet yürüten ARGK gerillalarının kendi köylerine geliş-gidişleriyle başlar. Celal yoldaş, daha çocuk yaştayken Kürdistan halkının kurtuluşu için savaşan gerillalara sempatiyle bakar, gerilla olmanın hayaliyle yaşar.

Ailesi kendisini okula gönderir. Fakat Celal yoldaş, ülkesinin ve halkının kurtuluşu için savaşmaya ve gerilla olmaya kararlıdır. Bunun için ortaokul ikinci sınıfa kadar okuduktan sonra okulu terk eder. 1991 yılında Çukurca'da Newroz serhildanında yer alır. Bu sadece basit bir yer alma değildir. Newroz öncesi serhildan hazırlıkları içinde de aktif bir şekilde yer alır, çalışmalara katılarak hazırlıklara önemli katkıda bulunur.

Celal yoldaş, uzun süredir yer alma hayalini kurduğu gerilla saflarına katılımını köylerine giden bir gerilla grubuyla beraber dağa çıkarak gerçekleştirir. Gerilla saflarına katıldıktan sonra, Çukurca alanında on günlük kısa bir eğitimden sonra Xan Kürkê'de partimizin ideoloji ve politikasını kavramak için eğitime alınır. 1991 yılı sonbaharında kış eğitiminde yapılan düzenlemeyle Geliyê Reş Kampı'ndaki güçlerimiz içinde yer alır.

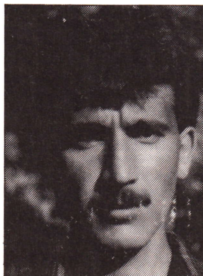
Mart 1992'de yapılan düzenlemede, Botan 1. Bölge'de faaliyet yürütecek ana güç bünyesinde pratik alana çıkar. Celal yoldaşın en belirgin özelliği silaha olan hakimiyetiydi; çok mükemmel silah kullanırdı. Bu da çok küçük yaşlardan itibaren silahla iç içe bir yaşam sürdürmesinden ileri geliyordu. Xan Kürkê alanına gittikten hemen sonra askeri eğitimlerdeki silah tanıma, kullanma derslerini Celal yoldaş veriyordu. Bunun yanısıra Botan alanı insanına has olan cağrafyaya hakimiyet, araziyi tanıma konusundaki yeteneği de çok ileri bir düzeydeydi. Özcesi Celal yoldaş, doğal bir gerillaydı sanki. Bu özelliklerinden dolayı ana güç içindeki pratiğinde çoğu kez grup öncülüğü yapardı. Gerek temel eğitim süreci içerisinde, gerekse Geliyê Reş alanındaki, kış pratiğindeki siyasi eğitimlerde de kendisini döneme göre hazırlamak amacıyla yoğun katılım gösterir. Bu alandaki rolünü de yerine getirir. Eğitimden aldığını kavrayıp, kendisini dönüşüme uğratmayı başardığından, çoğu kez yetersizlikleri görüyor ve bu sorunlara çözüm gücü olmaya çalışıyordu. Bu konuda partinin istediği yetkinlikte olmasa da çözüm gücü olmaya çalışıyordu. Bunun büyük çabasını sarfediyordu.

Askeri alandaki yetenekleriyle Celal yoldaş, ulusal kurtuluş savaşımızın rolünü gerçek anlamda oynayabilecek bir gerillası olma yolunda büyük umutlar vaat ediyordu. Nitekim düşman tepecilerine yönelik Katuna eyleminde saldırı grubunda yer alıp, düşman güçlerine indirdiği ölümcül darbelerle bu yönlü umutları daha da pekiştiriyordu.

Sömürgeci Türk ordusunun Şemdinli alanındaki en önemli askeri merkezlerinden biri olan Helena Taburu'na yönelik eylemin saldırı grupları Celal yoldaşsız düşünülemezdi. Eylem düzenlemesi yapılırken Celal yoldaş saldırı grubunda yer aldı. Eylem başladıktan sonra tüm maharetini kullanarak düşmana yükleniyordu. Kısa sürede düşmanın savunma mevzilerini ele geçiriyor ve yanındaki arkadaşlarıyla düşman mevzilerine giriyordu. Daha ele geçirilmemiş bir düşman suikast mevzisinden açılan ateşle Kürdistan halkının bu kahraman evladı şehit düşüyordu.

Anısını ve saldırı ruhunu mücadelemizde yaşatacağız!

Ulusal birlik yolunda bir direniş abidesi Cimşit yoldaş



Adı, soyadı: **Abdurrahman MUHAMMED**
Kod adı: **Cimşit**
Doğum yeri ve tarihi: **Silisiye-Afrin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Sömürgeciliğe karşı yürütülen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yaşamın tümünü kapsamaktadır. 30 Ağustos 1992 tarihinde faşist Türk sömürgeciliğinin bölgedeki önemli üslenme alanlarından biri olan Helena tabur baskınında şehit düşen halkımızın yiğit evladı **Cimşit** yoldaş da bu mücadelenin sanatsal cephe-

sinde belli bir süre faaliyet yürüttükten sonra gerilla saflarına katılır.

Cimşit yoldaş, Güney Batı Kürdistan'ın Afrin mıntıkasında, maddi durumu iyi olan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Altı yıl okuyan Cimşit yoldaş, daha sonra okulu bırakarak, devam etmek istemez. Daha küçük yaşlardayken sesinin güzelliği ile dikkatleri çeker. PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemiz, Kürdistan'ı sömürgeleştiren, halkımızın özgür gelişimi önünde engel olan güçlere karşı topyekün bir karşı koyuş olduğundan ve bu mücadele her türlü yeteneğin kurtuluşun hizmetinde kullanılmasını gerektirdiğinden, Cimşit yoldaş da sesinin güzelliğini mücadelenin hizmetine sunar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi bünyesindeki Kürdistan Yurtsever Sanatçılar Birliği'ne üye olur ve ses sanatçısı olarak faaliyet yürütür. Ama sürekli olarak kurtuluş mücadelesine tüm varlığıyla katılmak ister. Çünkü Cimşit yoldaş, halkının kurtuluşunun ancak ARGK saflarına katılmakla, savaşı yükseltmekle olanaklı olduğunu kavrar ve bunun bir görev olduğunun bilincindedir.



Saflara katılma kararını vererek, Akademi alanına gider. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitim görür. Eğitim devresini başarıyla tamamladıktan sonra Mayıs 1991'de Xan Kürkê alanına geçer.

Gerilla yaşamında Cimşit yoldaşın olumlu özelliklerinin başında yoldaşlarıyla olan uyumluluğu gelirdi. Bunun yanında yüksek hitabet gücü ve ikna yeteneği arkadaşlar arasında, örnek bir yoldaş olmasına yol açıyordu. Örgütleyici yetenekleri gelişkindi. Bu özelliklerinin yanısıra O'nun savunma ve saldırı ruhuna sahip olması, kendisini ulusal kurtuluş mücadelemizin gereksinim duyduğu iyi bir gerilla haline getiriyordu. 1991 sonbaharında yapılan düzenleme ile 3. Tabur bünyesinde kış eğitim devresine katılır. Buradaki eğitime yaptığı güçlü katılımla, kendini ve yoldaşlarını geliştirir. Diğer alanlardaki olumlu özelliklerini bu alanda da sürdürür.

Mart 1992'de yapılan düzenlemede Cimşit yoldaş, üçgen grubunda yer alarak pratik alana yönelir. Üçgen alanında gerçekleştirilen birkaç taciz eyleminin yanısıra, Tisê Karakolu'na yönelik gerçekleştirilen eylemde de yer alarak pratik alana yönelir. Bu eylemlerde büyük deneyim ve tecrübe sahibi olur.

30 Ağustos 1992 tarihinde yapılan Helena tabur baskınından önceki eylemlerde kazandığı askeri deneyimi düşmana karşı kullanarak, halkımızın tarihi boyunca yapılan katliamlara ve Şırnak'ta faşist Türk sömürgeciliğinin halkımıza karşı uyguladığı katliama kısmen de olsa cevap olmak istemektedir. Saldırı grubunda yer almak istediğini belirtir ve dayatmada bulunur. O'nun bu istemi kabul edilir. Bu Cimşit yoldaşta büyük bir coşku ve moral yaratır. Kendisini her yönüyle eyleme verir ve eylemden başka hiçbir şeyi düşünmez. Düşündüğü tek şey eylemin başarısıdır.

30 Ağustos 1992 sabahı, Helena Taburu'nu saran ARGK gerillaları Şırnak'ta ve Kürdistan'ın diğer alanlarında TC tarafından katledilen sivil-savunmasız Kürdistanlıların intikam çağrılarına cevap verme çabasıyla düşmana saldırıyordu. Cimşit yoldaş da gençliğin olanca ateşiyle ve düşmana duyduğu bilinçli kinle düşman mevzilerine saldırıyordu. Kısa sürede düşman mevzisini ele geçiren Cimşit yoldaş, kahramanca savaşarak şehit düşer.

Anısını ulusal birlik ve bağımsızlığa giden yolda savaşarak yaşatacağız!

Devrimci yaşamın engin tutkunu ve moral kaynağı Şiyar yoldaş



Adı, soyadı: **Acul ERCAN**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **İdê köyü-Çukurca, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Çukurca alanından gerilla saflarına katılan **Şiyar** yoldaş, 1989 yılında askerlik yasasıyla saflara alınır. Yurtsever bir çevreden olan Şiyar yoldaşın geçmişten beri partiyle ilişkisi vardır. Her türlü yardımda bulunuyordu. Ulusal kurtuluş savaşımızın en çok geliştiği bir alan olan Çukurca'nın halkı, öz savaşçılarına her zaman kucağını açmıştır. Güçlü ve direnişçi özellikleriyle sömürgeciliğe karşı savaşmaktan geri kalmamıştır.

1989 yılı kışında Çukurca alanında eğitim gören Şiyar yoldaş, daha sonraki süreçte, Çukurca-Xan Kürkê karargalarımız arasında 1992 baharına kadar kuryelik yapmış, hiçbir zaman partinin kendisine verdiği bu görevinden rahatsız olmamıştır. Görevinin ne denli önemli olduğunun bilinciyle hareket etmiş ve gereklerini yerine getirmiştir.

Parti yaşamı boyunca, yoldaşlık ilişkilerinde üstün bir partik sergileyen Şiyar yoldaş, hiçbir zaman güleryüzlülüğünden bir şey kaybetmemiş, çevresinde yaşamı güzel kılarak, heyecanlı, coşkulu ve moral kaynağı olmaktaydı. En belirgin özelliği gerilla yaşamına olan engin tutkusuydu. Partinin kendisine verdiği her türlü görevi en iyi bir şekilde yapar ve tüm zorluklara karşı en ufak bir yılgınlık göstermezdi. Güzel ve doğru olanı her koşul altında savunur, çirkin olan her şeye karşı da amansızca mücadele ederdi. Hangi grupta yer alırsa alsın, tüm yoldaşlarının saygısını kazanır. Bir yoldaşı dahi olsun kendisinden rahtsız olmamıştır. Yoldaşlarına duyduğu derin bağlılıkla örnek bir yoldaş olarak gösteriliyordu. Tüm yoldaşları açısından adeta bir moral ve güç kaynağıydı. Partinin istediği bir yaşamı, kendi şahsında somutlaştırmıştı. Şiyar yoldaş askeri olarak oldukça güçlüydü; siyasi olarak fazla gelişkin olmadığından, kendisini geliştirmek için yoğun çaba sarfederdi. Bunun için yoldaşlarıyla sürekli tartışırdı.

1992 bahar düzenlemeleriyle birlikte Şemdinli gruplarıyla pratiğe çıkar. Botan yiğitliğinin tüm coşkusuyla düşmana vurmanın sevincini daha yoldayken yaşar ve bunun heyecanı içerisinde olur.

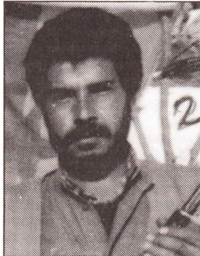
30 Ağustos Helena tabur baskını eyleminde, düşmanın mevzilerine kahramanca saldıran Şiyar yoldaş, kanının son damlasına kadar, parti militanlığının üstün iradesi ve inancıyla savaşır ve şehitler kervanına katılarak, onurlu yerini alır.

Mücadele saflarında partinin verdiği her türlü görevi büyük bir titizlikle ve eksiksiz yerine getirir. Görevlere en önde giden bir devrim emekçisiydi. Görevler karşısında hiçbir zaman en ufak bir yılgınlık belirtisi gösterdiği görülmemiştir. Yoldaşlarına karşı girdiği candan ve sıcak ilişkileriyle örnek oluyordu.

Şiyar yoldaş! Çalışkanlığın, savaşçılığın ve devrimci kişiliğinle örnek oldun. Mücadele yolumuzu aydınlatan bir ışıksın. Senden aldığımız bayrakla yürüyeceğiz. Sarsılmadan zafere dek!

Kavgada bilenmiş
kılıç keskinliğinde
iniyor
ihanetin ve düşmanlığın üstüne
Bahar yeli gibi esiyor yoldaşların
arasında
sıcacık konuşuyor
Kaldırıyor düşeni, kendini katıyor
Geçerek her birinin yüreğinden
Kavgaca konuşup
Kavgaca yaşıyor!

PKK'de ulusal gerçekliğe ulaşan Zınar yoldaş



Adı, soyadı: **Zekeriya OSMAN**
Kod adı: **Zınar, Reco**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Ülkemizin Küçük Güney parçasından olan **Zınar** yoldaş, Arap sömürgeciliğinin Kürdistan'da uyguladığı asimilasyon politikasından önemli oranda etkilenmiş, ulusal dil ve kültürüne yabancılaşmıştı. Halep'te büyümüş ve yoksulluktan dolayı ancak 6 yıl okuyabilmişti. Ayakkabı işçiliği yaparak geçimlerini sağlamaya çalışan Zınar yoldaş, bir emekçi olarak yaşamın çelişkilerini görmüş ve gerçekliğini arama çabalarına yönelmişti. Anadili Kürtçe'yi konuşamayan Zınar yoldaş, Arapça'yı çok iyi konuşuyor ve yazıyordu.

Ulusal kurtuluş savaşımızın ülkenin her alanında boyverip gelişmesi ile birlikte Küçük Güney parçasındaki halkımız da mücadele etrafında kenetlenmişti. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin kendi sömürü çıkarları için oluşturdukları dört parçalı Kürdistan statüsüne karşı partimiz önderliğinde örgütlenmeye ve direnişe geçmişlerdir. Zınar yoldaş da, partimizin alandaki çalışmalarını görmüş, ideolojik-politik çizgisinden etkilenerek, kurtuluşun bu mücadele çizgisinde olduğunu görmüştür. Kısa bir süre sonra partiyle ilişkiye geçen Zınar yoldaş, devrimci faaliyetlerine hemen başlar. Ulusal kimliğini ve benliğini kısa sürede kazanarak, Kürtçe'yi de kısa bir sürede öğrenir ve konuşur.

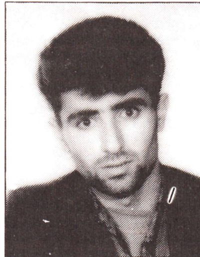
Zınar yoldaş cephe faaliyetlerini başarılı bir şekilde yürütmesine rağmen bununla yetinmez. Sürekli sıcak savaşın içinde bir gerilla olarak bulunmayı ve savaşmayı ister. Yoldaşlarına da bunu belirtir ve ülke pratiğine yönelmenin yollarını arar. Partiye verdiği raporda bu talebini belirtir ve bu istemi kabul edilir. 1991 yılında gerilla saflarına gönderilir. Gerilla saflarında gösterdiği pratikle tüm yoldaşlarının saygısını kazanan Zınar yoldaş, cesareti ve fedakarlığıyla yoldaşlarına örnek olur. Özellikle cesareti çok methedilir ve bulunduğu her savaş birliğinde adeta güven kaynağı olur. Düşmandan hiçbir zaman çekinmemek gerektiğine inanırdı. Bu gerçeğe olan inancı ile kendisini savaşa veren yoldaşımız kısa sürede birçok eyleme katılmış, saldırı gruplarında yer alarak kahramanca savaşmıştı. Mavan ve Çukurca eylemleri ile Xan Kürkê direnişinde gösterdiği örnek savaşçılıkla komutanlarının gönlünde taht kurmuştu.

1992 bahar düzenlemeleri ile birlikte Şemdinli alanına giden Zınar yoldaş, 30 Ağustos'ta sömürgeciliğin alandaki bir kalesi olan Helena Taburu'na yönelik eylemde gönüllü olarak saldırı grubunda yer alır. Mevzilerin üzerine tereddütsüzce yürüyerek kahramanca bir direniş sergiler. Düşmana büyük kin ve öfkeyle yönelirken şahadet mertebesine ulaşır.

Şehitler ordusunda onurlu yerini alan Zınar yoldaşın anısı mücadelemizde önderdir!

Adımız intikam oldu,
andımız intikam
Bu yürüyüş Kürdistan'dır
bunu bilesiniz
Haydi dostlar!
Durmak zamanı değil
ve duranlar bizden değil
ömrümüzce haykıran,
YAŞASIN KÜRDİSTAN DİYE!

Kürdistan dağlarında savaşmak en büyük tutkusuydu



Adı, soyadı: **Mehmet KAYA**
Kod adı: **Jêhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Yüksekova, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Ulusal kurtuluş mücadelemizin 1992 Newroz'unda doruğa çıktığı alanlarımızdan biri de Gever (Yüksekova)'dir. Geverli halkımız; kadını, çocuğu, genci ve ihtiyarı ile topyekün olarak, sömürgeciliğin ülkemizdeki faşist uygulamalarına karşı kahramanca bir direniş göstererek serihildana kalkmış, ulusal kurtuluştan yana olan tavrını tüm görkemliliğiyle göstermiştir. Sömürgecilik 1992 Newroz'unda Gever'de halkımızın üzerine tankı-topu ile saldırarak, onlarca insanımızı katledip, yüzlercesini zindanlara doldurma barbarlığını göstermiş, böylece halkı korkutup, sindirmek, devrimci mücadelesinden alıkoymak istemiştir. Tüm bu uygulamalara karşı halkımız daha fazla direnerek mücadeleye kalkmış, gençlerini akın akın gerilla saflarına katmıştır.

Jêhat yoldaş, düşmanın tüm bu vahşi saldırı ve uygulamalarına tanık olur. Kürdistan'da onurlu ve insanca yaşamın ancak ulusal kurtuluş saflarında yer alarak mümkün olabileceğini görür ve gerillaya ulaşmanın yollarını aramaya koyulur. Kısa bir süre içerisinde partiyle ilişkiye geçen Jêhat yoldaş, Doğu Kürdistan üzerinden 1992 kışına doğru 2. Merkez Karargahımıza ulaşır. Kış eğitimini burada tamamlar. Katılımcılığı ve ciddiyeti ile tanınan, fedakarlığı ve sevecenliği ile sevilen bir yoldaş olur. Sömürgeci Türk ordusunun halkımıza karşı işlediği suçlarından dolayı düşmana büyük bir kin duymaktaydı. En büyük isteği pratiğe çıkıp, Kürdistan'ın engin dağlarında düşmandan hesap sormaktı. Fiziki ve askeri olarak güçlüydü, silaha da oldukça hakimdi. Usta bir nişancı, her attığını vuran bir yoldaştı. Arkadaşlarına sürekli, düşman askerlerini nişan alıp tek tek vuracağını söylerdi. Hareketliliği ve canlılığıyla, devrimci yaşamla bütünleşip arkadaşlarla çok çabuk diyaloğa girebiliyordu.

1992 bahar düzenlemeleri ile birlikte, pratik gruplar içinde yer alarak, Kürdistan'ın üç parçasının birleştiği alan olan "üçgen" alanına hareket eder. Burada gümrük grubunda yer alarak özlemini duyduğu engin Zağroslar'ın eteklerinde gerilla faaliyetlerine katılır. Bulundukları yerden Şemdinli'yi olduğu gibi gören Jêhat yoldaş, sömürgeciliğin bu alandan mutlaka atılması gerektiğini arkadaşlarına anlatarak, bir an önce güçlü darbelerin vurulması için harekete geçmeyi bekler. Yanıbaşlarında bulunan düşmanın, alandaki üçüncü büyük gücü durumundaki Helena Taburu'nu gördükçe, düşmana kin

ve nefreti daha da bilenir ve mutlaka ortadan kaldırılması gerektiğini düşünür.

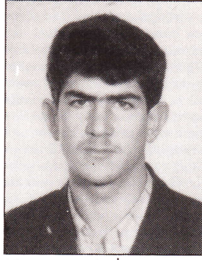
Jêhat yoldaşın düşündükleri ve bekledikleri gerçekleşmeye başlamıştı. Güçlerimiz Helena Taburu'nu vurmayı kararlaştırmış ve bunun hazırlıklarına başlamışlardı. Eylem gruplarında Jêhat yoldaş da yer almakta ve görevini layıkıyla yerine getirebileceğine inanmaktadır.

30 Ağustos sabahı, tüm silahlar düşman askerleri üzerine yönelmeye başlamıştı. Jêhat yoldaş kahramanca savaşmakta, düşman hedeflerini tek tek imha etmekteydi. Helena eylemi sömürgeci katliamlara karşı gerilla güçlerimizin tarihi intikamı olurken, Jêhat yoldaşın da şehitler kervanındaki onurlu yerini aldığı eylem olmaktaydı.

Anısı mücadelemize önderdir!

Selam olsun size
Ağustos sıcağında gülüşünü
yangına çevirenler...
Selam olsun size!
Sözümüz sözdür, andımız and
söküp atacağız
zulmü üstümüzden
ya özgür vatan
ya ölüm diye!
Ve de, çıplak insan yüreğiyle
yaşayacağız KÜRDİSTAN'ı
diye!

"Tüm Kürdistan'ın intikamını alacağım"



Adı, soyadı: **Nail ÇETİN**
Kod adı: **Agit, Hozan**
Doğum yeri ve tarihi: **Düğnük köyü (Konuk kuran)-Malazgirt, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **22 Ocak 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Ülkemizin yurtsever bir alanı olan Malazgirt'ten saflara katılan **Agit** yoldaş, oldukça yoksul bir ailenin çocuğu idi. Ailesi geçmişten beri Kürt sorununa duyarlı, zor koşullar içinde yaşamasına rağmen devrimci çalışmalara maddi-manevi destek sunmaktan çekinmemiştir.

Agit yoldaş, yaşamında sömürgeciliğe ve yerli işbirlikçi feodal güçlere karşı her zaman kinli olmuş, Kürdistan'da onurlu ve insanca yaşamın ancak düşmanı temizleyerek sağlanabileceğine inanmıştı. Ulusal kurtuluş savaşımızın ülke zeminine oturmasıyla birlikte Agit yoldaş da düşmana karşı savaşmanın dizginlenemez heyecanına tutulup, bir an önce gerilla saflarına katılarak silaha sarılmak ister.

Gerilla saflarına katılmadan önce çeşitli kitle faaliyetlerinde bulunur. Bir süre sömürgeciler tarafından tutuklanarak ağır işkencelerden geçirilir. Düşmanın tüm vahşi işkencelerine rağmen, ulusal kurtuluşun onurundan taviz vermez; büyük bir direniş gösterexek halka, partiye ve ülkeye olan bağlılığını çok güzel bir biçimde kanıtlar. Agit yoldaştan bir sonuç alamayacağını gören sömürgeciler O'nu serbest bırakırlar. Bu süreçte lisede okumaktadır. Kurtuluş savaşımızın vardığı düzeyde, durmanın artık kendisi için mümkün olmadığını görerek, gerillaya ulaşmanın yollarını aramaya başlar. Düşmandan gördüğü işkencelerin ve tüm Kürdistan halkının intikamını mutlaka alacağını belirterek 1992'nin Ocak ayında gerilla saflarına ulaşır.

Agit yoldaş, kısa sürede gerilla yaşamına adapte olur, gösterdiği pratik ile arkadaşları arasında sevilipsayılan bir konuma gelir. Bir süre manga komutanlığı da yapar. Fedakarlığı ve cesareti arkadaşlarınca örnek alınır. Eğitimini 2. Merkez Karargah bünyesindeki taburda tamamladıktan sonra, yapılan bahar düzenlemeleri neticesinde ana güç içerisinde yer alarak Şemdinli pratiğine çıkar.

Şemdinli alanında geliştirilecek savaşın dönem açısından önemi çok iyi biliniyor. Burası ulusal kurtuluş savaşımızda gelişmeleri önemli oranda belirleyecek alanlardan biridir. Alandaki güçlerimiz bu temelde hazırlıklarını yapmış, döneme oldukça kapsamlı hedefler programıyla girmişlerdi.

Döneme cevap olma niteliğindeki ilk ve en önemli eylem hazırlığı, düşmanın tahkimli kalelerinden biri durumunda olan Helena Taburu'na yönelik eylem planıdır. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın yönelmemiz gereken bir hedeftir. Düşmanın alandaki birçok ajan faaliyetlerinde merkezi rol oynama durumu var, yine hareketimizi kısıtlayan stratejik bir noktadadır. Ayrıca gerçekleşecek bu eylem, sömürgeci-faşist Türk ordusunun ülkemizde gerçekleştirdiği katliamlara -başta Şırnak katliamı- cevap niteliğini taşımaktaydı. Bu kez sömürgecilik yaptıklarının hesabını misliyle ödeyecek, Kürdistan'daki katliamlarının cevapsız kalmayacağını iyi görecekti.

Bunun kararlılığı ve coşkusu ile 30 Ağustos'ta düşmana yönelen gerilla güçlerimiz içerisinde Agit yoldaş da yer almaktaydı. Düşmanın üzerine tüm kini ve nefreti ile yürüyerek, çektiklerinin ve bin yılların intikamını alırcasına saldırmakta, düşmanı kahretmekteydi. Bu kahramanca direniş sırasında aldığı kurşun yarası sonucu fiziki olarak aramızdan ayrılan Agit yoldaş, şehitler ordusundaki onurlu yerini alıyordu.

Agit yoldaş! Tüm Kürdistan'ın intikamı alınıncaya dek, kanımızın son damlasına kadar yürüdüğün yoldayız!

Anısı mücadelemizde önderdir!

Sömürgeciliği döktüğü kanda boğdu



Adı, soyadı: **Nurtaç SEYİTOĞLU**
Kod adı: **Sait**
Doğum yeri ve tarihi: **Ağrı, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ocak 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1992, Helena**

Yurtsever ve zengin bir ailenin çocuğu olarak parti saflarına katılan **Sait** yoldaş, lise mezunudur. Ağrı'da serbest ticaret yaparak geçimini sağlar. Ulusal kurtuluş savaşımızın Kürdistan'ın her alanında boy vermesiyle ülkemizin geçmişten beri bir direniş ve ayaklanma merkezi olan Ağrı'dan da akınlar başlar. Özellikle 1992 yılında Serhad Eyaletimizde savaşımızın gelişerek adeta bir patlama noktasına varması, Serhad gençliğini kitleler halinde mücadele saflarına katmıştır. Tüm bu gelişmelerden etkilenen Sait yoldaş, kurtuluş mücadelemizdeki yerini almak ve mücadeleyi omuzlamak için sabırsızlanır. Saflara katılmaya kararlıdır. Ve bu düşünce ile çeşitli ilişkiler geliştirerek 1992 yılının Ocak ayında saflara katılır.

Doğu Kürdistan üzeri Xan Kûrkê alanındaki 2. Merkez Karargah'a gider. Kısa bir sürede gerilla yaşamına uyum sağlar. Askeri ve siyasi olarak kendisini geliştirmek için yoğun çaba sarfeder. Görevlere bağlılığı ve yoldaşlık ilişkilerinde gösterdiği olumlu pratiği ile tüm yoldaşları arasında sevilen ve sayılan bir konuma gelir.

İlk olarak gittiği Zağroslar'da kış eğitimini görür. Bu süreçte eğitim çalışmalarına yoğun katılım sağlar. Gösterdiği olumlu pratikten dolayı manga komutanlığı ile görevlendirilir. Ayrıca siyasi gelişkinliğinden dolayı eğitim komisyonunda da görev yürütür.

Karların erimesi ve baharın gelmesiyle birlikte merkez karargaha doğru yola çıkan Sait yoldaş, burada yapılan bahar düzenlemeleriyle takım komutanı olarak ana güç içerisinde yer alır. Ve Şemdinli alanında pratiğe çıkar. Şemdinli, ulusal kurtuluş savaşımızın en çok üzerinde durduğu, stratejik bir alan olduğundan mücadelenin ilk yıllarından beri savaşın yoğun olarak yaşandığı bir alan durumundadır. Kürdistan'ın üç parçasını birleştirmesi ve coğrafyası açısından oldukça önem taşımaktadır. Büyük bir coşku ve heyecanla alana giren savaş güçlerimiz arasında yer alan Sait yoldaş, 1992 yılının hedeflerimize ulaşmada önemli bir yere sahip olduğunun bilincindeydi. Sait yoldaş gerillaya katılımından sonra kendisinde büyük bir dönüşüm sağlamış ve devrimci ölçülere ulaşmıştı. Zorluklar karşısında büyük bir direniş sergiler. Bu direnişin mutlaka zafere gideceğinden emindir. Düşmana bir an önce darbe vurmanın sabırsızlığı içindedir.

Sait yoldaş bu istemine 30 Ağustos'ta ulaşır. Düşmanın alandaki büyük bir gücü olan Helena Taburu'na yönelik eylem yapma planları hazırlanır. Tüm yoldaşlarda olduğu gibi Sait yoldaşta da coşku ve heyecan doruktadır.

30 Ağustos sabahı gerilla güçlerimiz, tarihi hesaplarını sorarcasına düşman mevzilerine saldırırlar. Sömürgeci ordunun Şırnak katliamına bir cevap niteliğinde de olan bu eylem mücadelemizde yeni kahramanlıklar yaratır. Sait yoldaş bu eylemde üstün bir kahramanlık sergileyerek düşmanın üzerine yürür. Düşman çılgına dönmüş, ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette rastgele ateş etmekteydi. Sait yoldaş düşman karşısındaki görkemli direnişi sırasında kurşunların hedefi olur ve şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Anısı mücadelemize ışıktır!



–II–

Bêzelê şehitlerimizin kahramanlığı parti çizgimizin kanıtlanmış ifadesidir

1991 yılı gerilla güçlerimizce iyi değerlendirilmiş, Botan Eyaleti sıcak savaş alanına çevrilmişti. Düşman ne yapacağını şaşırmış, karşısında yeni bir PKK bulmuştu. Gerilla güçlerimiz ise ateşi, barutu yaşam tarzı yapmış, düşmana karşı olan mücadele görevini çok güzel bir şekilde yerine getirmişti.

Nitekim mevsim sonu itibariyle güçlerimiz üslerine çekilmiş, yenilenmek için hazırlık çalışmalarına başlamışlardı. Artık önlerinde uzun bir kış, dolayısıyla uzun bir hazırlık süreci duruyordu. Elbette bunu, mücadelenin pekişmesi için en iyi, en uygun bir şekilde değerlendirmek gerekiyordu. Zaman ilerledikçe güçlerimiz, hem eğitim çalışmalarını sürdürüyor, hem de özlemini duydukları savaş alanına dönmenin bitmez-tükenmez beklentisi içinde bulunuyorlardı.

1992 yılında verilecek savaşın en önemli özelliği, artık eskisi gibi gerilla savaşının verilmeyeceğiydi. Alınan asıl hedef, büyük güç, büyük eylem, büyük darbe olacaktı. Güçlerimizin devrime olan inancı artıyor, düşmana karşı savaşı daha da yoğunlaştırarak, ona büyük darbe vuracaklarından duydukları coşku ve moral zirveye çıkıyordu.

Bahar ayları geldiğinde güçlerimiz kendini yenilemiş, savaşa hazır hale gelmişlerdi. Bu yıl ilk defa ana birliklerle hareket edilecekti. Bu bizim bu yılki hareket tarzımızdı. Biz de bir taburluk güçle Şemdinli alanına hareket ettik. Aylarca adeta doğanın doğal hapsine giren arkadaşlar sevinçle, coşkuyla hareket ederlerken, her birinin beyninde 1992'de yapılanlar, yapılması gerekenler vardı. Bütün bir kış ülkemiz karış karış bombalanmıştı. Bunun yanında düşmanın halkımıza yönelik daha nice insanlık dışı uygulamaları olmuştu. Bu durum arkadaşları derinden etkilemiş, kinlerini, nefretlerini daha da artırmıştı. Yine önümüze koyduğumuz temel hedefler vardı. Bunlar Botan-Behdinan Savaş Hükümeti'ni ve Ulusal Meclis'i inşa çalışmaları, yine şehir işgalleri, alan tutmalar... Bizler bu planların uygulanmasını düşünürken, düşmanın gerici durumunu tahmin etmeye çalışıyorduk. Bütün bu duygu ve düşünceler hepimizin hedeflediği dönemin adımını atarken, en büyüğünü atmaktı. En büyük eylemi yapmalı ki, diğer alanlardaki güçlerimize gereken mesajı vererek kendimizi duyurabilmeliydik. Nitekim düşman da alana büyük bir güçle girdiğimizi öğrenmişti. Gücünü toplamış, bizim eylem yapmamızın bekleyişi içine girmişti. Günler geçiyor, ama biz hala bir eylem yapma sıkıntısını taşıyorduk. Her eyleme hazırlandığımızda mutlaka bir olumsuzluk çıkıyor ve biz eli boş geri dönüyorduk. Bu bizim tüm çalışmalarımızı bozmuş, düşmana ise dışarı açılma cesaretini vermişti. Düşman karargahlarından çıkıyor ve alanı pusuluyordu. Böylece bizim hareket serbestimizi engelliyordu. 15 Ağustos gelip dayanmıştı. Oysa biz hala Xan Kûrkê çatışmasından başka düşmanla yüz yüze gelmemiş, savaşmamıştık. Elbette ki bu bizde bir bekleyişe sebep olmuştu. Bir şeyler yapmalıydık; ne olursa olsun yapmalıydık. Hiç olmazsa **Agit** yoldaşa bağlılık yanıtını vermeliydik. Bu yönlü güçlü bir hazırlığa girdik, ama yine çıkan bir olumsuzluk emeğimizi boşa çıkarıp engel olmuştu. Eylemsizlik artık yoldaşlarda, büyük eylem sabırsızlığına dönüşüyordu. Çünkü bizler PKK'li Apocuyduk. Dört ay savaşmamak bize göre değildi. Artık ne olursa olsun önümüzde bir 12 Eylül tarihi vardı, onu mutlaka değerlendirmeliydik. Elimizden kaçan 1 Mayıs, 18 Mayıs, 14 Temmuz, 15 Ağustos tarihleri vardı. Her şey gelip 12 Eylül'e çatmıştı. 12 Eylül'ü kaçırmamalı, onu değerlendirmeliydik. Fakat en kötüsü 12 Eylül'e yönelik eylem planımız yoktu. Ancak yoldaşlar bunlara rağmen kendilerini bir eyleme hazırlıyorlardı. Nihayet 12 Eylül gelmişti.

Bu süreçte gerilla birliklerimizin, alanda oldukça da stratejik bir öneme sahip olan Helena Taburu'na sal-



dırdıkları ve düşmana çok büyük bir kayıp verdirerek taburu işlemez duruma getirdiklerini öğrenmiş olduk. 30 Ağustos'ta düşmanın tüm tedbir ve saldırılarına cevap olan Helena eylemi bizi çok sevindirmiş ve bir an önce biz de sesimizi duyurmak istemiştik. Bu eylem rolünü oynadı. Düşmana büyük bir darbe vuruldu. Helena eylemi dönem açısından oldukça önemli bir başlangıç sayılırdı. Düşmanın her türlü tedbirine rağmen kurtuluş birliklerimiz Apocu ruhla saldırarak sonuçta büyük zafer kazanmışlardı. Bu anlamda Helena eyleminin, dönemin savaş taktiği açısından önemli bir çıkış olduğunu da belirtmek gerekir.

Evet, böylesine güzel bir günde yanımıza doçkamızı alıp harekete geçtik. Arkadaşlar yürümüyor, adeta uçuyorlardı. Artık tersliğe, olumsuzluğa, şanssızlığa asla müsaade edilmeyecekti. 120 yoldaş tek beyinle bunu düşünüyordu. Ertesi sabah keşif yapan grubun dönmesi üzerine, hazırlıklarını tamamlayan arkadaşlar, hareket saatini beklemeye koyuldular. Derken akşam saatlerinde planlama açıklandı. Harekete geçtik. Hedef bir taburluk düşman gücüydü. Bizse sadece 120 kişiydik. O gece düşman kuvvetine 150-200 metre mesafede konaklayıp, ertesi gün eylemi başlatacaktık. İşte işin bu noktası yoldaşları tedirgin ediyordu. "Ya bir aksilik olursa" korkusu vardı. Sabaha kadar yürüdükten sonra tam noktamıza ulaşacakken bir mayının sesiyle 120 yürek süratli çarpmaya başladı. Şanssızlık yine yakamızı bırakmamıştı. Ama biz yürüyecektik. 120 şehit versek de yürüyecektik. Bir müddet yürüdükten sonra bir mayın daha patladı. Ama bir değil, bin mayın da patlasa yürüyecektik. Düşmanın üstüne üstüne yürüyecektik. O gece mayın patlamasında takım komutanı **Kerim** yoldaş şehit düştü. Yine takım komutanı **Dara** yoldaş da yaralanmıştı. Buna rağmen biz eylem saatini beklemeye başladık. Bu arada düşman en üst düzeyde alarma geçmişti. Şehit **Akif** yoldaş, "Ne olursa olsun bu eylemi yapmadan geri dönmem" diyordu. Şehit **Rûbar** yoldaş ise BKC'sini özenle parlattıktan sonra "Sana hakkını veremedim güzelim, ama sabır, birkaç saat daha sabır" diyordu.

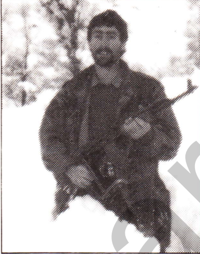
Eylem saatine yakın 120 Apocunun yüreği bir yürek, beyni bir beyin olmuştu. Hepsi mevzi ve zaferden başka bir şey düşünmüyordu. Derken Apoculara ait B-7'ler düşmanın kafasına dünyayı yıkarak, yaşamı zehir ediyordu. Mevziler birer birer düşüyor, tepeler birer birer bizim oluyordu. Ve Apocu kinini, nefretini kusuyordu. Adeta 12 Eylül böyle anılır diyordu. **İhsan** bir arslan gibi yürüyordu mevziye. **Serîhildan** topa tutmuştu düşmanı. **Rûbar** BKC'nin hakkını veriyordu. **Rüstem** mevziden mevziye atlarken delikte öldürecek düşman arıyordu. **Akif** tarih yazıyordu, kanıyla yaşam tohumlarını suluyordu, kanıyla yol diziyordu. Ve Akiflerin cephanelikleri bittiğinde söktüler yüreklerini... **Akifler, Bünyatlar, Rüstemler, Suatlar, Dılsozlar, Şerzanlar, Çektarlar, Cihatlar, Brusklar, Xwînrejler, Ramazanlar, Latifler, Tekinler...** Bir elde yürekleri bir elde bombaları, **"AN KURDİSTAN AN NEMAN"** şiarını haykırırken, zaferin kesinliğini anlatıyorlardı.

Böylece gerçekleşen Bêzelê (Aktütün) eylemimiz, alanda düşmana vurduğumuz ikinci büyük eylem olmakta ve yine uzun süreden beri yaşadığımız eylemsizlik aşılarak dönemin savaş taktiği önemli oranda gerçekleşmekteydi. Eylem sonrasında düşmana büyük vurmanın sevinciyle dolan güçlerimiz, moralmen oldukça güçlenmiş ve daha büyük eylemlerle düşmanı ülkemizden atmanın güvenini kazanmışlardı.

Bêzelê eylemi, gerek düşmana verdirilen kayıp ve gerekse düşmandan ele geçirilen silah ve cephane açısından alanda büyük yankı yaratmıştı. Karşı-devrimci çete odakları savaşımız karşısında duramayacaklarını iyi görmüşlerdir. Düşman yediği darbeyi gizlemek için yoğun çabalar harcarken, halkın gerçekleri görmesi, onun partimize ve zafere olan inancını daha da güçlendirmiştir.

Bu büyük eylemimiz boyunca tüm yoldaşlarımız destansı kahramanlıklar sergilemiş, düşmanın üzerine amansız yürüyerek onun tüm mevzilerini kısa sürede ele geçirmişlerdir. Savaşın bir gerçekliği olarak şehit düşen yoldaşlarımız, Bağımsız-Birleşik-Demokratik Kürdistan yolunda hepimiz için birer eşsiz komutan ve zafere olan inancımızın kaynağı olmuşlardır.

Yoldaşlarıyla el ele halay tutarak çekmişti bombanın pimini Akif yoldaş



Adı, soyadı: **Akif XEBAT**
Kod adı: **Akif**
Doğum yeri ve tarihi: **Gerdehol köyü-Terbêsipî-Güney Kürdistan, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

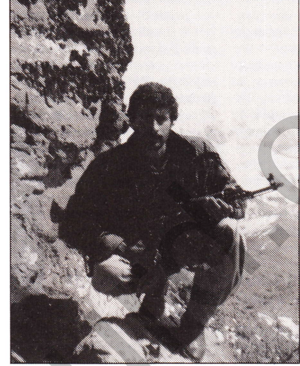
Akif yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin en güçlü bir şekilde kök saldığı Küçük Güney parçasındandır. Oldukça yurtsever olan bir köylü ailesinin çocuğudur. Uzun süreden beri kendi çevresinden başlayarak parti faaliyetlerini yürütmüş, kitlelere parti politikasını kavratmada sürekli bir çabanın sahibi olmuştur. Yurtseverliği, kararlılığı ve dürüstlüğü ile çevresinde tanınmış, mücadele için gösterdiği çabadan dolayı oldukça saygın bir yere sahip olmuştu.

1989 yılına kadar Güney Kürdistan'da kitle faaliyetlerini yürütmüş, bu süreçte artık pratik mücadeleye atılmanın gerekliliğini de kavramıştı. Partiye bu yönlü istemde bulunarak, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmek ister. Bu istemi parti tarafından uygun görülerek hemen Akademi alanında eğitime alınır. Kısa sürede sergilediği olgunluk ile yoldaşları arasında oldukça sevilir ve saygın bir konum kazanır. Eğitim devresini tamamladıktan sonra, savaş pratiğine gitme istemini raporla partiye bildirir. Bu istemi doğrultusunda 1990 sonlarında Haftanin alanına geçer. Kısa bir süre burada kaldıktan sonra Çukurca'ya gider. Bu alanda çeşitli faaliyetlere katılır. Kış sürecini eğitim çalışmalarına katılarak geçirir.

Akif yoldaş, bahar düzenlemeleri ile birlikte Şemdinli-Herki mıntıkasına geçerek, takım komutanı siyasi yardımcısı olarak savaş pratiğine başlar. Parti çizgisine son derece bağlı, dönem taktiğine oldukça hakim ve politik bir yetkinlikte olması, ortaya çıkan yanlış anlayışlara ve eksikliklere karşı net tavır almasını da sağlar. Özellikle bu pratik süreçte, içinde yer aldığı birliğin parti taktiğine uygun bir faaliyet yürütmemesi, O'nu müthiş öfkelendirir. Çıkan yanlış anlayış ve yetmezliklere karşı sürekli savaşım içinde olur.

1991'de gerçekleşen Çukurca-Eriş eylemine büyük bir coşkuyla katılır ve üstün bir savaş yeteneğini, kahramanlık örneğini göstererek büyük bir fedakarlık sergiler. Ancak eylem anında yaralanır. Tedavi için Güney Kürdistan'a götürülürken, ilkel milliyetçi KDP güçlerince yakalanarak tutuklanır. Yaralı olmasına rağmen Kürdistan tarihinde ihanetin ve karşı-devrimciliğin temsilciliği durumunda olan KDP'nin her türlü oyun ve dayatmalarına büyük bir direnişle cevap verir. Sonuna kadar parti çizgisini savunarak, hiçbir taviz vermeden halka ve mücadeleye olan bağlılığını sergiler.

Daha sonra ihanet güçlerinin elinden kurtulan Akif yoldaş, 1991 sonlarında, kışa doğru Xan Kürkê alanına giderek arkadaşlara ulaşır. Daha bir azim ve kararlılıkla faaliyetlere sarılır. Sara hastalığı olmasına rağmen mücadeleye olan büyük bağlılığıyla en zor görevlere en önde gider. Kendisini bu hastalığın psikolojisine kaptırmaz tam aksine güçlü iradesi ile adeta hastalığının doktoru olur, mücadeleye en üst boyutlarda kendisini katarak hastalığına çare olmasını bilir. 1992 yılının ulusal kurtuluş savaşımızdaki önemini kış eğitimi sürecinde bilince çıkarıp, kendisini her yönüyle bahar atılımına hazırlama çabasına girer. Bu süreçte sadece kendisini geliştirmez, canlı ve özlü katılımıyla eğitimin en üst boyutlarda verimli olmasına da çaba harcar. Bulunduğu her ortamda gündemi mücadele sorunlarıyla dolgun kılmaya çalışarak, yoldaşları arasında saygın bir konum kazanır.



Bahar düzenlemeleri ile birlikte Şemdinli-Gerdi mıntıkasına gider ve burada birliğin içinde yer alarak pratiğe yönelir. Aynı zamanda takım komutanı siyasi yardımcısıdır. Bir süre sonra başarılı pratiğinden dolayı takım komutanlığına getirilir. Fedakarlığı, savaşa olan bağlılığıyla arkadaşlarını coşturur. Mücadelemizdeki öneminin bilincinde olduğu Şemdinli alanında düşmana büyük darbe vurmanın heyecanı ile yerinde duramaz. Yapılacak eylem anını dört gözle bekler.

Nihayet kendisini komutanlıkta ve fedakarlıkta en doruğa çıkardığı Bêzelê eylemine yönelik hazırlıklara büyük bir heyecan ve kararlılıkla girer. Tam da 13 Eylül 1992'de, faşist Türk askeri cuntasının yıldönümünde partimizin, cephemizin ve ordumuzun hesap soruculuğunun ifadesi olarak düşman Bêzelê'de çok ağır bir darbe yetmekten kendisini kurtaramaz. Yüzlerce kayıp vererek darmadağın olur.

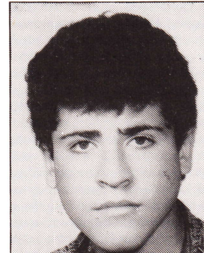
Düşmanı en güvendiği noktasından vurmak için tüm mevzileri aşıp tabur binasına ulaşan Akif yoldaşın komutasındaki 12 kişilik gerilla birimimiz, görevini başarıyla tamamlar ve düşmanı kalbinden vurarak tüm cephaneliğini de havaya uçurur. Ancak imha edilmeyen bazı dış mevziler ve düşmanın takviye için hareketli olan güçleri yoldaşlarımızı çembere alırlar. Buna rağmen direnişlerine devam eden yoldaşlarımız, uzun süre kahramanca savaşırlar. Cephanelikleri tükenince, artık bir yol ayrımına geldiklerini anlarlar. Savaşın Kürdistan'da PKK somutunda ifadesini bulan acımasız gerçekliği keskin bir kılıç kadar sivrilir. Ya ölümden yaşamın tohumları atılarak direniş bayrağı yükseltilecek, ya da teslimiyet bayrağı çekilerek yaşam tohumları kurutulmaya çalışılacaktı. Ancak Akif yoldaş komutasındaki 12 özgürlük savaşçısı neye karar vereceklerini çok iyi bilirler. Hayrilerin, Mazlumların, Kemallerin ve daha binlerce şehidimizin mayasıyla yoğrulan yoldaşlarımız PKK ruhuna yaraşır bir direnişi sergileyeceklerdi. Akif yoldaşın talimatıyla önce silahlar taşlara vurularak parçalanır. Sonra bombalar çıkarılarak ve el ele halay tutularak pimler çekilir. Ve 12 özgürlük savaşçısı Akif yoldaş komutasında düşmanı kahrederek şehitler kervanına katılır.

PKK tarihinde, ölümlerden onurlu yaşamı filizlendiren ve en zor koşullarda teslimiyete karşı direniş bayrağını en yükseklerde dalgalandıran ve bugün binlerce şehidimizin şahsında somutlaşan bu miras; komutan Akif ve bir grup yoldaşınca en görkemli bir biçimde temsilini bulacaktı.

Komutan Akif ve O'nun temsil ettiği direniş mirası, özgür bir Kürdistan yaratma yolumuzda en büyük güç kaynağımızdır.

Anısı halkımızın direniş tarihinde sonsuza dek yaşatılacaktır!

Büyük bir direniş destanıyla ölümsüzleşen Rüstem yoldaş



Adı, soyadı: **Bilal AYDIN**
Kod adı: **Rüstem**
Doğum yeri ve tarihi: **Hezekê köyü-Yüksekova, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

1990 yılında parti saflarına katılan **Rüstem** yoldaş, gerilla güçlerine ulaşır ulaşmaz, ilk düzenlemeyle birlikte Serhad 4. Bölge pratiğine gider. Eyalette bir yılla yakın pratik yürütür ve tekrar Xan Kürkê alanındaki 2. Merkez Karargah'a döner. Kısa süre sonra hazırlıkları yapılan Mavan eyleminin düzenlenmesinde yer alarak eyleme katılır. Eylemde güçlü bir savaş pratiği sergiler. Fedakarlığı ve cesaretiyle eylemde üstün başarı sağlar. Eylemin hemen ardından Xan Kürkê alanına döner. Ancak sömürgeci-faşist Türk ordusu, Mavan'da yediği darbenin acısıyla çılgına dönmüştür. Bu çılgınlıkla Xan Kürkê'deki gerilla güçlerimize karşı saldırıya geçer. Büyük bir hazırlıkla Xan Kürkê'ye yönelen düşman güçleri, Rüstem yoldaşın da içerisinde yer aldığı kahraman gerillalarımız karşısında fazla tutunamaz ve kısa bir süre sonra yüzlerce ölüsünü geride bırakarak geri çekilmek zorunda kalır. Geliyê Azadi savaşında büyük bir direniş sergileyen Rüstem yoldaş, aldığı kurşun darbeleriyle ağır yaralanır. Bu nedenle savaştan sonra Doğu Kürdistan'a tedavi için gider. Bir dönem tedavi görür. İyileştikten sonra, 1991 kışına doğru tekrar Xan Kürkê alanına döner. Savaş güçleri içerisinde yer

alma istemini hep dayatır ve tüm gücüyle kendisini savaş hazırlıklarına verir.

1991 kışında PAK Kampı'nda kalarak, kış eğitim devresinden geçer ve bu süreçte hem askeri, hem de siyasi olarak kendisini geliştirir. Aynı zamanda manga komutanlığı görevini de yerine getirir. Eğitim devresinden oldukça güçlü bir şekilde çıkar, bir an önce savaş pratiğine gitmek için sabırsızlanır.

Rüstem yoldaş bahara doğru yine manga komutanı olarak Geliyê Reş'teki kamp alanımıza gider ve burada bir süre kalır. Her çıktığı pratik sahada fedakarlığı ve cesaretiyle öne çıkar. Arkadaşları arasında her zaman sevgi ve saygıyla kendisinden bahsedilir.

Rüstem yoldaş, 1992 bahar düzenlemelerinde takım komutanı olarak ana birlik güçlerine katılır ve gruplarla birlikte Şemdinli alanına doğru harekete geçer. Oldukça hırslı, silahına hakim bir tarzda ve büyük bir coşkuyla savaş alanlarına doğru yol alır. Yoldaşlarına, "Bu yıl düşmanı mutlaka alandan söküp atacağız" sözünü verir. Pratik sahada bir komutan olmanın tüm gereklerini yerine getirmede üstün bir çaba gösterir, her konuda arkadaşlarının yanında yer alarak, onlar için moral ve güven kaynağı olur.

Rüstem yoldaşın heyecanla beklediği an gelir. Çünkü güçlerimiz büyük bir eylem hazırlığına girmişler. Düşmanın alanda konumlanmış en önemli askeri güçlerinden biri olan Bêzelê Taburu'na, yönelik imha temelinde bir eylem gerçekleştirilecek. Düşmanı alandan söküp atmanın önemli bir adımı olacaktı bu eylem.

Ve Rüstem yoldaş, düşmanı tam kalbinden vuracak olan grubun içinde yer alır. Oynayacakları rol eylemin başarısı için çok önemli. Bu ağır görevin bilinciyle ve böyle bir rolü üstlenmenin coşkusuyla silahını doğrultur düşmanın üzerine. Yoldaşlarıyla birçok mevziyi düşürür. Ardından tabur binasına yönelir. Görevlerini büyük bir kahramanlıkla yerine getirir. Ancak düşmanın en iç hattına girildiği için, geri çekilme anında düşman çemberine düşer bir grup yoldaşıyla. Bu grup son mermilerine kadar savaşıp, düşmana ağır kayıplar verdirdikten sonra, komutan Akif'in komutası altında silahlarını taşlarda parçalar. Ve Rüstem yoldaş, yoldaşlarıyla birlikte düşmana meydan okurcasına üzerindeki bombanın pimini çeker; Kürdistan devrim tarihinde ölümsüz bir destan yaratarak şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Devrimci iradenin eşsiz örneği Delil yoldaş

Adı, soyadı: **M. Emin SOSIN**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Berkali köyü-İdil, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **17.07.1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Delil yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin kök saldığı, kitleselleşerek serihildanlara dönüştüğü Mardin'in İdil çevresinde doğup büyür. Yoksul bir aileden olan Delil yoldaş, uzun süre parti ile ilişki içerisinde olur ve bölgede sömürgeciliğe karşı geliştirilen her direnişe katılır. Ailesi ve çevresi yurtseverdir. Özellikle 1990 serihildanlarının alanda boyvermesi ile birlikte, İdil ve çevresi mücadeleye topyekün katılır ve öz kurtuluş ordusu ARGK'ye sayısız savaşçı verir. Delil yoldaş ve ailesi her zaman halkımızın yanında olur, var güçleriyle mücadeleye maddi-manevi desteklerini sürdürür.

Delil yoldaş, her geçen gün daha fazla gelişmekte olan gerilla savaşını görerek, halkımızın kurtuluşunun gerilla savaşından geçtiğine inanır. Bu temelde bir an önce gerilla saflarına katılmak ister ve bunun için çaba harcar. Temmuz 1991'de parti ile kurduğu ilişki sonucunda gerilla saflarına ulaşmayı başarır. Delil yoldaş, saflara katılmanın ve sıcak savaş içerisinde ye almanın coşkusu içerisinde olur. Fiziki ve askeri yönlerinin güçlülüğü ile pratik sahada başarılı ve sonuç alıcı bir çabanın sahibi olur. Düşmanla girilen çatışma ve gerçekleştirilen eylemlerde üstün bir savaş pratiği sergiler.

1992 kışında, 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kürkê alanına geçen Delil yoldaş, ilk olarak Geliyê Reş'teki kampımıza gider ve burada manga komutanlığı görevini yürütür. Aynı zamanda kış eğitimini de sürdürür. Tüm bu süreç boyunca, fedakarlığı ve kahramanlığıyla sevilen ve sayılan birisi konumuna gelir. Delil yoldaş, gelişmeye oldukça açık olan, arkadaşlarını da geliştirmeye büyük özen gösteren bir devrimciydi. Kısa bir sürede büyük gelişmeler kaydederek, kendisini daha güçlü bir şekilde savaş pratiğine hazırlamaya koyulur.

1992 bahar düzenlemeleri ardından manga komutanı olarak Şemdinli'nin Herki mıntıkasında faaliyete gider. Şemdinli devrimci savaşımızın başlangıç dönemlerinden beri stratejik bir öneme ve düşmanın da en fazla yüklendiği bir alan olma konumuna sahiptir. Bu anlamda savaşın en yoğun olarak yaşandığı alanların başında gelmektedir. Savaşımızın genelinin sonucu açısından da alanın düşmandan temizlenmesi önemlidir. Böylesi stratejik öneme sahip olan Şemdinli alanına gerilla otoritesinin oturtulması en temel bir görevdi. Bu temelde savaş hazırlıklarına yönelen Herki gruplarımız, sömürgeciliğin alandaki önemli ve büyük bir gücü olan Bêzelê Taburu'na yönelik olarak bir eylem planı hazırlarlar.

12 Eylül faşist Türk cuntasının yıl dönümüne denk gelen bu eylem 13 Eylül sabahı güçlerimizin kahramanca saldırıları ile başlar. Delil yoldaş da üstün iradesiyle ve askeri yeteneklerine düşman üzerine saldırarak kahramanca savaşır. Ve düşmana büyük darbeler vurur. Bu görkemli savaş sırasında düşmanın kurşunlarına hedef olan Delil yoldaş, şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Basarak
yağmurla ıslanmış toprağa
Dudaklarında özgürlük türküsü
sıra sıra geçiyorlar
Yüzleri takılıyor
kimliğimize gülüşleri
Adlarını yazıyorlar kimliğimize
ve de onurlarını
Koşarak geçiyorlar
Kinlerini ve öfkelerini
sürerek namlulara...

Ulusal kimlik ve onuru kazanmada eşsiz bir dönüşümün sahibi Şerzan yoldaş

Adı, soyadı: **Ergün ÖZEL**
Kod adı: **Şerzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Elazığlı zengin bir ailenin tek oğlu olarak, Diyarbakır'da dünyaya gelen **Şerzan** yoldaş, yaşamının önemli bir bölümünü Elazığ'da geçirir. Ailesi ve çevresi sömürgecilik ve onun özel savaş politikaları içinde oldukça erimiş, ulusal kimlik ve değerlerden epey uzaklaşmıştır. Zengin bir yaşama sahip olmaları, sosyal ve ulusal mücadeleden uzak kalmalarında önemli bir etken olmuş, sömürgeciliğin yarattığı silik ve memur ailesi olmaktan kendilerini kurtaramamışlardır. Babası, Anadolu Sigorta Şirketi'nin Elazığ bürosunun sahibi olmakla birlikte, Elazığ'da Devlet Yapı Kooperatifleri'nin başkanlığını yapan ve kemalizmin Kürdistan'daki örnek aile tiplerinden birisini oluşturmaktaydı.

Şerzan yoldaş, lise yıllarında bir yandan Türk sol siyasetini tanırken, diğer yandan da Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini tanımaya ve öğrenmeye çalışır. Liseyi bitirdikten sonra üniversiteye girmek için gittiği dershanelerde yurtsever bir grupla tanışır. Ve bu arkadaşlarından PKK'yi tanıma fırsatını yakalar. Bunun sonucu, PKK'nin ideolojik-politik çizgisini kavramak için yoğun bir çaba harcar. Şerzan yoldaş, PKK'yi tanımakta gecikmez ve partinin mücadele çizgisini benimseyerek büyük bir dönüşüm sağlamayı başarır.

1991 Newroz'unun ülkemizin her alanında olduğu gibi, Elazığ'da da coşkuyla kutlanması sonucunda sömürgeci-faşist rejim daha da hırçınlaşarak birçok yurtsever öğrenciyi tutuklamaya ve azgın işkencelerden geçirmeye başlar. Şerzan yoldaş ve yanındaki birçok arkadaşı tutuklanarak işkenceden geçirilir. Tavrı nettir. Hiçbir zaman düşmana teslim olmadan, partiye ve halka bağlılığını direnerek sonuna kadar gösterir. Cezaevinde partili yoldaşları daha yakından tanıma ve bir arada kalma fırsatını yakalar. Burada partiyi daha kapsamlı olarak tanıma olanağına kavuşur. Sürekli okuyarak ve yoldaşlarıyla tartışarak siyasi yetkinliğe ulaşmak ister. Bu temelde çabaları oldukça yoğun olur. Üç aylık bir cezaevi yaşamından sonra tahliye edilir. Ardından girdiği üniversite sınavlarında Dicle Üniversitesi Sosyoloji bölümünü kazanır. Fakat, kaydını dondurarak okula gitmez. Amacı mücadele saflarına katılmaktır. Bu süreç içerisinde Diyarbakır'da yurtsever gençlikle tanışarak birçok sosyal etkinlikte bulunur.

Şerzan yoldaş, artık ulusal kurtuluş mücadelesinde kendisini önemli oranda netleştirmiş, ulusal kurtuluş yolunda bir devrimci olmaya karar vermiştir. Elazığ'a giderek, bir yandan babasının sigorta bürosunda aylıkla çalışıp ihtiyaçlarını karşılamaya çalışır, diğer yandan da partiyle ilişki kurup ARGK saflarına ulaşmaya çalışır. Elazığ'da Yeni Ülke gazetesi bürosuna gider. Burada birçok yurtseverle ilişki geliştirmenin yanısıra, yazılarıyla da katkıda bulunur.

Elazığ'daki faaliyetlerini doğal bir sorumlulukla yürüten Şerzan yoldaş, bir süre sonra sömürgeci güçlerce fark edilerek takibe alınır. Bu durumun farkına varan Şerzan yoldaş gerilla saflarına en kısa bir zamanda ulaşmaya çalışır. Partili arkadaşlarla ilişki kurmayı başararak, bir grup yoldaşıyla birlikte Doğu Kürdistan'a geçer. 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kürkê alanına ulaşır. Burada karargaha bağlı 1. Tabur'da bir dönem eğitimden geçtikten sonra, alanda bulunan bazı noktalarda pratik görevlere çıkar. Bu süre içinde askeri ve siyasi olarak oldukça gelişir ve belli bir siyasi yetkinliğe ulaşır. Cesareti ve fedakarlığıyla yoldaşları arasında saygınlık kazanır. Arkadaşları, Şerzan yoldaşın en önemli özelliğinin oldukça soğukkanlı ve bilinçli hareket etmesi olduğunu belirtmekte, canlı ve hareketli çabalarına hayranlık duymaktadırlar. Bir süre 2. Merkez Karargah'a bağlı basın-yayın faaliyetlerinde bulunur. Kısa bir süre sonra yapılan düzenlemeyle pratik sahaya gönderilir.

Müdahale gücü olarak bir grup yoldaşıyla birlikte, Şemdinli'nin Herki mıntıkasına giden Şerzan yoldaş, gerilla yaşamının bütün yönleriyle hemen kaynaşarak, muazzam bir pratik sergiler. Çukurca ve Xan Kürkê ana birlik güçlerinin birleşmesiyle, düşmanın Şemdinli alanındaki önemli bir gücü olan Bêzelê Taburu'na yönelik eylem planlamasına geçilir. Gerekli hazırlıklar tamamlandıktan sonra, 13 Eylül sabahı düşmana saldırılarak eylem başlatılır.

Faşist cunta rejiminin, 12. yıldönümünde sömürgeciliğin Kürdistan'daki varlığına önemli bir darbe vurulur. Dönem açısından savaş taktiğinin oturtulması ve düşmanın alandan sökülüp atılması için böyle bir eylemin gerçekleştirilmesi zorunluydu.

13 Eylül sabahı kahraman ARGK savaşçıları, büyük bir saldırı ruhu ile yöneldikleri düşman mevzilerini ele geçirir ve tabur binasını yoğun ateşe tutarlar. Düşman neye uğradığını şaşırmış, "Mehmetçikleri" mevzileri bırakıp kaçmak durumunda kalmışlardı. Düşman Bêzelê eyleminde büyük bir darbe yemişti. Bunun acısıyla çılgına dönen düşman, tüm savaş araçlarıyla her tarafa saldırır.

Şerzan yoldaş ve bir grup arkadaşı da düşmana karşı gösterdikleri üstün savaş pratiğiyle üstlerine düşeni yapmış ve geri çekilmeye başlamışlardı. Fakat düşmanın attığı geniş çemberin içinde kalmışlardı. Durumu fark eden yoldaşlarımız, Akif yoldaşın komutasında "Teslimiyet ihanete, direniş zafer götürür" şiarı ile sonuna kadar savaştılar. Son mermilerine kadar destansı bir direniş sergileyen yoldaşlarımız, düşmana burada da büyük kayıp verdirirler. Mermileri tükenince, 13 yoldaş, Dörtler'in Diyarbakır zindanındaki halayını dağda sürdürür. Tek beyin, tek yürek halinde bombaları bedenlerinde patlatarak, zafer yolundaki onurlu yerleri olan şahadet mertebesine ulaşırlar.

Anıları mücadelemize önderdir!

Düşmanı kahreden şahadetin adı

Adı, soyadı: **Reşit XELİL**
Kod adı: **Dılsoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Haci Xalit-Reca, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Dılsoz yoldaş, Güney Batı Kürdistan parçasının Reca nahiyesinin Haci Xalit köyünde gözlerini dünyaya açar. Ülkemizin güzel ve şirin bir toprak parçası olan Haci Xalit köyü, yurtseverliği ile tanınıp, günümüze kadar mücadeleye çok sayıda militan katmıştır. Dılsoz yoldaş da, böylesine yurtsever bir çevrenin kendisine verdiği avantajlar ortamında yetişir. Fakir ve oldukça da yurtsever bir ailenin çocuğudur. Küçük yaşlardan itibaren emek gerçeği ile karşılaşır ve geçimini emeğinin hakkıyla sağlamaya çalışır. Bu nedenle uzun yıllar Lübnan'da çeşitli işlerde çalışır. Fakat gurbette olmanın verdiği ezíklik sonucu, tekrar Kürdistan'a, yani doğduğu güzel köyüne döner. Köyde kısa bir süre kaldıktan sonra askerlik yapmak üzere Suriye ordusuna katılır. Suriye ordusunda komando olarak seçilir. Askerlikten sonra tekrar normal yaşamına dönen Dılsoz yoldaş, bir yandan PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini görüp ilgi duyarken, diğer yandan da içinde bulunduğu yaşamın çelişkileriyle mücadele eder. Yavaş yavaş yaşamın çelişkilerini görüp Kürt ve Kürdistan gerçekliği ile kendisini bilinçlendirerek mücadele etme kararına varır. Bu temelde partili arkadaşlarla ilişkiye geçerek faaliyetlere başlar.

Yaklaşık iki yıl şehir faaliyetlerini sürdürür. Bu süreçteki çalışmalarında başarılı gelişmeler kaydederek, ulusal kurtuluş mücadelemizin kitlelere kavratılmasında önemli bir çabanın sahibi olur. Her gittiği yerde sevgi ve saygı yaratır. Daha sonraki süreçte, şehir faaliyetlerinin kendisi için yeterli olmadığı düşüncesine varır. Ve bir an önce pratik savaşa katılma kararını verir. Bu istemini partiye bildirir. Dılsoz yoldaşın bu istemi parti tarafından uygun görülerek, Güney Batı Kürdistan parçası üzerinden karargahlarımıza ulaşır. Böylece gerilla saflarına ilk adımını atmış olur.

1991 döneminde Xan Kürkê alanında 2. Merkez Karargahımızda kış eğitim sürecinden geçer. Eğitimdeki katılımcı ve kavrayıcı özellikleri ile, askeri ve siyasi alanda belli bir formasyona ulaşarak eğitimini tamamlar. Kendisini her yönüyle düşmana karşı savaşımda hazır hale getirir. En büyük istemi, 1992 sürecinde sömürgeci orduyu bozguna uğratarak, kutsal vatan topraklarından atmaktı. Dılsoz yoldaş, 1992 yılının bu görkemli hedeflerine ulaşmanın –Ulusal Meclis ve Botan-Behdinan Savaş Hükümeti– coşkusu ve heyecanıyla Şemdinli alanının Gerdi mıntıkasında pratiğe çıkar. Daha sonra yapılan bir düzenlemeyle ana birlik içerisinde yer alır. Ana birlik içerisindeki pratiği süresince yoldaşları tarafından çok sevilen-sayılan cesaretli özellikleriyle kısa bir sürede tanınan birisi olur. En önemli özelliklerinden bir tanesi de güçlü askeri özelliklere sahip olması, çok iyi yürüyebilmesi ve fiziki olarak oldukça güçlü olmasıydı. Bu özellikleriyle tüm işlerde öne çıkar, hiçbir pratik işten geri kalmaz. Ana birlikle birlikte Şemdinli alanına yönelen Dılsoz yoldaş, düşmana bir an önce vurmak için sabırsızlanır, sömürgeci ordudan hesap sormanın büyük heyecanını yaşar.

Nihayet savaş güçlerimiz, alandaki düşmanın büyük güçlerinden

biri olan Bêzelê Taburu'na yönelik eylem kararı alarak harekete geçerler. 13 Eylül sabahı, kahraman ARGK gerillaları sömürgeci ordu mevzilerine ve taburuna yönelik saldırı başlatırlar. Eylemde Dılsoz yoldaş, var gücüyle düşman mevzilerine yönelir. Ulusal kurtuluş mücadelemizde adeta yeni destanlar yazar.

Eylem başarıyla sonuçlanmış ve kahraman gerillalarımız, alandan geri çekilmeye başlamışlardı. Fakat Dılsoz yoldaş, grubuyla birlikte düşmanla hesaplaşmaya devam ediyordu. Düşmanla girdikleri çatışmada son mermilerine kadar savaşır. Fakat düşmanın attığı çemberden çıkamaz grup. Direnişçilerimiz kararlarını verirler. Üstlerinde bulunan doküman ve silahlarını imha ederler. PKK direnişçiliğini ve savaş ruhu ile halaya kalkan Dılsoz yoldaş ile beraberindeki yoldaşlar grubu el ele verip, bombalarının pimini çekerler. "Bijî PKK, Bijî Serok APO, Bijî Kurdistan" sloganları altında zaferi müjdeleyerek destansı direniş ve kahramanlıklar yaratan bu kahraman grup şehitler kervanına katılır.

"O'nu kırmak, O'na sert yönelmek mümkün değildi"

Adı, soyadı: **Kadir ARTIŞ**
Kod adı: **Suat**
Doğum yeri ve tarihi: **Panik köyü-Iğdır, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Gerilla savaşımızın Serhad Eyaleti'nde gelişmesi ve halkla bütünleşmesiyle birlikte, ulusal kurtuluş mücadelesine gençlik akın etmeye başlar. Özellikle 1992 sürecinde bir yandan gerilla eylemliliklerinin yoğunlaşması, diğer yandan da serihildanların birçok alanda gelişmesiyle, savaşımın önü açılarak taktik açıdan hamlesel bir dönemin içine girilmişti. Halkımızın kurtuluş savaşında ARGK gerillalarına kucak açan, düşmana ise kan kusturan ve direniş kalesi rolünü oynayan alanlarımızdan biridir Serhad.

Iğdır alanı da devrimci mücadelemizden en çok etkilenen, geçmişten beri düşmanla yoğun bir hesaplaşmayı yaşayan bir ayaklanma merkezidir. ARGK'nin bu alanda gelişme kaydedip düşmana sürekli darbe vurması, düşmana karşı kin ve nefretle dolu olan halkımızı kısa bir sürede mücadele etrafında kenetlenmeye götürdü.

Suat yoldaş da gelişmeleri izlemekte, Kürdistan'da yaşanan altüst oluşları kavramaya çalışmaktaydı. Kürt halkının kendi toprakları üzerinde özgür ve onurlu bir yaşama kavuşması en doğal hakkıdır. Buna ulaşmak için mücadele bayrağını yükseltmesi de o denli zorunludur. Yükselen kurtuluş savaşımız bunu kanıtlamıştır. Suat yoldaş bu temelde ülkeye ve halka olan sorumluluğun gereğini yerine getirmek amacıyla parti saflarına katılmaya karar verir.

Haziran 1991'de gerilla saflarına katılan Suat yoldaş, Doğu Kürdistan üzerinden 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kürkê alanına gider. 1991-92 kış eğitim sürecini bu alanda tamamlayarak, kısa bir sürede gelişme kaydeden Suat yoldaş, arkadaşları arasında sevilen-sayılan bir devrimci olur. O'nun en belirgin özelliği, oldukça yumuşak ve ağırbaşlı olmasıdır. Arkadaşları arasında bir moral kaynağı olur. Hiçbir zaman zorluklar karşısında yılgınlık göstermez, aşmak için yoğun çaba harcar. Üstün morali ile yoldaşlarını harekete geçirir. Bu anlamda O'na sert yönelmek ya da O'nu kırmak mümkün değildi. Tüm yeteneklerini devrime sunmada yoğun bir çaba harcar. Sorunlara çözüm gücü olmada güçlü bir zekaya sahipti. Yoldaşlarına karşı olan son derece olumlu yaklaşımlarından dolayı, kış süreci boyunca taburun lojistik görevini başarıyla sürdürür.

1992 bahar düzenlemeleriyle birlikte ana birlik bünyesinde yer alarak Şemdinli-Herki mıntıkasında pratiğe çıkar. Suat yoldaş bu alanda da sevecenliği ve canlılığıyla yoldaşlarına moral kaynağı olur. Son derece fedakar ve kararlı bir pratik sergiler. Dönemin taktik hedeflerine ulaşmak amacıyla düşmanın Bêzelê Taburu'na yönelik eylem hazırlığına geçilir.

13 Eylül sabahı sömürgeci ordunun Bêzelê Taburu'na, ARGK savaşçılarımız kahramanca saldırıya geçerler. Düşman neye uğradığını şaşırmış, aldığı darbelerle büyük kayıplar vermiştir. Suat yoldaş da bu eylemde üstün bir savaş pratiği ile rolünü başarıyla oynar. Eylem sonrasında gerilla güçlerimiz geri çekilmeye başlarlar. Fakat Suat yoldaşın da içinde bulunduğu bir grup yoldaşımız, düşmanın çemberinde kalır. Düşman çemberi daraltmakta ve yoldaşlarımızı mutlaka ele geçirmek için çalışmaktadır. Fakat düşmanın planlarını boşa çıkaran yoldaşlarımız, son mermilerine kadar düşmanla kahramanca savaşarak, teslimiyeti hiçbir şekilde akıllarından geçirmezler. Cephaneleri tükenince, Akif yoldaşın komutasında Suat yoldaşın da içinde bulunduğu bir grup yoldaşımız, mücadeleye ve halka olan bağlılığın bir gereği olarak son bombalarını bedenlerinde patlatır.

Anıları mücadelemize önderdir!



Üstün moral gücü ile düşmanı kahreden gerçek bir savaşçı Cihat yoldaş

Adı, soyadı: **Süleyman ÇETİNKAYA**
Kod adı: **Cihat**
Doğum yeri ve tarihi: **Derat köyü-Çukurca, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Cihat yoldaş, partiye 1992 baharının sonlarında Çukurca alanından katıldı. Bir yoldaşı ile birlikte sınırı aşarak, Güney Kürdistan'daki Zap Kampı'na gitti. Yeni katılmış olmasına rağmen, sanki yıllarca parti ortamında kalmış gibi son derece uyumlu bir pratik sergiledi. Oldukça saf ve dürüst özelliklere sahipti. Zap Kampı'nda birkaç gün kaldıktan sonra, Burcêla'ya ve oradan da Avaşin Kampı'na eğitime gitti. Yaşama katılımındaki dürüstlük ve çalışkanlığıyla kısa süre içerisinde yoldaşları arasında sevildi. Bu sevgiyi fazlasıyla hak etti ve buna layık bir katılım gösterdi.

Cihat yoldaş, Avaşin Kampı'nda kısa bir eğitim devresi geçirdikten sonra, yapılan düzenlemeler sonucunda Çukurca Ana Birlik sınır üstü güçlerine katıldı. Daha da olgunlaşmış yapısı ve yüksek görev bilinciyle yoldaşlar arasında sempati topladı. Bölgeyi tanıyor olması birçok yerde arkadaşların yardımına koşmasını da beraberinde getirdi.

Cihat yoldaş, devrimci yaşamında zorluklar ne olursa olsun, hiçbir olumsuzluğun moralini bozmasına izin vermedi. Tam tersine üstün çaba ve yetenekleriyle arkadaşlarının moral kaynağı oldu. Her zaman savaşma isteği ile doluydu. Durmaksızın, görevden göreve koşar ve kendisine verilen her görevi eksiksiz bir şekilde ve zamanında yerine getirmek için büyük bir çaba harcadı. Her zaman neşeliydi. Dudaklarından türkü, yüzünden gülümseme hiç eksik olmadı.

Cihat yoldaş, 1992 bahar düzenlemeleri ile birlikte yine Çukurca Ana Birliği'ne katılarak, Şemdinli-Herki mıntıkasına doğru yol aldı. Burada yapılan hazırlıklar sonucu, 1. Bölge ve 2. Bölge güçlerinin ortaklaşa gerçekleştirecekleri Bêzelê eylemine gitti. Cihat yoldaş bu büyük eylemde yer alacak, halkına ve ülkesine olan sevgisini düşmana vuracağı darbelerle gösterecekti. Bunun bütün sevinci ve heyecanı ile sabırsızca eylem anını bekledi. Hem bu eylem, Cihat yoldaşın parti saflarına geldiğinden beri katılacağı ilk eylem olmaktaydı. Elbette ki böyle kapsamlı bir eylemde yer almak, O'nu oldukça gururlandırmaktaydı. Bunun verdiği coşkuyla, gönüllü olarak saldırı grubunda yer almak istedi. Böylece yapılan eylem düzenlemesiyle birlikte tabur binasına yönelecek grupta yer aldı.

Bêzelê eylemi büyük bir başarıyla gerçekleşmiş, düşmana istenilen darbe vurulmuştu. Ancak Cihat yoldaş, eylem sonrasında düşman çemberinde kalan grubun içindeydi. Akşama kadar düşmanla çok ağır bir çatışma yaşanır. Çatışmada düşman çok sayıda kayıp vermenin çılgınlığı sonucu takviye edilen güçleriyle ne pahasına olursa olsun çemberdeki yoldaşlarımızı ele geçirmek istiyordu. Çember içindeki yoldaşlarımızın cephanesi tükenmiş, çemberden çıkma olanakları da kalmamıştı. Komutan Akif yoldaşın öncülüğü ile önce ellerindeki silahları taşlara vurarak parçalarlar. Ardından düşmanı kahredercesine, halaya tutuşarak coşkulu sloganlarla bombalarının pimini çekerler ve eşine ender rastlanacak bir kahramanlıkla şehitler kervanına katılırlar.

Sadeliği ve özlü katılımıyla tüm enerjisini ulusal kurtuluş savaşına harcayan Cihat yoldaş, halkımızın direniş tarihindeki onurlu yerini görkemli bir kahramanlıkla alır.

Anısı mücadelemize önderdir!

"İyi bir komutan olmak, partiyi en iyi şekilde temsil etmek istiyorum"

Adı, soyadı: **Cengiz EROL**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Yurtsever bir aileden ve çevreden olan **Brusk** yoldaş, ulusal kurtuluş savaşımızın Batman alanında büyük gelişmeler göstermesiyle birlikte parti çalışmalarına katılır. İlk olarak Garzan şehir komitesinde yer alarak, Batman ve çevresinde kitle faaliyetlerini yürütür. Bu çalışmalarında üstün bir başarı göstererek halk arasında sevilen, sayılan biri konumuna gelir. Daha sonraları savaşın daha da yükseltilmesi, halka ve ülkeye bağlılığın bir gereği olarak düşmanın ülkemiz topraklarından bir an önce sökülmesi gerektiği düşüncesiyle gerilla saflarına katılmak ister. Savaşa daha aktif katılmak amacıyla Batman alanından gerilla ordusuna katılır. Eğitim görmek için Güney Kürdistan'daki kamplarımıza geçer. İlk olarak Zap Kampı'na giden Brusk yoldaş, Burcêla Kampı'na giderek eğitimini burada görür.

Oldukça sakin görünümü vardır. Yaşı genç olmasına rağmen olgun bir kişiliğe sahiptir. Olgun davranışlarıyla yoldaşları arasında örnek gösterilen birisi olarak görülür. Görevlere yaklaşımında duyarlıydı. Sömürgeci rejimin ülkemizin her alanında yarattığı insan tipi Batman alanında da yaratılmıştı. Sömürgeciliğin özel savaşından etkilenen insanlarımız gibi Brusk yoldaş da yaşının genç olmasına rağmen, kısmen de olsa bu durumlardan etkilenmişti. Fakat düşmanın yarattığı bu kişilik tipine karşı müthiş bir kin ve nefretle doludur. Her zaman öfkesini dile getirir, en başta kendisiyle olmak üzere, bu kişiliğe karşı amansız bir mücadele verir.

Brusk yoldaş halkımızın tarihsel öfkesiyle kuşanmış bir savaşçıdır. Yüksek bir saldırı ruhuna sahiptir. "İyi bir komutan olmak, partiyi en iyi temsil etmek istiyorum" diyen Brusk yoldaş, geleceğe de bu doğrultuda yüklenir ve güçlü bir pratiğin sahibi olur. Bu temelde bir an önce eğitimini bitirmeyi ve sıcak savaş alanına gideceği zamanı sabırsızlıkla bekler. Yaşamındaki olgunluğu, çalışkanlığı, fedakarlığı ve sevecenliği ile yoldaşlarının gönlünde adeta taht kuran, sevilen ve sayılan bir yoldaş olur. Zorluklar karşısında, hiçbir zaman karamsarlığa düşmez ve yılmadan çalışır. Görevlere yüklenirken, başarmayı esas alır. Her işin en iyisini, en güzelini yapmak ister. Bunun için yoğun çaba harcar. Hiçbir zaman şikayette bulunduğu görülmemiştir.

Eğitimin tamamlanmasından sonra yapılan düzenlemeyle ana birlik bünyesinde yer alan Brusk yoldaş, 7. Bölge Ana Birlik güçlerine katılır. Askerlik sanatını öğrenmek, uygulamak ve başarmak O'nun için büyük hedef olur. Pratikte savaş gücüne katılması O'nu son derece sevindirir. Daha sonra Şeveza tepelerine yönelik eylemde gönüllü olarak saldırı grubunda yer alır. Bu eylemde üstün bir başarı gösteren Brusk yoldaş, daha sonra da Çukurca şehir baskını eylemine katılır. Burada da gösterdiği üstün başarıdan dolayı komutanları tarafından ödüllendirilir. Bu istikrarlı gelişmenin sahibi olarak, kendisini daha büyük eylemlere hazırlamak için çabalarını daha da yoğunlaştırır.

1992 yılının temel hedeflerinden birisi de düşmanın büyük hedeflerini ortadan kaldırmaktı. Bunlardan birisi de Bêzelê Taburu'ydu. Bêzelê Taburu'na yönelik gerçekleşen eylemde Brusk yoldaş da yer alır. Eylemde saldırı grubundadır. Düşman mevzilerine hırsla ve kararlılıkla yürür. Eylem başarıyla tamamlanır. Geri çekilme esnasında bir grup yoldaşıyla birlikte düşman çemberinde kalır. Burada da son mermilerine kadar çatışan yoldaşlarımız, düşmana büyük darbe vururlar. Fakat düşman çemberinden çıkamayan yoldaşlarımız, PKK direnişçiliğinin birer sürdürücüsü olarak üzerlerindeki silahları da dahil her şeyi imha ederler ve el ele verip, düşmanın azgın saldırısı arasında halaya tutuşarak, bombalarıyla şahadete ulaşırlar. Şehitler kervanına yarattıkları destanla katılırlar.

Anısı mücadelemize önderdir!

Dönemin istediği saldırı ruhunu temsil eden Xwînrej yoldaş

Adı, soyadı: **İsmet AKIN**
Kod adı: **Xwînrej**
Doğum yeri ve tarihi: **Rizan köyü-Çukurca (Diyani aşiretinden)**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Xwînrej yoldaş sömürgeci-faşist rejimin, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çeteleştirdiği bir köyden gelmekteydi. 1989 yılında askerlik yasasıyla parti saflarımıza katılır. Xwînrej yoldaş okula gitmemesine rağmen, daha sonra kendi çabalarıyla okuma-yazmayı öğrenir. Oldukça fedakar ve çalışkan özellikleriyle yoldaşları arasında sevilen ve sayılan birisi olur.

Xwînrej yoldaş, yaklaşık üç yıllık pratiği ile devrimci savaşta ve yaşamda çok güçlü özellikler kazanır. Bu yeteneklerini de mücadelenin hizmetinde en iyi bir şekilde kullanır. Birçok çatışma ve eyleme katıldığından askeri olarak kendisini güçlendirir. Eylemlerde her zaman soğukkanlı davranır. Yılların kendisine verdiği deneyim ve tecrübelerle çok yaman savaşır. Siyasi yönünün zayıf olduğunun farkına vararak kendisini bu yönde de güçlendirmek için yoğun çaba harcar. Siyasi yetkinliğin de, askeri yetkinlikle birlikte olması gerektiğine inanır. Bu nedenle kendisine muazzam yüklenir, okuyarak ve yoldaşlarıyla tartışarak kendisini geliştirmeye çalışır. Cesaret ve fedakarlıkta örnek olur. Yüksek bir saldırı ruhu ile doludur. Ezilmişliğin, horlanmışlığın, yok sayılmışlığın kini ve öfkesi ile düşmanın üzerine yürür. Dönemin istediği saldırı ruhunu temsil eder.

1992 sürecinin önemini kavrar ve sürece çok güçlü yüklenilmesi gerektiği bilinciyle dolar. Bir ARGK gerillası olarak, bu süreçte üstüne düşeni yapacağına dair söz verir, hiçbir şeyden kaçınmayacağını her fırsatta yoldaşlarına vurgular. Bu temelde kendisini döneme hazırlayan Xwînrej yoldaş, dönemin ilk büyük eylemlerinden olan Çukurca şehir baskını eyleminde yer alır. Eylemde sergilediği üstün savaş pratiğiyle düşmana büyük darbeler vurur. Kendisini eylemde kanıtlayan ve daha da güçlendirerek çıkan Xwînrej yoldaş, başarısından dolayı ödüllendirilir.

Bu kez hareket Şemdinli alanına doğrudur. Herki mıntıkasında bulunan Bêzelê Taburu'na yönelik olarak, Xan Kürkê güçleri ve Çukurca



güçleri ile birlikte bir eylem yapılacak ve düşmana büyük darbe vurulacaktı. Çukurca'ya giden ana birlik içerisinde yer alan Xwînrej yoldaş, eylemde yer almanın ve düşmana darbe vurmanın heyecanını yaşar. Bu düzenlemelerde manga komutanı olarak görevlendirilir. Bêzelê eyleminin keşfine kendisi de bir grup yoldaşıyla birlikte katılır. Eylemde de saldırı grubu içerisinde yer alır. Devrime, partiye ve Parti Önderliği'ne olan sarsılmaz bağlılığı ve inancıyla aldığı görevleri başaracağı konusunda oldukça net olan Xwînrej yoldaş, saldırı sırasından engin savaş ruhuyla son mermisine kadar savaşarak üstün bir savaş pratiği sergiler. Eylem başarılı olur. ARGK gerilla birliklerinin saldırısı karşısında ağır darbe alan ve çok sayıda kayıp veren sömürgeci ordu, tüm güç ve tekniğini kullanarak bir grup yoldaşımızı çemberde tutar. Çemberde kalan -Xwînrej yoldaşın da içinde bulunduğu- bir grup yoldaşımız, hiçbir tereddüte kapılmadan sonuna kadar savaşır.

Cephanelerinin tükenmesi ardından da hiçbir şekilde teslimiyeti kabul etmeyen yoldaşlarımız, PKK'nin direnişçi geleneğini sürdürürler. Düşmanın bütün azgınca saldırıları altında halaya tutuşarak düşmana inat bombalarının pimlerini çekerler ve kahramanca bir destan yaratarak şehitler kervanına katılırlar.

Anısı mücadelemize önderdir!

Cizre direnişinin gerilladaki şahlanışı Ramazan yoldaş

Adı, soyadı: **Ramazan DEĞER**
Kod adı: **Ramazan**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Dindar ve köylü kökenli bir aileden gelen **Ramazan** yoldaş, yurtseverliğin ve ulusal kurtuluş savaşımının en fazla kök saldığı bir alan olan Cizre'de yetişmiş, 1991 yılına kadar birçok serîhildan ve değişik eylemlerin içerisinde yer alarak hızlı bir gelişmeyi yaşamış ve ardından ARGK saflarına katılmıştı. Yoksul bir köylü aileden olması O'nu yaşamın birçok zorlukları ile karşılaştırmış, sömürgeciliğe olan tepkisini bileyerek kendi alanında ulusal kurtuluş savaşına uzun yıllar destek vermiştir. Yoksulluğun ve geri kalmışlığın kaynağında sömürgeciliğin olduğunu görmüş ve mücadelemizin buna karşı verildiğini görerek, her geçen gün kendisini daha fazla ulusal kurtuluş saflarında bulmuştu.

Özellikle 1990'lı yıllarla birlikte başta Cizre, Nusaybin, Şırnak, İdil, Silopi vb. alanlarda halkın direnişe geçerek serîhildanlara kalkması, düşmanla çetin bir savaşımın içerisine girmesi, Ramazan yoldaşın sıcak savaş alanlarına yönelmesine kaynaklık etmişti. Bir yandan gerilla savaşımı hızla büyüyerek tüm Kürdistan'a yayılmakta, diğer yandan sömürgeciliğin her türlü özel savaşına karşı halkımız da kitlesel eylemlilik içine girerek, bu uygulamalar karşısında direnişini sürdürmektedir. Kürdistan var olmayla yok olma arasında tarihi bir hesaplaşmayı yaşamaktadır. Bu gerçekler ışığında hareket eden Ramazan yoldaş 1991 yılında ARGK saflarına ulaşır.

İlk olarak Çukurca alanına giden Ramazan yoldaş, Zap Kampı'nda kış eğitim devresini tamamlar. Uzun yıllar dini faaliyetlerde bulunmasına ve ailece dine bağlı olmasına rağmen, parti çizgisini yakalamada fazla zorlanmaz. Sömürgeci-faşist TC'nin yüzyıllardır halkımızı sömürmek amacıyla dini bir maske olarak kullandığını görür. Düşman, dini maske olarak kullanıp yüzbinlerce insanımızı katletmiş ve bunlar halkımızın hafızasında canlı olarak yaşamaktadır. PKK ideolojisi ve savaşımı düşmanın tüm çirkin uygulamalarını ve yüzünü açığa çıkarmıştır. Ramazan yoldaş da bu gerçekler ışığında mücadeleye daha fazla bağlanır ve sömürgecilikten hesap sormak için yoğun bir çaba içerisine girer.

Eğitimini tamamaladıktan sonra, 1992 bahar düzenlemeleri ile birlikte pratik alana yönelir. Ardından gerçekleştirilen Çukurca şehir baskını eylemine katılır. Ramazan yoldaş tüm yoldaşları gibi gösterdiği üstün başarıdan dolayı manga komutanlığı ile ödüllendirilir. Daha sonra manga komutanı olarak Çukurca Ana Birlik bünyesinde yer alarak Şemdinli'nin Herki mıntıkasında pratik faaliyetler yürütür. Şemdinli, ulusal kurtuluş savaşımız açısından 1992 yılı itibariyle önem taşımakta, bu nedenle büyük eylemlerin yapılmasının zorunlu olduğu bir alan olmaktaydı. Xan Kürkê ve Çukurca ana birlik güçlerinin birleşmesi ile yapılan bir planlama neticesinde Bêzelê Taburu'na yönelik olarak eylem yapma hazırlıklarına girilir.

Ramazan yoldaş da eylem içerisinde yer almanın ve düşmandan hesap sormanın coşkusunu yaşar. 13 Eylül sabahı gerilla güçlerimiz Bêzelê'de düşman mevzilerine ve tabura tüm kinleriyle yönelir ve çok kısa bir sürede 60 düşman mevzisini ele geçirirler. Tabur binası yoğun ateş altında yıkılmayla yüz yüze gelir. Ve gerilla güçlerimiz eylemde başarılı olurlar.

Geri çekilme anında Ramazan yoldaş bir grup yoldaşıyla düşman çemberinde kalır. Cephaneleri tükeninceye kadar savaşan yoldaşlarımız düşmanın eline sağ geçmemek için el ele vererek "Bijî PKK, Bijî Serok APO, Bijî Kurdistan" sloganları altında kahramanca bir direniş yaratarak, son bombalarını bedenlerinde patlatarak şehitler kervanına katılırlar.

Anıları mücadelemize önderdir!

Serîhildanlardan çıkıp gelen bir kahraman Latif yoldaş



Adı, soyadı: **Aslan ÇAKIR**
Kod adı: **Latif**
Doğum yeri ve tarihi: **Bandı köyü-Nusaybin, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Devrimci mücadelenin kök saldığı, sömürgeci-faşist rejime karşı sürekli serîhildanların yaşandığı önemli alanlarımızdan bir tanesi de Ömerli olmaktadır. **Latif** yoldaş bu alanda 1990 yılına kadar mücadele içerisinde gelişerek yaşamını sürdürür. Bu süreçte çeşitli çalışmalar yürüterek kitle faaliyetlerinde bulunur. İnsanlara gösterdiği yakın ilgiden dolayı herkes tarafından oldukça sevilip sayılır.

Latif yoldaş, 1990 serîhildanları ardından aktif olarak mücadele içerisinde yer almak ister ve gerillalarla ilişki kurarak 1991 Haziran'ında gerilla saflarına ulaşır. Xan Kürkê alanına geçerek kış eğitimini 2. Merkez Karargah'ta tamamlar. Bu süreçte oldukça önemli gelişmeler sağlar. Birçok olumlu özelliğ yaşamında somutlaştırarak, canlılığı ve yüksek moral gücüyle yoldaşları arasında belli bir saygınlık kazanır. Yoldaşlarına olan bağlılığı ve mücadele yaşamını daha da güçlü kılarak, birçok konuda örnek olur.

1992 bahar düzenlemeleri ile birlikte, Şemdinli-Gerdi alanında savaşçı olarak pratik faaliyete yönelir. Yedi ay gibi bir süreyle alanın pratiğinde kalır. Govend Dağı civarındaki Xapuşkê'de sömürgeci ordu güçleri ile girilen çatışmada yer alır. Üstün bir savaş pratiği sergiler, cesareti ve fedakarlığıyla çatışmada çok önemli rol oynar. Düşman tüm tekniğini ve binlerce askerini harekete geçirmiş, baharın bu ilk çarpışmasında sonuç almak istemişti. Ancak yoldaşlarımızın kahramanca direnişi, güçlü savaş kabiliyeti ve manevra yeteneği, düşmanın bu emellerini boşa çıkarmış ve aynı zamanda düşmana onlarca kayıp verdirmişti.

Ancak 1992 döneminin ulusal kurtuluş savaşımız açısından önemi açıkça bilinmekteydi. Dönemin hedeflerine ulaşmak için yine dönemin savaş taktiklerine denk düşen eylem biçimlerinin geliştirilmesi gerekiyordu. İşte bunun gereği olarak, dönem için önemli bir adım olacak tarihi bir eylemin hazırlığına girilir. Çukurca ve Xan Kürkê güçlerimizin bir kesimi birleşerek düşmana büyük bir darbe vurma kararı alır.

Bêzelê, sömürgeci-faşist Türk ordusunun Şemdinli alanındaki büyük bir gücüydü ve mutlaka imha edilmesi gerekiyordu. Bu tabur alandaki kitlemiz üzerinde bir korku ve işkence merkezi olurken, aynı zamanda çeteciliğin geliştirilmesinde oynadığı rolle de ihanetin dayanağı durumundaydı. Tabur çok sayıda asker ve oldukça tahkim edilmiş mevzilerle korunup, ARGK saldırılarına karşı güçlendirilmişti. Tüm bunları dikkate alan güçlerimiz, Bêzelê Taburu'na yönelik eylem planını düzenleyerek harekete geçerler.

13 Eylül sabahı, sömürgeciliğin Kürdistan'daki varlığına karşı büyük bir saldırıya geçen ARGK güçlerimizin ağır darbeleriyle 60 civarındaki düşman mevzisi ve oldukça tahkim edilmiş tabur binası sarsılmaya başlar. ARGK kahramanlarının yoğun ateşi altında kısa sürede düşürülen mevziler ve tabur binası bir anda düşman cesetleriyle dolar. Eylem sonrasında geri çekilme esnasında Latif yoldaş ve bir grup arkadaşı, takviye olarak giden düşman güçlerinin çemberinde kalır. Buna rağmen yoldaşlarımız son mermilerine kadar kahramanca savaşırlar. Latif yoldaş, 13 yoldaşıyla birlikte en onurlu kararı vererek bombasını üzerinde patlatır.

Direniş bayrağını destansı bir kahramanlıkla dalgalandıran Latif yoldaşın anısı mücadelemize ışıktır!

İstikrarlı gelişmede örnek bir yoldaş

Adı, soyadı: **Cengiz ŞAHİN**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Aralık 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

1992 Newroz'u ülkemizin her alanında olduğu gibi, Doğubeyazıt'ta da sömürgeciliğe karşı büyük bir direniş coşkusu ile kutlandı. Düşmanın kirli özel savaşına karşı bu alandaki kitlemiz sürekli bir mücadeleyi yaşamış, ulusal kurtuluş savaşımızdaki onurlu yerini bir bütün olarak almıştır.

Çekdar yoldaş, bu kitlesel mücadele içinde yetişti ve günbegün gelişen gerilla eylemlerinin yoğun etkisini yaşadı. Ve artık daha üst boyutlarda sıcak savaşıma katılmak istedi. Halka ve ülkesine bağlılığının gereklerini ancak bu biçimde yerine getirebilirdi.

Çekdar yoldaş bu azim ve kararlıkla, 1991'in ağır kış aylarından olan Aralık'ta mücadele saflarına katıldı. Doğu Kürdistan üzerinden 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kürkê alanına gitti. Hemen kış eğitim sürecine alındı. Oldukça olumlu bir pratik sergiledi. Gerek gerilla yaşamına uyum ve katılımda ve gerekse de askeri-siyasi olarak yetkinleşmede yoğun bir çaba gösterdi.

Kısa sürede gelişme yeteneğine sahip olan Çekdar yoldaş, edindiği olumlu özellikleriyle arkadaşları arasında oldukça sevildi. Her işe koşarak fedakarlıkta örnek bir pratik sergiledi.

Çekdar yoldaş 1992 bahar düzenlemeleri ardından Şemdinli-Gerdi mıntıkasına savaşçı olarak, yoldaşları ile birlikte harekete koyuldu. Bu alanda sekiz aya yakın bir süre üstün bir iradeyle savaş pratiği sergiledi. Mücadele azmi ve başarılı pratiğiyle kısa sürede gelişme kaydederek manga komutan yardımcılığına getirildi. Gelişme grafiği sürekli ve oldukça istikrarlı oldu. Gelişmeye açık ve büyük bir azim sahibi olması, komutanlarının da çok dikkatini çekti. Ve manga komutanı yapılarak ödüllendirildi. Bu süreçte Gerdi mıntıkasında, Xapuşke civarında sömürgeci ordu güçleri ile meydana gelen çatışmada Çekdar yoldaş da yer aldı. Cesareti ve sağukkanlılığı ile yetkin bir savaşçılık sergiledi. Düşmanın teknik ve sayı bakımından kıyaslanamayacak bir üstünlüğü olmasına rağmen, Çekdar yoldaş az sayıdaki yoldaşı ile birlikte kahramanca savaştı ve düşmana ağır kayıplar verdirdi.

30 Ağustos'ta 2. Merkez Karargah'a bağlı ana güçlerin gerçekleştirdiği ve dönemin Şemdinli alanındaki ilk büyük eylemi olan Helena tabur baskını, düşmanı her alanda bir bozguna uğrattı. Bu eylem başta silahlı güçlerimiz olmak üzere, tüm Kürdistan'da büyük bir coşkuyla karşılandı. Böyle bir dönemde, düşmana vurulacak ikinci büyük darbe oldukça önemliydi ve bir ölçüde de zorunluydu.

İşte 13 Eylül sabahı gerçekleşen Bêzelê eylemi, Helena eylemine bir selam niteliğindeydi. Bu eylem düşmanı büyük bir hezimete uğrattı. Düşman onlarca askerini ve cephaneliğinin de büyük bölümünü kaybetti. Çekdar yoldaş da bu eylemin en ön saflarındaydı. Gönüllü olarak saldırı grubunda yer aldı. Yiğitçe savaştı. Tüm kin ve öfkesiyle düşmanın üzerine yürüdü. Ancak Çekdar yoldaş eylem sonrasında çember içinde kalan gerilla grubunun içindedir. Yoldaşlarıyla birlikte partinin direniş çizgisinde karar kıldı ve son bombasını da vücudunda patlatarak, yaratılan şehitler destanında onurlu yerini aldı.

Direnişi, mücadele yolumuzda güç kaynağı olmuştur!

Halka ve ülkeye olan sevgisini devrime katandı Bünyat yoldaş

Adı, soyadı: **Ziür Muhammed HÜSEYİN**
Kod adı: **Bünyat**
Doğum yeri ve tarihi: **Seyad köyü-Hewlêr, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Güney Kürdistan'ın Hewlêr çevresinden olan **Bünyat** yoldaş, yoksul bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesi oldukça yoksuldur. Aile geçimini kendisi daha küçük yaşlardayken sağlamak zorunda kaldı. Bu nedenle ne iş olursa yapar, hasta kardeşi ve yaşlı anne-babasına bakabilmek için her işe koşturdu. Bu koşullar içerisinde büyüyen Bünyat yoldaş, daha sonra Irak hükümetine askerliğe gitmek durumunda kalır. Birkaç yıl okula da gider, okuma-yazmayı öğrenir. Askerliği bitirdikten sonra evine döndüğünde Kürdistan'da birçok şeyin değişmiş olduğunu, ulusal kurtuluş yolunda devrimci bir mücadelenin boy vererek yükseldiğini ve tüm halkın PKK'den bahsettiğini görür. Daha önce ilkel milliyetçi KDP ve YNK hareketlerini tanıyan Bünyat yoldaş, bunların Kürdistan halkına verecekleri bir şeylerinin olmadığını bildiğinden, PKK'nin bağımsızlık ve özgürlük çizgisinin yeni olduğunun farkına varır ve kısa bir sürede tanımaya çalışır. Bu araştırma sürecinde Kürt halkının içinde bulunduğu durumun, PKK mücadelesiyle çözülebileceğini kavrar ve bu mücadele çizgisini benimser.

Daha sonra parti ile ilişkiye geçen Bünyat yoldaş, Ekim 1991'de gerilla saflarına katılır. Xan Kûrkê alanına geçer. II. Merkez Karargah'a bağlı PAK kampında bir kış eğitim devresinden geçer. Eğitim sürecinde katılımcı ve olgun kişiliği ile göze çarpar ve kısa bir sürede takım komutanlığı görevine getirilir. Ardından ulusal bütünlüğümüzde önemli bir adım olan PAK I. Kongresi'ne katılır. Bu kongrede engin bilgisi ve savaşçı pratiği ile PAK Askeri Konseyi'ne aday olarak gösterilir ve seçilir.

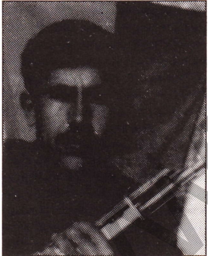
1992 bahar düzenlemeleri ile birlikte takım komutanı olarak pratiğe çıkar. Takımı içerisinde her yönüyle, yoldaşlarına örnek olur. Bir yandan yoldaşlarını yakından tanımaya çalışırken, diğer yandan tüm bilgi ve tecrübelerini yoldaşlarına vermeye çaba gösterir. Ölçülü, olgun ve son derece saygılı bir yaklaşımın sahibidir. Bilime oldukça meraklıdır. Jeoloji, sosyoloji vb. dallarda engin bir bilgiye sahip olan Bünyat yoldaş, araştırma ve incelemeye ilgi duyar. Araştırmacı yönü güçlüdür. Kedisini her yönüyle geliştirmek için azimlidir. Pratik süreçte en fazla askeri yönünü geliştirmeye çaba gösterir. Engin görüş ufku ile her zaman yoldaşlarına yardımcı olmayı esas alır.

Bünyat yoldaş, bahar düzenlemesinden sonra, savaş güçlerimizle birlikte Şemdinli alanında pratik faaliyetleri yürütür. Temmuz ayında sömürgeci ordu ile Xapuşkê çatışmasına girer ve kahramanca çarpışarak düşmana büyük kayıp verdirir. Girdiği çok sayıdaki çatışma ve eylemlerde de üstün bir savaş pratiğini sergiler, yoldaşları arasında güç ve moral kaynağı olur. Nitekim dönem düşmana büyük darbe vurmanın, sömürgeciliği ülkemiz topraklarında söküp atmanın dönemidir.

Bu temelde Bêzelê taburuna yönelik olarak eylem gerçekleştirilir. Bêzelê eyleminde Bünyat yoldaş saldırı grubunda yer alır. Düşmana aman vermeden kahramanca savaşır. Eylem başarıyla tamamlandıktan sonra geri çekilme esnasında bir grup yoldaşıyla çemberde kalır. Son mermilerine kadar, çarpışan ve düşmana burada da çok sayıda kayıp veren yoldaşlarımızın cephaneleri tükenir. Düşman yoldaşlarımızı sağ ele geçirmek için tüm güç ve tekniğiyle yüklenir. Akif yoldaşın komutasında Bünyat yoldaşın da içerisinde bulunduğu yoldaşlarımız, düşmanın bu azgın saldırıları karşısında, destansı direnişler yaratarak, el ele verip halaya kalkarak bombalarını kendi bedenleri üstünde patlatır ve şehitler kervanına katılırlar.

Anıları mücadelemize önderdir!

B-7'siyle düşmanı perişan eden Serîhildan yoldaş



Adı, soyadı: **A. Rahman ERDEM**
Kod adı: **Serîhildan**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari,1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Yurtsever bir ailenin tek oğlu olan **Serîhildan** yoldaş, yoksul bir Botan köylüsü olarak yaşamını sürdürür. Ulusal kurtuluş savaşımızın kalbi durumunda olan Botan'da her onurlu Kürt insanı gibi Serîhildan yoldaş ve çevresi de mücadeleye ilgi duyar. Mücadeleye maddi-manevi desteklerini gerilladan hiçbir şekilde eksik etmeyen ailesi, mücadelemizin gelişiminde emek sahibi olur, gerillanın alandaki dayanaklarından olma rolünü layıkıyla yerine getirir.

Botan'da gerilla savaşının hızlı gelişimi ve halkın mücadele etrafında kenetlenerek düşmana karşı serihildanlara kalkmasının yurtsever Kürt gençliğine yaptığı etkiyi Serîhildan yoldaşa da yapar. Serîhildan yoldaş, bir an önce sıcak savaş alanlarına yönelmek ve gerilla olarak halkının kurtuluşu için savaşmak ister. Kürdistan'da insanca ve onurluca yaşamın ancak düşmanın ülkemiz topraklarından sökülüp atılmasıyla mümkün olduğunu görür. Bu temelde Temmuz 1991'de gerilla saflarına katılır.

Sömürgeci ordu Mavan ve Çukurca'da ARGK gerilla güçlerimizden yediği darbelerin tüm hışmı ile 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kûrkê (Geliyê Azadî) alanına yönelik saldırıya geçer. Serîhildan yoldaş da tam bu süreçte alana gelir. Hemen cepheye giderek savaşa katılır. Geliyê Azadî savaşında büyük bir kahramanlıkla direnir ve üstün bir savaş pratiği gösterir.

Kış eğitimini karargaha bağlı 2. Tabur'da tamamlayan Serîhildan yoldaş, bu süre içerisinde taburun lojistik görevini de yürütür. Askeri ve fiziki yapısı oldukça güçlü olduğundan, aldığı tüm görevleri başarıyla yerine getirir. Güçlü iradesiyle ve oturaklı devrimci kişiliğiyle tüm yoldaşları arasında kendisine karşı bir saygınlık yaratır. Eğitimini 2. Tabur'da tamamladıktan sonra, yapılan 1992 bahar düzenlemeleri ile Şemdinli'nin Gerdiya mıntıkasında faaliyet yürütür. Bu alanda sömürgeci ordu güçleri ile girdikleri Xapuşkê çatışmasında büyük bir kahramanlıkla savaşır. Kullandığı B-7 silahıyla düşmana büyük kayıp verdirir. Çok güçlü bir fiziğe sahip olduğundan, B-7 silahının yanında kalaşnikof silahını da taşır. Botan Eyaleti gibi savaşın en yoğun olduğu bir alanda böylesi bir durum olağanüstü bir savaş gücü ve irade isteyen bir şeydi. Serîhildan yoldaş gönüllü olarak iki silahı da taşır. Girdiği eylem ve çatışmalarda iki silahı da yetkince kullanır. Askeri olarak bu yetkinliği ile yoldaşları arasında sayılır.

13 Eylül 1992 tarihinde gerilla güçlerimizin gerçekleştirdiği Bêzelê tabur baskını eylemi, Şemdinli alanında sömürgeci orduya vurulan büyük bir darbeydi. Bu büyük eylemde B-7 silahıyla tabur binasını yoğun ateş altında tutar ve eylemde üstün bir savaş pratiği gösterir. Seri bir şekilde kullandığı B-7 silahıyla düşmana başını kaldırma ve karşılık verme fırsatını vermez. Düşman askerleri mevzilerini tutamaz bir halde kaçarak mevzilerini terk ederler. Sağa-sola rastgele ateş ederek kurtulmaya çalışırlar. Bu kurşunlara hedef olan Serîhildan yoldaş şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Anısı mücadelemize ışıktır!

Siz ki karanlık gecelerde
Kurşuna dizdiniz yüreğinizi
Siz ki
ölümsüzlük döşediniz yollarımıza
Kan ve barut
Ve yine siz ki,
gülüşünü çaldınız çocukların
Bütün bunlardan dolayı
diyoruz ki biz,
Namluya sürülmüş intikamıyız
halkın...

Yurtseverlik ve halka bağlılık onun en güçlü özelliğiydi



Adı, soyadı: **Zübeyir Sait YUSUF**
Kod adı: **Hogır**
Doğum yeri ve tarihi: **Musul, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Güney Kürdistan'ın büyük parçasından olan **Hogır** yoldaş, daha çocuk yaşlardayken, Kürdistan gerçekliği ile tanışmaya başlar. Çünkü 1975'li yıllar halkımız açısından tarihi ihanetin yaşandığı Kürdistan'ın kaderinin bizzat Molla Mustafa Barzani eliyle ABD emperyalistlerine teslim edildiği yıllardır. 1970'li yıllarda Güney Kürdistan'da geri ve dar istemler doğrultusunda da olsa, feodal bir önderlik de söz konusu olsa, askeri olarak önemli bir otorite olunmuş, Güney Kürdistan'da Kürt otoritesi belli oranda oturtulmuştu. Fakat bu durum değerlendirilmemiş, yüzbine varan peşmerge gücü bir anda emperyalistlerin ve sömürgeci Irak rejiminin verdiği güvence sözleriyle dağıtılmıştı. Kürdistan tarihinin bu büyük ihanet ve teslimiyet trajedisinden sonra sömürgeci Irak rejimi, Kürdistan'a saldırmış, binlerce insanımızı katletmiş, yüzbinlercesini sürgüne göndermişti. Yine binlerce köyü yakıp-yıkarak, ülkemizin bu parçasını yaşanamaz hale getirmişti. Tüm bunlar emperyalizmin bilinçli onayı ile gerçekleştirildi.

Hogır yoldaş henüz küçük yaşlardayken bu gelişmeleri yaşar. Ailesi de binlerce Kürdistanlı aile gibi sürgüne uğrayarak, Doğu Kürdistan'a ve oradan da Tahran'a gidip yerleşir. Babası uzun süre KDP'de yöneticilik yapar. Hogır yoldaş 1989 yılına kadar Tahran'da ailesi ile birlikte yaşamını sürdürür. Yurtseverliğini ve mücadele azmini belli oranda koruyan aile çevresi, Hogır yoldaşın ulusal soruna yaklaşımın da olumlu bir avantaj sağlamış, Kürdistan'da yaşanan gelişmelere ilgisini daha da kamçılamıştır. Özellikle PKK önderliğinde bilimsel dünya görüşü ile yürütülen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi kendisini oldukça etkilemiş, partiyi yakından tanımanın yollarını aramaya götürmüştür.

Hogır yoldaş, 1989 yılında Doğu Kürdistan'da partiyle ilişki kurar ve kısa bir sürede karar vererek parti saflarına katılır. İlk dönemlerde Doğu Kürdistan'da faaliyet yürütür ve bu alandaki çalışmalarını 1990 yılının sonlarına kadar devam ettirir. Çalışkanlığı ve yoğun çabası ile bu çalışmalarında oldukça başarılı bir pratik sergileyerek, arkadaşları arasında sevilen ve sayılan bir kişi olur. Daha sonra 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kûrkê alanına geçen yoldaşımız artık gerilla saflarında bulunmaktadır. Burada bir süre kaldıktan sonra, Güney Kürdistan faaliyetlerine gider. Kitle çalışmalarını bir süre yürütür, bu arada hızlanan PAK kuruluş çalışmalarında yer alır. PAK'ın kuruluşuyla birlikte, PAK bünyesinde, Süleymaniye'ye gider. 1991 kışına kadar bu alanda kitle faaliyetlerini sürdürür. Tekrar Xan Kûrkê alanına dönerek, PAK kamp faaliyetlerine başlar. Bu arada 1992 Nisan'ında gerçekleşen ve halkımızın ulusal bütünleşmesine yönelik çok önemli bir adım olan PAK I. Kongresi'ne katılır.

Kongreden aldığı büyük güçle daha da çelikleşen Hogır yoldaş, 1992 sürecinde, düşmandan bölünmüşlük ve parçalanmışlığımızın hesabını sorabilmenin büyük heyecanını yaşar. Bahar düzenlemeleriyle birlikte, Şemdinli alanına hareket eden gruplarımızın içerisinde yer alır. Pratik yaşamda ve görevlere yaklaşımda zorlanmadan arkadaşları ile birlikte hareket edebilme gücünü gösterebildiği gibi, fedakarlığı ve özlü katılımıyla da örnek olur.

Hogır yoldaş, pratik savaş sürecine çok hızlı bir şekilde uyum sağlar. Aynı zamanda düşmana vurulacak darbelerin büyük heyecanı içinde olur. Ve beklediği an gelir.

13 Eylül sabahı ARGK güçlerimizin, sömürgecilikten hesap sorma anıdır. Bêzelê'yi düşmana mezar eden bu saldırının içinde Hogır yoldaşımız da var. Düşmana büyük bir hınçla yönelmiş, kahramanlığın ve yiğitliğin doruğundayken şahadet onuruna ulaşmıştır.

Anısı yolumuza ışıktır!

Cesareti ve dürüstlüğüyle yoldaşlarına güven veren bir komutandı Kerim yoldaş



Adı, soyadı: **Mehmet KARTALKANAT**
Kod adı: **Kerim, Militano**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Sömürgeci TC rejiminin, ulusal gerçeklikten uzaklaştırma, kişiliksizleştirme ve kendisine yabancılaştırmaya yönelik uygulamalarını en fazla hayata geçirmeye çalıştığı alanlarımızdan biri de ülkemizin Güney Batı Eyaleti olmaktadır. Türk egemenliği her ne kadar bu alnımızda ulusal kurtuluş savaşımızın önünü tıkamaya yönelik çabalara girmişse de esas amacına ulaşamamış; özellikle günümüzde bu alandaki halkımız ulusal kurtuluştan yana tavrını kararlı bir biçimde ortaya koyarak, düşmanın bu yönlü çabalarını boşa çıkarmıştır. Bugün yüzlerce evladını kurtuluş saflarına göndermesi bunun açık bir kanıtı olmaktadır.

Kerim yoldaş da bu eyaletimizin Pazarcık ilçesindendir. Bu alanımız geçmiş dönemlerde de parti mücadelemizin yaygınlık kazandığı, yoğun bir kitle tabanına ulaşarak kök saldığı bir alanımız durumundaydı. Bundan dolayıdır ki, faşist TC güçleri 1980 öncesi yıllarda Maraş'ta halkımıza yönelik katliamlara yönelmiş ve özellikle 1979 sonlarında din ve mezhep ayrımcılığını da körükleyerek bu katliamını doruğa çıkarmıştı; bini aşkın insanımızı katlederek ve binlercesini de yaralayarak mallarını yağmalamıştı. Düşman katliamlarla emellerine ulaşacağını hesaplamıştı. Ancak günümüze gelindiğinde bu hesapların ne kadar boş olduğu görülmektedir.

Kerim yoldaş bu acımasız mücadele ortamında yetişir. Sömürgeci TC'nin Kürdistan'daki faşist uygulamalarına tanık olur. Uzun yıllar bir beklenti içerisinde yaşamını sürdürür.

15 Ağustos 1984 Atılımı ile birlikte, Kürdistan dağlarında yeniden açan özgürlük çiçekleri, halkımızı ve ülkemizi her taraftan sardı. Kürt gençliği kurtuluş yoluna akın akın katılarak düşmandan hesap sorma yarışına girdi.

Kerim yoldaşta halka ve ülkeye olan sevgisinin gereklerini ancak onun için savaşarak, onu kurtuluşa götürerek yerine getirebileceğine inandı. Bu temelde 1990 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giderek mücadele saflarındaki onurlu yerini alır. Akademi'de bir dönem eğitim gördükten sonra, Parti Önderliği'nden aldığı büyük güçle ülke pratiğine yönelir. Çukurca alanında bir süre faaliyet yürüttükten sonra, 1991'de Xan Kûrkê alanına geçer. Burada yapılan düzenlemelerden sonra Şemdinli-Herki alanına savaş faaliyetleri için yönelir. Bu alandaki faaliyetlerinde parti çizgisinden taviz vermeyen kişiliğiyle oldukça başarılı bir pratik sergiler. Kısa sürede takım komutanlığına geti-

rilir. Gelişmeye açık ve bu konuda kararlı olması, cesareti ve dostluğu ile arkadaşlarına büyük güven verir.

1992 sürecinde, Çukurca Ana Birliği'nde takım komutanı olarak pratiğe yönelir. Kendisini döneme çok güçlü bir biçimde hazırlar. Komuta kademesinin tüm gereklerini yetkince yerine getirmeye çalışır. Savaşı yükseltmenin engin coşkusu ile Bêzelê taburuna yönelik eyleme katılır. Ancak düşmanın daha önce alanın birçok yerinde döşediği mayınlar birer tuzak gibi savaşçılarımızın önünde durmaktadır. Düşman taburunu imha etmede kararlı olan güçlerimiz, engel tanımadan yollarına devam ederler. Kerim yoldaş bu tarihi eylemin büyük coşkusuyla yürürken, talihsizlik sonucu düşmanın döşediği mayına basar ve halkının özgürlük savaşında şehitler kervanına katılır. Ancak yoldaşları O'nun anısına bağlı kalarak ve kendisine söz vererek düşmanın üzerine yürürler.

Kerim yoldaşın anısı yaşatılarak, düşmana büyük bir darbe vurulur.

Anısı özgürlüğe dek yolumuza ışıktır!

Botan'ın direniş geleneğini ARGK saflarında temsil eden Tekin yoldaş



Adı, soyadı: **Eşref YALÇIN**
Kod adı: **Tekin**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Şırnak, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesinde önemli bir yere sahip olan direniş merkezlerimizden bir tanesidir. 15 Ağustos 1984 Atılımı ile birlikte, mücadelede öne çıkan, tarihsel direnişçi geleneğine sahip çıkan ve etrafındaki dağlarıyla sömürgeci güçlere sürekli korku salan alanların başında Şırnak gelmektedir. Botan'da, sömürgeci-işgalci güçlere karşı geçmiş dönemlerde de bir ayaklanma merkezi konumunda olan Şırnak ve çevresi Bedirxanlılardan beri bu geleneği sürdürerek, düşmana teslimiyeti hiçbir zaman kabul etmedi. Günümüzde de Kürdistan'daki tarihsel düşmanımız olan sömürgeci TC'ye karşı bir ayaklanma merkezi olmakta, çağdaş önderliği PKK'yle TC'ye korku salmaktadır. Şırnak, Botan direnişçiliğinin ve savaşçılığının merkezi olarak, ulusal kurtuluş savaşımıza her zaman kan ve can vermiş, tüm varlığıyla kendisini devrimci mücadelemizde bütünleştirmiştir.

Bu gerçekliğin içerisinden çıkıp gelen **Tekin** yoldaş, yurtsever Gravi aşiretindendir. Sivil yaşamında parti faaliyetleri içerisinde yer alarak, birçok görevde bulundu.

Silahlı savaşım Botan'da her geçen gün daha da oturmakta, halk artık serihildanlarla düşmana karşı direnişini yükseltmektedir. Botan insanı sömürgecilikle tarihi hesaplaşmasını her koşul altında tamamlamak ve sömürgeciliği ülke topraklarından söküp atmak yolundadır. Bu temelde Şırnak başta olmak üzere, Kürdistan'ın her alanından ARGK'ye katılımlar yoğunlaşarak halk ordusunun yaratılması yolunda önemli adımlar atılmıştır. Tekin yoldaş da aktif savaşımda yer almaya karar vererek, 1991 tarihinde ARGK saflarına katılır. Bir süre Botan'da faaliyet yürüttükten sonra, görkemli Cudi'ye giderek, oradan Güney Kürdistan'a geçer.

İlk olarak Çukurca alanına giden Tekin yoldaş, kış eğitim devresini burada tamamlar ve eğitim sürecinde oldukça başarılı bir pratik sergiler. Derslere katılımı ve öğrenme isteği çoktur. Botan köylülüğünün bütün güzellikleri ile arkadaşları arasında çok sevilir. Ayrıca sesinin güzelliği ile Botan türkülerini sürekli söylemesi O'nu daha da sempatik kılar. Tekin yoldaşın en önemli özelliği partinin gizlilik kurallarına çok iyi riayet ederek, gerilla hareket tarzında başarılı olmasıdır. Fedakarlığıyla da yoldaşları arasında saygınlık kazanır, yoldaşlarına yaklaşımda son derece olgun davranır. Tekin yoldaş, kış eğitim devresini daha da olgunlaşmış bir şekilde tamamlar.

1992 bahar düzenlemeleriyle birlikte, Çukurca Ana Birlik güçlerine katılır. Şemdinli alanının Herki mıntıkasında pratiğe çıkar. Bu alanda bir süre faaliyet yürüten Tekin yoldaş, her açıdan oldukça olumlu bir pratik sergiler ve yoldaşları arasında güç ve moral kaynağı olur. Bêzelê Taburu'na yönelik gerçekleştirilen eylem hazırlıklarında tüm yoldaşları gibi Tekin yoldaşı da büyük bir heyecan kaplar. Büyük bir coşku ve heyecanla eylem gününü beklemeye başlar.

13 Eylül sabahı, gerilla güçlerimizin düşman mevzilerine saldırısıyla eylem başlar. Çok kısa bir sürede düşman mevzilerini düşüren kahraman savaşçılarımız, tabur binasını yoğun roket atışı altında ayakta duramaz hale getirirler. Eylem başarılı gelişir. Geri çekilme esnasında bir grup yoldaşıyla düşman çemberine düşen Tekin yoldaş, düşmanın azgın saldırıları altında, son mermisine kadar savaşarak düşmana burada da darbe vurur. Çemberden çıkamayan yoldaşlarımız, teslimiyeti asla kabul etmeyerek, silahlarını taşlarla parçalarlar ve 13 yoldaş dağlarda halaya tutuşarak son bombalarını bedenlerinde patlatıp şehitler kervanında onurlu yerlerini alır.

Anıları mücadelemize önderdir!

APO'cu saldırı ruhunu temsil eden bir emekçi: Reşo yoldaş

Adı, soyadı: **Adem DEMİR**
Kod adı: **Reşo, Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

İlkokul mezunu olan **Reşo** yoldaş, oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak Batman'da yaşama gözlerini açar. Batman geçmişten beri ulusal kurtuluş mücadelemizin en çok geliştiği ve kitle tabanının yoğun olduğu alanlardan biridir. Reşo yoldaş, Batman'da çocukluk yıllarını çeşitli işlerde çalışarak geçirir. Yaptığı işler boyacılık, kahvecilik vb. gibi işlerdir. Daha sonra çalışmak amacıyla Türkiye metropollerine gider. Antalya'da uzun yıllar işçilik yapar. Daha sonra bir trafik kazası geçirir. Bunun üzerine Batman'a geri döner. Vatan topraklarına 1991 yılında döndüğünde, Kürdistan'da gelişen yaşamın eski yaşamdan çok farklı olduğuna tanık olur. İnsanların Kürt ve Kürdistan gerçeği ile yoğun bir tartışma ve mücadele içerisinde olduğunu görür. Çalıştığı kahvehanelerin, artık insanlarımızın zamanlarını öldürdükleri yerler değil, daha çok tartışma ve örgütlenme yerleri haline geldiklerini fark eder. Kürdistan'da yaşananların onurlu bir mücadelenin sonucu olduğunu görür ve bunu bilince çıkarır. Reşo yoldaşın kendisi de mücadeleye katılmanın heyecanına tutuşur. Batman'da kitle faaliyetine katılır. Nisan 1992 tarihine kadar parti ideolojisi ve mücadelesini iyi kavrayıp, bir an önce sıcak savaşıma katılmanın yollarını arar. Böylece Nisan 1992'de ARGK saflarına katılır.

Bir süre 1. Merkez Karargah'a bağlı Burcella'daki kampta eğitim görür. Gördüğü eğitim süreci boyunca derslere üstün bir katılım sağlar. Kamp yaşamında çok çalışkan bir pratiğin sahibi olur. İşlere ve görevlere en önde canla-başla koşturur. Yılmaz, çalışkan özellikleriyle yoldaşları arasında çok sevilen ve sayılan Reşo yoldaş, Çukurca Ana Birlik gücüne katılarak pratiğe çıkar.

Düşmana karşı büyük bir kin ve nefretle doludur. Bin yılların intikamını almak için bir an önce düşmanın üzerine gitmek ister. Çukurca ve Xan Kürkê güçlerinin birlikte hazırlandıkları Bêzelê Tabur eylemi hem tarihi önemi ve hem de kapsamı bakımından Reşo yoldaşı, düşmana vurmada oldukça heyecanlandırır.

Bu düşüncelerle yola çıkan gerilla gruplarımız, 13 Eylül sabahı, Bêzelê'de düşmana büyük bir saldırı başlatırlar. Kahramanca savaşan gerillalarımız çok kısa bir sürede düşman mevzilerini düşürerek, çok büyük kayıplar verdirirler. Düşman mevzilerine saldırılarda örnek bir pratik sergileyen Reşo yoldaş, gönüllü olarak saldırı grubunda yer alır. Bunun verdiği engin coşku ile düşman üzerine kahramanca yürür.

Bu coşku ile düşmanın üzerine yürüyen kahraman Reşo yoldaş, Kürdistan tarihinin bir kara lekesi olan ihanet çetelerinin kurşunlarıyla şehitler kervanına katılır. İhanetçi çetelerin sömürgeci orduyu korumak için sıktıkları kurşunlara hedef olan Reşo yoldaş, Kürdistan'da ihanetin bitirilmesinde de andımız olmuştur.

Anısı yolumuzu aydınlatıyor!

Kürt gerçekliğini yaşamında somutlaştıran Kaplan yoldaş

Adı, soyadı: **Ziyaddin SAYKIN**
Kod adı: **Kaplan**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Köylü kökenli göçer bir aileden gelen **Kaplan** yoldaş, Batman alanında yurtseverliğiyle tanınan Alan aşiretindendir. Bahar ve yaz aylarında aşiret olarak Kürdistan'ın görkemli yaylalarına hayvanları ve çadırları ile birlikte sonbahar aylarına kadar konaklanır, kış hazırlıklarını tamamladıktan sonra tekrar ovalara inerler. Yurtseverliğin ve ulusal kimliğin yaşanmasında önemli bir yeri olan göçerlik, Kürdistan'da bir yaşam tarzı olarak süregelmektedir. Kaplan yoldaş da ailesi ile birlikte her yıl zozanlara gitmekte, Kürt yaşamını daha özgür bir ortamda sürdürmekteydi. Bu durum Kaplan yoldaşın kendi gerçeğine ve ülkesine yabancılaşmasını önemli oranda engellemiş, halkla bütünleşmesini çok daha rahat bir şekilde sağlamıştır. Sömürgeciliğin beyin yıkama okullarına okumadığı için, düşmanın asimilasyon politikalarından uzak kalmış, Kürtlüğünü de önemli oranda koruyabilmiştir.

Botan devrimci çalışmaların yoğun olduğu bir alan ve ulusal kurtuluş mücadelemizin beslendiği bir merkez olmuştur. Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi tarihi boyunca bu konumunu sürdürmüştür. 15 Ağustos Atılımı'yla birlikte yaşanan gelişmeler sonucunda sömürgeciliğin korktuğu alanlardan biridir. Kaplan yoldaş Batman alanında yaşanan gelişmeleri görmekte, mücadelenin gelişimi karşısında coşkuya kapılmaktaydı.

Kaplan yoldaş, Kürdistan'ın güzel ve verimli topraklarında, görkemli yaylalarında, sömürgeci ordunun dolaşmasını hiçbir zaman hazmetmemiş, düşmanın uygulamalarına karşı daha fazla kin ve nefret duymaya başlamıştı. Kaplan yoldaş, Kürdistan'da onurlu ve özgürce yaşamın ancak bu mücadeleye katılmaktan geçtiğini kavramakta gecikmez. Gerilla saflarına katılmaya karar vererek, 1991 yılında parti ile ilişkiye geçer.

İlk dönemlerde kitle faaliyetlerini yürüten Kaplan yoldaş, önemli başarılar gösterir. Kitle örgütlenmesinde olsun, çeşitli eylemlerin gerçekleştirilmesinde olsun başarılı bir pratik sergileyerek, halk tarafından sevilen ve sayılan birisi haline gelir.

Mücadelede daha aktif savaşım yürütmek amacıyla gerilla saflarına katılır. 1991 yılında Cudi üzerinden, Güney Kürdistan'a geçerek Metina Kampı'na gider. ARGK saflarına ulaşır ulaşmaz kendisini sıcak savaş pratiğine hazırlamak için yoğun çaba harcar. Kış eğitimini Metina Kampı'nda tamamladıktan sonra, Çukurca alanına geçer. Burada da üstün bir gelişme seyri izleyerek, kendisini daha da yetkinleştirir.

1992 süreci ile birlikte Çukurca ana birlik güçlerine katılır ve Şemdinli'nin Herki mıntıkasında pratiğe çıkar. Tüm pratiği boyunca coşku ve cesareti ile saygınlık kazanır. Mücadeleye ve partiye bağlı olan Kaplan yoldaşın pratiği tüm yoldaşlarına örnek olur. Sömürgeciliğin ülkemiz topraklarından mutlaka atılacağını yoldaşlarına sürekli vurgular.

Herki'deki güçlerimiz 1992'nin savaş taktiğine uygun olarak Şemdinli alanında düşmana önemli bir darbe vuramak amacıyla Bêzelê tabur eylemini gerçekleştirir. 13 Eylül sabahı düşman mevzilerine saldıran kahraman ARGK gerillaları böylece eylemi başlattırlar. Kaplan yoldaş tüm yoldaşları gibi muazzam savaş pratiğiyle, tüm kiniyle düşman üzerine yürür. Bu coşkulu savaşım sırasında düşmanın kurşunlarına hedef olan Kaplan yoldaş, halka ve ülkeye olan bağlılığını ispatlayarak, şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Anısı mücadelemize ışık tutacaktır.

Apocu saldırı ruhuyla düşman üzerine yürüyen Gernas yoldaş

Adı, soyadı: **Kazım BULUT**
Kod adı: **Gernas**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal kasabası-Uludere, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Savaşımızın kalbi durumunda olan Botan'da halkımız her dönemde sömürgecilikle çatışma içinde olmuş, görkemli dağların da düşmana çoğu kez geçit vermemiştir. Dili, kültürü ve yaşam tarzıyla ulusal değerlerini önemli oranda korumuş, saf Kürt özelliklerini günümüze kadar getirebilmiştir. Mertlik ve insan severlik Botan insanının en güçlü yanlarıdır. 15 Ağustos 1984 Atılımı'yla, düşmanın Kürdistan'dan sökülüp atılması için direniş bayrağı ilk olarak Botan dağlarında dalgalanmıştır. Gerilla savaşımızın merkezi olarak seçilen bu alanda, halkımız kısa süre içerisinde mücadele etrafında kenetlenerek, düşmana karşı amansız bir direnişe geçmiştir. 1989'lara gelindiğinde ulusal kurtuluş savaşımız Botan'da önemli oranda oturtulmuş, gerilla, her geçen gün artan yeni katılımlarla daha da büyüyerek ordulaşmaya doğru gitmiştir.

Gernas yoldaş, böyle bir mücadele ortamında büyümüştür. Botan'ın Guyi aşiretine mensuptur. Uludere'nin Hilal kasabasındandır. Bu kasabamız mücadeleye sürekli olarak kan ve can veren bir direniş kalesi olarak, sömürgecliğe her zaman meydan okumuş ve onun korkulu rüyası olan bir savaş alanı olmuştur. Gernas yoldaş böyle bir mücadele içinde, düşmana kin ve öfkeyle bilenerek çelikleşmiş, bunun verdiği azimle 1989 yılında gerilla saflarındaki onurlu yerini almıştır. Bu dönemde de Botan'a bağlı savaş bölgeleri içinde yer alarak, düşmanla birçok çatışmayı yaşar. Pratiğe ve devrimci yaşama çabucak uyum sağlayabilmiş, özverili çabaları ile yoldaşları arasında oldukça sevilmiştir.

Gernas yoldaş, savaş pratiğinde Botan'ın bir ucundan öte ucuna kadar gezer. Bu süreçte düşmanla birçok kez çatışmada fedakarlığı ve cesaretiyle özlü bir pratiğin sahibi olur. Haftanin, Zap, Çukurca derken 1991 yılında 2. Merkez Karargahımızın bulunduğu Xan Kürkê (Geliyê Azadi) alanına ulaşır. Bu alandaki pratik süreçte, Botan kahramanlığını ve yiğitliğini özlü bir biçimde temsil ederek, güçlü bir savaşçı olduğunu kanıtlar. Yine bu dönemin en önemli iki büyük eylemi olan Mavan ve Çukurca (Eriş) eylemlerine de katılarak, düşmana vurulan ağır darbelerde pay sahibi olur.

1992 bahar düzenlemelerinin ardından manga komutan yardımcısı olarak Şemdinli alanında pratiğe çıkar. Henüz pratiğin ilk döneminde Xapuşkê civarında düşmanla yoğun bir çatışmaya girilir. Gernas yoldaşın da içinde bulunduğu bu çatışmada otuza yakın düşman askeri öldürülür. Gernas yoldaşın sergilediği cesaret ve fedakarlık, partiye ve halka olan bağlılığının bir ifadesi olarak görülür.

Yaz ortalarında yapılan yeni düzenlemede Gernas yoldaş tekrar Şemdinli alanına yönelen ana gücün içindedir. Herki mıntıkasına doğru harekete geçilir. Burada Çukurca güçlerinin bir birliğiyle birleşerek, düşmanın Herki mıntıkasındaki en büyük askeri gücünü barındıran Bêzelê Taburu'na yönelik eylem kararı alınır. Tüm bu gelişmeleri anı anına yaşayan Gernas yoldaş, oldukça coşkulu ve kendisinden emin bir şekilde bir an önce düşmana vurabilmenin heyecanıyla dolup taşar.

13 Eylül sabahı başlayan özgürlük savşçılarının saldırısı, düşmana tüm mevzilerini mezar eder. Gernas yoldaş "Karnas" silahıyla, düşman askerlerini, keskin nişancılığıyla tek tek vurmanın büyük coşkusuyla savaşırken, düşmanın kurşunlarına hedef olur ve şehitler ordumuzun saflarında onurlu yerini alır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Botan direnişçiliğinin eşsiz timsali İhsan yoldaş



Adı, soyadı: **Behçet ACAR**
Kod adı: **İhsan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şiweşk köyü-Çukurca, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **27.09.1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

İhsan yoldaş tipik Botan kişiliğinin bütün özelliklerini üzerinde taşıyan köylü kökenli ve emekçi bir ailenin çocuğudur. Botan'da Dinyaniş aşiretindendir. Bu aşiret geçmişten beri gerillalara kucak açmış, onları barındırmış ve günbe gün daha fazla mücadeleye katılım sağlamıştır. Günümüzde de ulusal kurtuluş savaşımıza en fazla katılım sağlayan aşiretlerden biridir.

İhsan yoldaş, büyük komutan şehit **Mahir (Ahmet GÜLER)** yoldaşın komutasındaki bir gerilla birliğinin köylerine uğramasıyla, 1989 yılında askeri kanunla mücadele saflarına alınır. Bir süre Mahir yoldaşın yanında kalarak, kısa süre içinde önemli bir gelişme gösterir. Devrimci yaşamla tam bir uyum sağlar. 1989 sonlarına kadar Çukurca alanında kalarak, hem savaş cephesinden, hem de kamp alanlarında çeşitli faaliyetler yürütür. Ardından yine Şehit Mahir yoldaşın komutasındaki birlikle beraber Xan Kürkê alanına geçer. 1990 bahar düzenlemesinden sonra Şemdinli-Gerdi mıntıkasına yönelecek birliğin içinde yer alır. Bu alandaki pratiğin, alan somutundan kaynaklanan zorlukları olmasına rağmen, İhsan yoldaş fedakarlığı ve yüksek moral gücüyle adeta grubun güç kaynağı olur. Gerdi ve Zerzan mıntıkalarında dönem sonuna kadar savaş faaliyetlerinde kalır.

İhsan yoldaş kış eğitim devresini aynı alanda tamamlar. Bu süreçte kendisini oldukça güçlendirmiş, Botan'ın tüm direnişçi özelliklerini kişiliğinde ayaklandırarak en zorlu koşulların gerçek bir savaşçısı olur. Bu güçle 1991 baharında şehit **Aziz (Abdullah YILDIZ)** yoldaş komutasında tekrar Şemdinli-Gerdi mıntıkasına yönelir. Bu alan arkadaşlarımız için oldukça zorluklarla dolu bir alandır. Çünkü düşmanın iç ihaneti ve çeteciliğin en fazla geliştirilip kurumlaştırdığı bir alandır. Öyle ki, çete olmayan tek bir eve rastlamak bile mümkün değildir. Bu haliyle düşman, alanı mücadelemize tamamen kapatmayı hesaplamıştır. Tüm bu zorluklara rağmen alana yönelim olmuş, sergilenen yetkin bir pratikle alan önemli oranda ulusal kurtuluş mücadelesine açılmıştı. İhsan yoldaş dinmeyen coşkusuyla, en zor koşullarda sergilediği özlü fedakarlığıyla çoğu zaman arkadaşları için hem öncü, hem de güç kaynağı olmasını bilir. Bu sürecin en büyük eylemleri olan Mavan ve Çukurca-Eriş tabur baskınlarına da katılarak üstün bir başarı gösterir. Cesaret ve fedakarlığı ile arkadaşlarında hayranlık uyandırır.

Sömürgeci ordunun 1991'de Xan Kürkê'ye azgınca saldırısına karşı gösterilen eşsiz Geliyê-Azadi direnişinde de yer alan İhsan yoldaş, gösterdiği yetkin askeri özellikleriyle kendisini kanıtlar. Özellikle "Arbi-



ki" silahı ile tanınır ve silahına oldukça bağlıdır. "Ben şehit düşmeyene kadar bu silahımı bırakmam" der. Gülen yüzü, güzel sesi ve Botan halk oyunlarını çok iyi oynaması ile tanınır. Yoldaşları tarafından çok sevilir ve adeta el üstünde tutulur. Bulunduğu her ortamda sade ve özlü kişiliğiyle dürüstlük kaynağı olur. Siyasal konular da pek gelişkin değildir. Tartışmalarda bir iki kelime konuşur, ardından "siyaseta mın qediya" deyip tüm sadeliğini ortaya koyar.

İhsan yoldaş 1992 baharında, takım komutan yardımcısı olarak tekrar Şemdinli alanına yönelir. Yine "Arbiki"siyle yoldaşlarını coşturur, yaptığı şakalarla etrafını güldürmekten kırar. Görevine son derece bağlı, üstlendiği her işin altından çıkmasını bilen, enerjisini son noktasına kadar mücadeleye katan gerçek bir devrim emekçisidir. Yorulmak nedir bilmezdi İhsan yoldaş. Fiziki güçlülüğünü tüm görkemliliğiyle, fedakarlıkta sınır tanımaz bir biçimde kullanır. Özellikle zorlu görevlerde sergilediği başarı ve kahramanlık, görev arkadaşlarınca hep imrenerek dile getirilirdi. Botan'a has şivesi, bir asker yaraşırcasına konuşması ve kükreyen sesiyle adeta güç kaynağıdır.

Hele sevecenliği ve canlılığı, Botan kültürü ve gelenekleriyle pişmiş olan kişiliği en temel özellikleridir. Her halay çekilişinde en baştadır İhsan yoldaş. Savaş meydanlarında en önde, gerçek bir kahramandır.

13 Eylül sabahı gerçekleşen Bêzelê eyleminde de kahramanlığın ve yiğitliğin doruğundadır. Gönüllü olarak saldırı grubunda yer alır. Tüm coşkusuyla düşman mevzilerine yönelir. İhsan yoldaş düşman mevzilerini yerle bir etmenin sabırsızlığı içinde olur. Henüz mevziler B-7'lerle tam dövülmemiş ve de saldırı koşulları tam sağlanmamış olmasına rağmen, Arbikisi ile mevziye doğru fırlar. Ancak bu sırada düşman kurşunlarına hedef olur ve şehitler kervanına katılır.

İhsan yoldaş korkunç saldırı ruhunun verdiği bir anlık sabırsızlık neticesinde aramızdan fiziki olarak ayrılır.

Devrimci yaşamında sergilediği direnişçiliği, fedakarlığı ve yiğitliğiyle devrim mücadelemize ışık tutmuş, anısı özgür bir Kürdistan yaratılarak yaşatılacaktır!

"Mutlaka kazanmak zorundayız"

Adı, soyadı: **Kemal KAYA**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **24 Nisan 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

1992 baharında Amed'den mücadele saflarına katıldı. Lise öğrencisiydi. Okulda arkadaşları arasında sevilen ve saygı duyulan bir kişiliği vardı. Amed gibi sömürgeci-faşist Türk rejiminin en çok kurumlaştığı bir alanda, okuldaki öğrencilere yönelik çalışmalarda bulundu. Olgunluğu ve görevlere yaklaşımıyla kısa sürede öğrencileri sürükleyen bir çekim merkezi haline geldi. Yurtsever bir aileden geliyordu. Mücadeleye daha aktif katılım isteği O'nu gerillaya ulaştırdı.

Berxwedan yoldaş, ilk olarak Çukurca'daki Bircêla Kampı'nda eğitime alındı. Yaşamdaki uyumluluğu, derslere düzenli katılımı, çalışkanlığı ve fedakarlığıyla arkadaşlarının ilgisini ve sevgisini kazandı. Hızlı bir şekilde gelişmenin yollarını açtı. Partiyi ve gerillayı tanıdıkça, "Daha önce bu kutsal ortama gelmeliydim" diye hep kendine kızardı.

Berxwedan yoldaş, bir moral kaynağıydı. Ağırbaşlılığının yanısıra, esprili yaklaşımları yaşamı güzelleştiren en önemli yanlarıydı.

Silaha karşı aşırı ilgisi vardı, sımsıkı sarılırdı. Askerliğe olan yatkınlığı ile kısa sürede komutanlarının dikkatini çekti. Yüzeysel ve basit yaklaşımlardan nefret ettiği gibi, çok yönlü gelişmeyi sağlayabilmek için özel bir çaba sarfetti. Sesinin güzelliğiyle de moral gecelerinin değişmez bir elemanı olurdu. Hep "Gül vatan" diyordu.

Askeri eğitimlerdeki hırsı ve eylem provalarında hep saldırı grubunda olmak istemesi, kendine güveni, soğukkanlılığıyla planın tıkandığı noktada inisiyatifini kullanması O'nu doğal bir komutan yapıyordu. Berxwedan yoldaş, silah kullanmanın yanısıra, silah kadar beynin de çalıştırılması gerektiğini her fırsatta belirterek buna uygun davranmaya çalışıyordu.

Eğitim sonrasında pratik sahaya yöneldiğinde kendisini savaşın zorluklarına göre biçimlendirmeye özen gösteriyordu. 2. Bölge Ana Birliği'ne katıldıktan sonra, düşman tepecilerine karşı yapılan eylemde saldırı grubunda yer aldı. Düşmanla ilk defa diye düşündüğünü ve bu hırsla düşmanın üzerine saldırdığını belirtiyordu konuşmalarında.

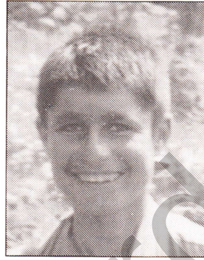
Berxwedan yoldaş, bahar düzenlemeleri ile birlikte Çukurca Ana Birliği'ne katılarak, faaliyet alanı olarak belirlenen Şemdinli-Herki mıntıkasına doğru harekete geçti. Burada Xan Kürkê güçleri ile birleşerek sömürgeci-faşist Türk ordusunun alandaki Bêzelê Taburu'na yönelik bir eylem planı kararlaştırıldı.

Berxwedan yoldaş, eylemin keşfine de katılarak, planlama sonrasında tepecilere yönelecek grubun komutan yardımcılığı görevini aldı. Eylemden bir gece önce arkadaşların yaptığı moral gecesinde halay başını çekerek, çizdiği figürlerle yaşama, ama özgür bir yaşama ne kadar bağlı olduğunu bir kez daha gösteriyordu.

Eylemde hedefleri olan tepeyi ele geçirerek, düşmanı imha etti. Ancak Bexwedan yoldaş, diğer yoldaşlarına cephane götürürken bir anlık dalgınlık sonucu başından aldığı yarayla şehitler kervanına katıldı ve devrim mücadelemizde ölümsüzleşti.

Anısı yolumuzu aydınlatacaktır!

"Mutlaka pratiğe çıkıp, düşmanı perişan etmem gerekiyor"



Adı, soyadı: **Hadi TUMUR**
Kod adı: **Rubar**
Doğum yeri ve tarihi: **Çikir köyü-Silopi, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1992, Bêzelê**

Rubar yoldaş, Botan'ın göçer aşiretlerinden biri olan Zêxki aşiretine mensup yurtsever bir ailenin çocuğu olarak 1989'da mücadele saflarına katıldı. Canlılığı ve fedakarlığıyla kısa sürede pratik savaş alanlarına uyum sağladı. Botan'ın çeşitli alanlarında savaş pratiğinde kaldı. Bu süreçte düşmana karşı birçok eylem ve çatışmada yer aldı. Savaşçı yeteneklerini cesaretiyle de birleştirerek yetkinleştirdi.

Rubar yoldaş, 1991 kışında Xan Kürkê alanına, 2. Merkez Karargah'a gitti. Burada bir dönem eğitim devresine girdi. Gerek daha önceki eğitim faaliyetlerinde ve gerekse kamp yaşamında oldukça güçlü özellikler sergiledi. Devrimci yaşama ve yoldaşlarına uyum sağlamada hiçbir zorluk çekmedi. Köylü kökenli olup, tipik Botan insanımızın bütün Kürtlük özelliklerini konuşturan bir yoldaşımız olma özelliğini yaşattı. Fiziki olarak ufak-tefek olmasına rağmen, olağanüstü bir güce sahipti. Çünkü en ağır işleri herkesten fazla kendisi yapmak isterdi ve hemen görevlere koşardı. Sevecenliği ve canlılığıyla güven verirdi. Yoldaşları arasında çok sevilip-sayılırdı.

Rubar yoldaş, 1992 sürecine kendisini muazzam hazırladı. Düşmana karşı büyük bir kin ve nefretle doluydu yüreği. Bu nedenle baharı iple çekerek bir an önce pratiğe çıkmak, düşmandan hesap sormak istiyordu. Ve nihayet karlar erimeye yüz tutmuş, gerilla birliklerimiz peyderpey alanlarına doğru yol almaya başlamışlardı.

Rubar yoldaş, her geçen gün daha heyecanla kalkıyor ve arkadaşlarına, "Mutlaka pratiğe çıkıp, düşmanı perişan etmem gerekiyor" deyip sabırsızlığını dile getiriyordu. Bu beklentiler içerisindeyken, düzenleme yapılmış, Rubar yoldaş Şemdinli alanına gidecek birliğin içinde yer almıştı.

Şemdinli'nin ilk grupları ile birlikte harekete geçti. Kafasındaki savaşı yaşayabilmek, sömürgeciliği Kürdistan topraklarından söküp atmak için adımlarını daha hızlı ve kararlı atmakta, alana bir an önce girmenin heyecanını yaşamaktaydı. Fiziki yapısının çok üstünde, herkesi şaşırtarak oldukça ağır yükleri taşırken bile coşkusu ve hızlılığından hiçbir şey kaybetmiyordu. Sürekli taşıdığı BKC silahı ve sırtında bin civarındaki mermisi ile adeta uçuyordu. En büyük arzusu çok kapsamlı bir eylemde yer alıp, düşmandan tüm kin ve öfkesiyle hesap sormaktı.

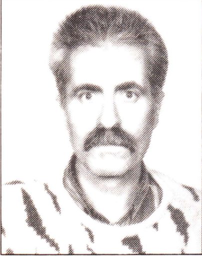
Ve çok arzuladığı gün 13 Eylül sabahı gelmişti. Düşman neye uğradığını şaşırmıştı. Kahraman gerillalarımız kollar halinde düşman mevzilerine yöneliyor, bir bir mevzileri düşürerek ona kaçma fırsatı bile vermiyordu.

Rubar yoldaş, ufak-tefek fiziğiyle adeta bir öfke topu olmuş, BKC otomatik silahıyla sömürgeci ordu güçlerinden hesap soruyordu. BKC silahıyla mevziler üzerine tereddütsüz yürüyen Rubar yoldaş, büyük bir saldırı ruhunun en üst dorukta temsil ederken; savaşın en büyük gerçekliği olan şehitler ordusunun saflarına ulaşır.

Anısı mücadelemize önderdir!



O, yiğit bir halk önderi, dağların kartalıydı



Adı, Soyadı: **Hüseyin MAKAL**
Kod adı. **Apo, Alişer**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1977**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Şubat 1993, Tahran**

Her ölüm bir doğumdur, zirveye ulaşma ve doruktur. Bire bin vermedir. Milyonlara katılmadır. Milyonlarla ayağa kalkan Kürdistan halkıyla boyveren hayattır.

Şehitlik ölüm değil, ölümü kovmadır. Diriliş ve yaşamdır. Filiz vermektir. Bin yıllardır kökleri topraklarımıza işleyen anamızın gençleşip, milyonlarca sürgü vermesidir.

Şehitlik gezginciliktir Kürdistan'da. Şahadet bir aşamadır ve özlü değerlerle buluşmadır. Gezgincilik, ülkemizin dört parçasında dolaşan yurtsever ve devrimci ruhtur. Doruklarımızı tutan direniştir, Apocu ruhtur, devrimci yaşam biçimidir, özgürlük ve bağımsızlıktır. Bunun için şehitler gece gündüz demeden aşındırır Kürdistan'ı... Dolaşır ve uğramadık yer bırakmaz.

Şehitler her yerdedir. Ülkemizde somutluk kazandılar, yaşadılar, ama şehitler evrenseldir. Dünyayı Kürdistan'da yaşamak ve Kürdistan'ı dünya ile birleştirmektir şehitlik...

Özlü değerlerdir, yaşayan olgulardır şehitlik. Selam Onlara, yaşıyor Onlar! Yeni yaşamdır Onlar, devrimcidir, yurtseverdir, dönüşümcüdür, yeni dünyanın, özgür ülkenin kurucularıdır Onlar.

Bu soylu değerlerin bileşkesi olan yoldaşlardan biri de **Hüseyin MAKAL** yoldaştı. O da katıldı şehitler kervanına. Bir şehittir O artık ve bir doruk!

Yaş 30, yolun yarısı kabul ediliyor. 30'dan sonra adım adım ihtiyarlığa ve ölüme yaklaşmadır deniliyor. Biyolojik olarak doğrudur. Ama ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde bunun yeri yoktur. Her yaş bir gençleşme, yenileşme ve özgürleşme oluyor. Hele özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine geç katılan bir halk olduğumuzdan dolayı, orta ve yaşlı kuşağın gençleşmesi, yenileşmesi ve özgürleşmesi bizde yaygındır ve daha fazla göze çarpıyor.

Hüseyin MAKAL yoldaş, otuzlarını yaşarken devrimcileşti, özgürleşti, parti ile tanıştı ve buluştu. O, otuzundan sonra kurdu dünyasını. Hele otuzlara kadar kurulan eski ve köhnemiş dünyayı, eski rejimi yıkmak, şahsında yeni dünyayı, özgür ve bağımsız kişiliği kurmak, bir de bunu militan tarzda gerçekleştirmek ve mücadelenin militanı olmak o kadar kolay değildir. Zaten bir devrimciye ve özgürlük savaşçısına yakışan da zor olanı başarmaktır.

Hüseyin MAKAL yoldaş da zoru başarıyor, zoru aşıyor, özgür ve bağımsız bir kişiliğe ulaşıyor. Hem de bunu kılıç darbesiyle yapıyor.

Kemalist rejimde otuzdan sonrası bitiştir. Partide ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde ise, her yaş yeni bir başlangıçtır ve yeni bir kuruluştur. Özgürleşme kesintisizdir, yaşamın her adımını dolu dolu yaşamaktır, eskiyi aşmak ve yeniyi kurmaktır.

Hüseyin MAKAL yoldaş, yeniliklerin dava insanıydı. 1970'lerin ilk çıkışından bir süre sonra, sosyalizm davasında yerini alarak, halkın özgürlük, bağımsızlık mücadelesinde tavrını ve kişiliğini ortaya koydu.

O, bir Kürdistanlı olarak doğdu. Şüphesiz ki o zamanlar bunun bilinci yoktu. Beyaz katliam döneminde "Tunceli"li olarak büyüdü. Tunceli, 1935 "Tunceli Kanunu" ile birlikte kemalizmin bir icadıydı. Dersim '38 katliamı Kürdistan'da son perdeydi ve Tunceliliğe giden yolların tamamen açılmasıydı. Tuncelilik ve sonrasında yaygınlaşan ulusal yabancılaşma, sömürgeci yaşam tarzına, kemalizm ve Türklüğe özenme, ulusal imha seferlerinden sonra tarihe gömülmek istenen Dersim'e kemalizmin bir armağanıydı.

Ulusu, halkı, bütün ulusal değerleri, kimliğinden tutalım adına kadar her şeyiyle tarihe gömülmek istenen bir ülkede, Hüseyin MAKAL yoldaş, "Tunceli"li olarak büyüdü. Otuzuna gelinceye kadar herkes gibi O'nun da düşüncesi ve ruhu kirletilmişti düşman tarafından.

Öğrencilik yıllarında kemalizmle tanıştı. "Solculuk"tan etkilendi. Her şeyin tersyüz edildiği bir ortamda bir süre öğretmenlik yaptı ve en fazla "geleneksel Türkiye solu"nu buldu, otuz yaşlarına kadar bu çerçevede gezindi. O'nun yeniyi arayışı, kemalizm ve geleneksel solun barikatlarına çarpıyor ve oralarda eriyordu. Kemalizmin yarattığı temel üzerinde geleneksel solculuğa ulaşmıştı; şüphesiz ki bununla hiçbir şey bitmiyor ve çözülemiyordu.

Hüseyin MAKAL yoldaş, herkes gibi Tuncelili olarak büyüdü ve daha sonra Tunceli kişiliğini aşarak, Dersimli oldu.

Dersimli olmak Kürdistanlı olmaktır.

Kürdistanlı olmak Dersimli olmayı da içermektedir.

Hüseyin MAKAL yoldaş, bu kavramlara sosyalist olduktan sonra ulaştı. Yani ilkin sosyalistliğe, sonra yurtseverliğe ulaştı. Sosyalizmle yurtseverliğin veya enternasyonalizm ile yurtseverliğin birbirine karşı olan kavramlar değil, tersine birbirini tamamlayan kavramlar olduğunu kavradı.

O, artık Dersim'e ait değildi. Bütün Kürdistan'a aitti. Zaten Hüseyin MAKAL yoldaşın düşüncesinde, ruhunda ve davranışında gezgincilik vardı. Bunun devrimci ve yurtsever tavırla birleştirilmesi şüphesiz ki, olumlu bir davranışın sentezlenmesi oluyordu. Bunun anlamı da, bu vatanın her karış toprağında devrimcilik yapmaktı.

Kürdistan'daki ilk çalışma ve faaliyetlerde hareketimizle tanıştı ve kısa bir sürede profesyonel devrimcilik yapacak duruma geldi. Küçükburjuva yaşantı ve anlayışı terk ederek, halkının bitmez-tükenmez okyanusunda ulaşabildiği ve kapasitesinin yettiği oranda, öncü faaliyetlere girişti.

Kısa süre içinde ismi duyuldu. Serhad'ın ve Ağrı'nın yılmaz bir militanı oldu. Sevgi ve saygıya dayanan bir yer edindi. Sıkıyönetim koşullarında kırsal alana çekilen ilk gerillalardandı. O, artık bölgede bir efsanedir. Yaptığı ve yapamadıkları, ama yoldaşları tarafından gerçekleştirilen şeyler, O'nun hanesine yazılıyordu. Halk, O'ndan övgü, saygı ve sevgiyle söz ediyordu. Orada O'na halk tarafından "Apo" deniliyordu. Ve yaptığı her şey dilden dile dolaşıyordu. Apo kendisini halka sevdirmiş ve kabul ettirmişti. Halkın arasındaki sorunları çözmede, barışı gerçekleştirmede Apo'nun saygın yeri vardı ve sözü tutuluyordu. Söyledikleri dikkate alınıyordu.

MİT, raporunda; "Apo yakalanmadan" Serhad'ın etkisizleştirilmeyeceğini vurguluyor, Apo imajına dikkat çekiyordu. Bundan dolayı 12 Eylül faşizmi işbaşına geldikten sonra, bölgede Apo'nun yakalanması özel uğraşlarından biri olmuştu.

Apo, bu sırada Serhad'ı aşındırıyor, silahlı arkadaş grubu ile birlikte Ağrı Dağı'nın doruklarına yaslanıyordu. 12 Eylül her tarafa bir karabasan gibi çökerken, onlar sırtını dağlara verip, onurun, umudun sesi olmayı sürdürmeye çalışıyorlardı. Öte yandan zorlukları da çoktu.

Kuzey Kürdistan'da doruklara tırmanan ilk "yaşlı" gerillaydı. Veya birkaçından biriydi. Halk arasında kırsala çekilen ve dağa çıkan, silahlı gezen hep genç olarak biliniyordu. Hüseyin MAKAL yoldaş ise, bunun



istisnasıydı. Gençlere taş çıkartırcasına dinamikti ve O, kırkına ayak basan bir gerillaydı. Coşkulu ve enerjikti. Sadece siyasi özellikleri ve popüler oluşuyla değil, askeri özellikleriyle de tanınmıştı.

O, bir kartaldı, Serhad ve Ağrı doruklarında seyreden... Kartal bir yara almıştı. Evlere uğradılar, sonra Iğdır'da bir mağaraya sığındılar. Kartallar hep yüksekte uçar. Hüseyin Makal yoldaş düşüncesi, davranışı ve yürüyüşüyle doruklarda seyretmek istiyordu. Ama bu kez vücudu uçmuyordu. Bir ayağı O'nu taşımıyordu. Geçici yaranın tedavisi gerekiyor ve vücudun kendisini taşıyacak, uçacak duruma gelmesi gerekiyordu.

Diğer yandan düşman ferman çıkarmıştı. Serhad ve Ağrı'da dağ, taş O'nu arıyordu. Düşman, O'nun yakalanmasıyla Serhad Eyaleti faaliyetlerinin çözüleceğine inanıyordu. Bölgede ilk hedef O'ydu. Çünkü O, haklı olarak isim yapmıştı, PKK'yi o dönemin koşullarına göre temsil etmesini bilmişti. Bundan dolayı da ilk hedef olmuştu. Düşmanın birinci hedefi haline gelmesi ve düşmana korku salması onurlu ve sahiplenilecek bir davranıştır. Bunlar, O'nun hanesine yazılacak olumlu puanlardı.

Aynı dönemlerde parti geri çekilme taktiğini uyguluyordu. Geri çekilmek, hazırlanmak ve yeniden ülkeye dönmek döneminin temel taktiğiydi. Serhad'a kırsala çekilen güçlerimiz henüz geri çekilmemiş ve partiye ulaşmamışlardı.

Düşmanla çıkan bir çatışmada Hüseyin MAKAL yoldaş yaralandı. Yürüyemiyordu, gruptan ayrıldı. Bir mağarada bir arkadaşıyla birlikte yarasının iyileşmesini beklerken, 1981 yılında tutsak düştü. Düşman O'nu yakaladığı için çok seviniyordu.

O, Serhad'ın Aposuydu. İşkencede gerektiği gibi davranacak, PKK direniş özelliklerini ve Parti Önderliği'mizle anılan Apocu ruhu konuşturacaktı. Nitekim gerçekleşen de bu oldu. Düşman, O'nu yakaladım diye ellerini ovalaya dursun, Hüseyin yoldaş ne arkadaşlarını ve ne de halktan hiç kimseyi ele vermiyordu, direniyordu. O, sadece PKK için çalışmış ve kırsala çekilerek dağa çıkmıştı. Bunun ötesi yoktu O'nun lügatında.

Daha sonra yeni yakalanmalar oldu. Bunun için birkaç kez daha cezaevinden sorguya götürülerek işkence tezgahına alındı. Buna karşın, O'nun tavrında hiçbir değişiklik yoktu. Ve kişiliğine gölge düşürmedi. İşkence tezgahlarından alnının akıyla geçti. Leke düşürmedi kişiliğine... Zindan yaşantısı boyunca bir partili gibi yaşadı. Ulusal ve siyasal kimliğini, onurunu, partiye ve ülkeye bağlılığını korudu. O'nda umut her zaman yeşildi.

Diyarbakır zindanında direnen yoldaşlarını izliyordu. Hayri, Mazlum ve Kemallerin yolundan giderek, TC kürsülerini siyasi savunma mevzisi haline getiriyordu. Partinin ideolojik-politik doğrultusunu, ilkelerini ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini 1982 yılının başında korkusuzca düşman kürsülerinde savunan insanlardan biriydi. TC'nin bütün suçlamalarını reddetti. O, partiyi her koşulda savunmanın gerekliliğine inananlardandı. Ve Hüseyin yoldaş, Erzurum zindanında kaldığı süre boyunca her duruşmaya çıktığında hiçbir zaman TC'nin sahte adaletine sığınmadı, bunu yerle bir etti, TC mahkemelerinin kendisini yargılayamayacağını söyledi. Ulusal ve siyasi kimliğinin gereklerini her zaman dışa vurdu. Direngen, başı dik ve onurlu çıkışlarından dolayı uzun süre duruşmalardan arkadaşlarıyla birlikte gıyaba düşürüldü, yani duruşmaya çıkarılmadı. Sömürgecilere karşı sloganlar haykırdıklarından ve politik tavır koyduklarından dolayı ek cezalar aldı. Bütün bunlar O'nu yıldırmadı. Üstelik bu tavırlar, 1982 yılı gibi amansız bir süreçte sergileniyordu. Koyu karanlığın hüküm sürdüğü, ölüm sessizliğinin hakim olduğu dışarıda, içeride direniş ve siyasi savunma seslerinin yükselmesi hiç şüphesiz anlamlıydı. Hüseyin yoldaş, bütün bu olumlu değerler ve doğru devrimci yurtsever tavırla da anılıyor, anılmaya ve yaşatılmaya fazlasıyla hak kazanıyordu.

Her koşulda gülmesini bilirdi. Neşeli ve şendi. Gençlere takılmakta ve herkesle uğraşmaktan özel bir zevk alırdı. Şaka ve espirileri zulüm ve işkence koşullarında eksik olmazdı. Zor koşullarda gülmek, neşeli olmak, espirileriyle ortalığı süslemek önemli bir meziyetti. Belki başka mekanlarda bunun fazla bir önemi yoktur veya böylesi tavırlar yeterince hissedilmez. Ama zindan koşullarında, üstelik zulüm ve işkence altında "ağız dolusu gülmeyi" eksik etmemek önemli bir meziyetti. Ve bu özellikler de O'nda vardı.

Yoldaşları tarafından seviliyordu. Yaşına aldırış etmezdi. Kırklarını yaşıyordu. Neredeyse oniki yıllık zindan yaşamı ve tutsaklığı boyunca bir gerilla ruhuyla yaşadı. Ellilere merdiven dayayanlar askeri olarak savaşa katılamaz görüşü birçoğunda yaygındır. O'nda ise hiçbir zaman bu düşünceye ve davranışa rastlamak mümkün değildi. Yaşamak ve savaşmak isteyen her direnişçi PKK'li gibi, O da dağa çıkmayı sabırsızlıkla bekliyor ve bir gün çıkmayı yakaladığında ise yeniden özgürlüğün doruklarından seyretmek istiyordu.

Tutsak düştüğünde bıraktığı silahına yeniden kavuşmak istiyordu. Kartallar gibi yükseklerde uçmaya devam edecek, hedeflerini bulacak ve vuracaktı. Üstelik bu kez, mücadele 1981 yılında bıraktığı gibi değildi.

Zindandan çıktığı yıl, 1992'yi gösteriyordu. Parti-Cephe-Ordu oldukça büyümüş, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi önemli bir döneme gelip dayanmıştı. Mücadele etmek, kapasitesini harekete geçirmek, tutsaklık koşullarında açılan arayı kapatmak için her şey vardı. Gerisi, kişinin yeteneklerine, direnişine, devrimci yaşamına, çizgi insanı olmaya ve militan kişiliğin gereklerini yerine getirmeye, stratejiyi ve taktiği kavramaya, taktiğe hakim ol-

Devamı 34. sayfada

1993 zafer hamlesinin başarısı için gerilla kararlı

27 Nisan 1993

■ Sason ilçesi kırsal kesiminde 15.000 insan, düşman baskıları sonucu köylerini terk ederek Batman, Bismil ve çevre köylerine göç etti. Göç eden insanlar, Bismil ve Batman'da kiralık ev bulamadıkları için, yaşamlarını zor koşullarda sürdürüyorlar.

■ Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Yandere köyü yakınlarında hayvanlarını aramaya çıkan Ferhan Ay isimli kişi, TC askerleri tarafından tarandı ve yaralı olarak gözaltına alındı.

Ayrıca 5 Nisan tarihinden bu yana Nusaybin'in Yandere, Kuyular, Doğanlı, Büyükkardeş, Güneybakan, Eskimağara ve Yolindi köylerinden gözaltına alınan kişilerden henüz hiçbir haber alınamadı.

■ 5.3.1993 tarihinde Kozluk'un Haco (Yolbaşı) köyüne TC güçlerinin düzenlediği baskında şehit düşen ve aynı yerde toprağa verilen **Helin, Hevidar, Binevş** ve **Nesib** isimli gerillaların mezarları, köylüler tarafından süsleniyor ve sık sık ziyaret ediliyor. Bunu gerekçe göstererek Haco köyüne baskın düzenleyen düşman güçleri, köylülere baskı yaparak hakaret ettiler.

28 Nisan 1993

■ Diyarbakır'ın Dicle ilçesinde **İbrahim Akengiz,** evine bir bombanın atılması sonucu yaşamını yitirdi.

29 Nisan 1993

■ 25 Nisan günü akşam saatlerinde Hasankeyf kırsal alanında düşman güçleri ile ARGK gerillaları arasında meydana gelen çatışma hakkında ayrıntılı bilgi öğrenilmezken, şehit düşen gerillalardan birinin isminin **Ramazan ORHAN** olduğu tespit edildi.

1 Mayıs 1993

■ KDP güçlerinin Güney Kürdistan'daki saldırıları devam ediyor. Dohuk ve Selahaddin kentlerinde 1'i yaralı olmak üzere toplam 7 PKK militanı gözaltına alındı.

Ayrıca geçtiğimiz yıl Ekim ve Kasım aylarında PKK ve KDP/YNK arasında meydana gelen çatışmalarda KDP güçlerine esir düşen 4 PKK gerillasının cesedi, Zaho yakınlarındaki Habur suyu önünde 16 Nisan 1993 tarihinde bulundu. Şehit düşen gerillalardan birinin ismi **Mehmet TAN**'dır. Gerillaların işkenceyle öldürüldükleri öğrenildi. Yine 19 Nisan 1993 tarihinde Zaho yakınlarında 1 gerilla, KDP'nin komplosu sonucu şehit düştü.

■ Diyarbakır'ın Dicle Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde 1 Mayıs'ta, öğrencilerin Eğit-Sen ve Sağlık-Sen'le birlikte düzenledikleri foruma yaklaşık 200 kişi katıldı. Forumda "Ey Raqîp" ve İşçi Marşı'nın okunmasından sonra halaylar çekildi ve sloganlar atıldı. Bunun üzerine polis müdahele etti. Polisin saldırısı sonucu yaklaşık 30 öğrenci yaralandı ve 15 öğrenci de gözaltına alındı.

■ Siirt Yüksek Eğitim Okulu'nda okuyan öğrenciler 1 Mayıs'ı kutladılar. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı kutlamaya düşman güçleri müdahale etmedi.

■ Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi'nde yapılan 1 Mayıs kutlamalarına müdahale eden polisler, 21 öğrenciyi gözaltına aldılar.

■ İzmir'de Basmane Meydanı'nda 1 Mayıs'ı kutlamak için toplanan 5 bin kişiden 1'i kadın toplam 33 kişi gözaltına alındı.

■ Güney Kürdistan'ın Erbil şehrinde, uluslararası işçi bayramı 1 Mayıs kalabalık kitlelerin katılımıyla kutlandı. 1 Mayıs'ın önemine ilişkin konuşmalar yapıldı. Kutlama esnasında herhangi bir olay gündeme gelmedi.

■ 17 yaşındaki Mustafa Akdağ, bildiri dağıttığı gerekçesiyle Antep'te polisin saldırısına uğrayarak bacağından kurşunlandı.

4 Mayıs 1993

■ Diyarbakır'ın Dicle ilçesi Düber köyü Kurtuluş mezrasında ARGK gerillaları ile köy korucuları arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışmada Şükrü Güler isimli korucu yaralandı.

■ Mardin'in Eroğlu köyü kırsalında düşmanın ordu birlikleri ile ARGK gerillaları arasında bir çatışma çıktı. Meydana gelen çatışmada düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınmazken, 6 gerilla şehit düştü. Şehit düşen ARGK gerillalarının isimleri şöyle: **Zinar** (Bismilli), **Agir** (Bismilli), **Xebat** (Kızıltepeli), **Gabar** (Derikli), **Haki** (Mazıdağlı) **Avareş** (Mazıdağlı).

5 Mayıs 1993

■ Bingöl'ün Genç ilçesi yakınında bulunan Züver (Akbulut) köyü kırsalında konumlanan bir ARGK gerilla grubu ihbar edildi. Gerilla grubunun konumlandığı yere baskın düzenleyen düşman birliklerine, gerilla grubu ateşle karşılık verdi. Çıkan çatışmada gerilla kayıp vermezken, 3 düşman askeri yaralandı.

■ Dersim'e bağlı Çıralı köyünde hayvanlarını otlatmaya çıkaran Hüseyin Talay (15) ve Zeycan Kaya (13) isimli çocukların, buldukları bir bombanın ellerinde patlaması sonucu **Hüseyin Talay** yaşamını kaybetti, Zeycan Kaya ise ağır yaralandı ve Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındı.

■ Batman'ın Kozluk ile Siirt'in Sason ilçesi arasında bulunan dağlık alanda ARGK gerillaları ile korucular arasında çatışma çıktı. Düşman ordu güçlerinin desteğindeki korucuların pusu atması sonucu başlayan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 3 korucu ise yaralandı. Olayda Garzan Eyaleti 4. Bölge'ye bağlı gerilla grubundan da 3 gerilla şehit düştü. Gerillaların cesetleri, Sosan Cumhuriyet Savcılığı'nda yapılan otopsi sonucu, korucülara teslim edildi. Sason ilçesi, Gürgen köyü-Holo mezrası korucuları, gerillaların naaşını bir mağraya atarak rehin tutuyor. Şehit düşen gerillaların künyeleri şöyledir:

Adı, soyadı: **Reşat GEVŞEK.** Kod adı: **Cihan.** 1973 Patnos-Ağrı doğumlu. 13 Mayıs 1992 tarihinde mücadeleye katıldı.

Adı, soyadı: **Ali ARSLAN.** Kod adı: **Mücahit.** 1972 Aydınlık (Şexika) köyü-Sason doğumlu. 1 Eylül 1992 tarihinde mücadeleye katıldı.

Adı, soyadı: **Muhittin UYANIK.** Kod adı: **Mahsum.** 1977 Yeniköy, Sarıgöl mezrası-Silvan doğumlu. 1993 yılı başlarında mücadele saflarına katıldı.

6 Mayıs 1993

■ Şırnak'ın Cizre ilçesine bağlı Hisar köyü, düşman ordu birlikleri tarafından havan ateşine tutuldu. Yapılan bombardımanda atılan 5-6 havan topundan bir tanesi boş bir eve isabet etti. Can kaybı olmazken, evde büyük hasar meydana geldi.

■ Süryanilerin yoğun olarak yaşadığı İdil'in Aşağı Mahallesi'nde oturan ve geçimini dişçilik yaparak sağlayan Süryani İsa Bayındır'ın 36 gün önce kontra elemanları tarafından kaçırılan 5 yaşındaki oğlu **Gürgiz Bayındır**'ın cesedi bir kuyuda bulundu.

■ Palu'nun Xer köyü etrafında düşmanın özel savaş birlikleri bir operasyon düzenlediler. Düşman operasyon birliği, ARGK gerillalarıyla karşılaşınca çatışma meydana geldi. Çıkan çatışmada gerilla kayıp vermedi. Kayıp veren düşman güçlerinden ne kadarının öldüğü öğrenilemedi.

7 Mayıs 1993

■ Zaxo'ya 7 kilometre uzaklıkta olan Hezil Çayı'ndan geçmek isteyen bir grup Güney Kürdistanlı kaçakçı, sömürgeci ordu güçleriyle çatışmaya girdi. Çıkan çatışmada 8 kaçakçı öldürüldü. Öldürülen 8 kaçakçı kamuoyuna terörist olarak yansıtıldı.

8 Mayıs 1993

■ Tatvan'da bağlı bir köye, bazı ihtiyaçlarını karşılamak için giden 2'si bayan 3 ARGK gerillası, ihbar sonucu düşman güçleri tarafından alındıkları kuşatmada şehit düştüler.

9 Mayıs 1993

■ Doğubeyazıt'ın Gulasor köyünü basan korucular, 12 yaşındaki Tadime Güner'i dağa kaçırdılar. Daha sonra sömürgeci güçler tarafından yakalanan korucular, serbest bırakıldılar.

11 Mayıs 1993

■ 13 yaşındaki Kıymet Kokoçin Van'ın Çatak ilçesine bağlı Narlı nahiyesinde döşenen mayınlara bastı. Ağır yaralanan çocuk, Van Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

12 Mayıs 1993

■ Daha önce Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Tepecik köyünde köy koruculuğunu kabul etmediği için gözaltına alınan **Kutbettin Tekin,** 12 Mayıs günü "intihar etti" denilerek ailesine teslim edildi. Fakat Bismil Jandarma Komutanlığı'nda işkence sonucu öldürüldüğü tespit edildi.

■ Mardin'in Kaynakkaya köyünde koruculuk yapan Hasan Tunç ile Mehmet Kalaman'ın Adana'daki evleri, ARGK gerillaları tarafından atılan molotof kokteyli sonucu yakıldı.

■ Elazığ'ın Palu ilçesine bağlı Klaban köyü kırsal kesiminde ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldü ve 5 asker de yaralandı. Gerillardan ise herhangi bir kayıp olmadı.

13 Mayıs 1993

■ Siverek'in Çarık köyü yakınındaki Keltepe yaylasında TC güçlerinin yaptığı operasyon sonucu gerillalar ile askerler arasında çıkan çatışmada 3 gerilla **(Akif, Baki, Şoreş)** şehit düştü. Hamit İris adlı köylü ile birlikte yaralı olarak ele geçen Mehmet Yılmaz isimli gerillanın da akibeti hakkında bilgi alınamadı. Düşman kayıpları ise tespit edilemedi.

15 Mayıs 1993

■ Iğdır'a bağlı Çamurlu köyünde, sömürgeci ordu birliklerinin kullandığı 4 bina, gerillalar tarafından yakılarak imha edildi.

16 Mayıs 1993

■ Kulp-Sason yakınlarındaki köylere propaganda amaçlı inen gerilla birliğinin konumlandığı yeri tespit eden korucular, sabah saatlerinde saldırdılar. Çıkan çatışmanın 15 dakikası korucular ile gerillalar arasında geçti. Daha sonra düşman güçleri karadan ve havadan operasyona geçtiler. Yapılan operasyonda 13 helikopter ve 7 uçak kullanıldı. Ayrıca çok sayıda özel tim ve asker de katıldı. Çıkan çatışmada 13 gerilla şehit olurken, 2 gerilla da yaralı olarak düşmanın eline esir düştü. Olayda şehit düşen gerillaların isimleri şöyle: **Zeyni GÜMÜŞ** (Kod adı Zana, 1972 Nusaybin doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı, takım komutanıdır), **Nedim ENGİN** (Kod adı Hüseyin, 1974 Diyarbakır doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **Mehmet Metin KULAKAN** (Kod adı Dilxwas, 1974 Silvan-Babakaya köyü doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **Zeki SAPAN** (Kod adı Mervan, 1974 Silvan-Görmez köyü doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **Şehmus ÖZMEN** (Kod adı Kemal, 1968 Gercüş doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **Zınar FİLİZ** (Kod adı Alişer, 1972 Diyarbakır doğumlu, 1992 yı-

Devamı 34. sayfada



TC'nin dinmeyen operasyonlarına BİNGÖL'DE BÜYÜK DARBE

41 asker öldü, 11 asker yaralandı, içinde 1 subay ve birkaç sivil ajanın bulunduğu 15 kişi de esir alındı.

PKK, kansız bir çözümü hedefleyen siyasi mücadeleyi öne çıkararak 20 Mart 1993 tarihinde tek yanlı ateşkes ilanına gitti. Bunun taktik bir manevra olmadığını, insanlığa karşı duyulan bir sorumluluğun gereği olarak böyle bir girişimde bulunduğunu kanıtlamak ve süreci köklü çözüme dönüştürmek için ateşkes ilanının 16 Nisan tarihinde koşullu olarak uzatıldığını açıkladı. Bu amaçla yapılan basın toplantısı açıklamalarında, zorunlu savunma durumunda kalınmadıkça gerillanın tek bir askeri bile vurmayacağı özenle belirtilmişti.

Ateşkesin ilan edildiği 20 Mart'tan bu yana iki ayı aşkın bir süre geçti. TC eskisi gibi olmasa da, operasyonlarını alttan alta sürdürmeye devam etti. Onlarca köyü yaktı-yıktı, onlarcasını boşalttı; köylüler işkenceden geçirildi, tutuklandı, katledildi. Üs alanlarında konumlanan gerillalara karşı operasyonlar düzenlendi. Onlarca gerilla bu şekilde katledildi. Gerilla ve halk büyük sabır gücüyle, düşmanın ateşkes sürecini boşa çıkarma yönündeki tahriklerini ve provokatif girişimlerini sonuçsuz bırakmaya çalıştı.

Fakat tüm bu çabalara rağmen, düşman gerillaya yönelik operasyonlarına aralıksız olarak devam etti. En son 24 Mayıs 1993 günü, Bingöl'e yakın bir mesafede olan ve Bingöl-Elazığ karayolu üzerinde bulunan Yado Çeşmesi mevkiinde operasyona çıkan TC güçleri, orada bulunan gerillalara karşı saldırıya geçtiler. Yado Çeşmesi mıntıkası sık ormanlara ve gerilla için biçilmiş kaftan niteliğindeki stratejik noktalara sahiptir. Şehit Ayhan ve Şehit Hebûn taburlarından oluşan gerilla güçleri, TC güçlerine karşılık vererek 41 askeri öldürdü, 11'ini yaraladı ve içinde 1 subay ve birkaç sivil ajanın bulunduğu 15 düşman gücünü de esir aldı. Ayrıca devlete ait 1 panzer imha edildi, 5 araç yakıldı. Gerillanın ise hiçbir kaybı olmadı.

Gerillaların nasıl özgürlük kuvvetleri olarak hazırlık yaptıklarını, düşmanın her türlü saldırısını boşa çıkarmakla kalmayıp en sert darbeleri nasıl vurabilecek güçte olduklarını çok net ortaya koyan bu eylem, hem TC'ye sert bir uyarı ve hem de ateşkes sürecinin bozulması durumunda bütün Kürdistan'da nasıl fırtına gibi esileceğinin bir mesajıdır.

1993 zafer hamlesinin başarısı için gerilla kararlı

Baştarafı 33. sayfada

lında mücadeleye katıldı), **Taha DURMUŞ** (Kod adı Apê Musa, 1972 Kozluk-Karpuzlu köyü doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **Nazmi AKAR** (Kod adı Berxwedan, 1977 Bismil doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı, takım komutanıdır), **Yılmaz KAZAKÇI** (Kod adı Dilbirîn, 1974 Silvan doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **Rauf GÜN** (Kod adı Garzan, 1976 Silvan-Uğur köyü doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **Ziya ZENGİN** (Kod adı Hebun, 1975 Antalya doğumlu, 1993 yılı başlarında mücadeleye katıldı), **Ersin ASLAN** (Kod adı Rêzan, 1971 Hazro doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı), **İdris ÇETİNBAŞ** (Kod adı Rizgar, Kozluk-Danagözü köyü doğumlu, 1992 yılında mücadeleye katıldı).

Ayrıca şehit düşen gerillaların halk tarafından tanınmaması için özel timlerce kafa taslarına kurşunlar sıkıldı.

Kulp şehir merkezine çöp arabasıyla götürülerek belediyeye teslim edilen cenazeler, Kulp şehitlik mezarlığında bir çukur açılarak topluca gömüldüler.

■ Siirt merkeze bağlı Şemsê (Güneşli) ile Guharê (Gaziler) köyleri, Gêracahfer (Altınköy) köyünden 150 korucu tarafından basılarak, rastgele her tarafa ateş açıldı. Daha sonra köylüler, silah dipçikleri ve sopalarla dövüldüler. Köylülerin üzerindeki paralara da el koyan korucular, döverek komalık duruma getirdikleri 3 köylüyü de yanlarında götürdüler.

■ TC askerleri ile Bêdare (Salkımbağlar)'ye ait korucular, itirafçı Suat Kaya'nın verdiği bilgiler doğrultusunda Eruh'un Goveşil (Ekinyolu) köyünü basarak, köyün boşaltılması için köylüleri ölümle tehdit ettiler.

17 Mayıs 1993

■ Ali Kahraman isimli 65 yaşındaki kişi, Ağrı'nın Cumhuriyet Caddesi'nde seyyar satıcılık yapan bir çocuğu döven polislere engel olmak isterken, polisler tarafından cadde ortasında dövüldü.

18 Mayıs 1993

■ Cizre'nin Kurtuluş ve Cudi mahallelerinde **Haki KARER** ve Dörtler **(Ferhat KURTAY, Eşref ANYIK, Necmi ÖNER, Mahmut ZENGİN)**, ölüm yıldönümlerinde binlerce kişinin katıldığı törenlerle anıldılar.

19 Mayıs 1993

■ Diyarbakır'ın Silvan ilçesine bağlı Susa (Yolaç) köyünde kontrgerilla elemanları bir aracı taradılar. Olayda ağır yaralanan Münevver Gül ile Neşat Topla adındaki şahıslar Diyarbakır Hastanesi'ne kaldırıldılar.

■ Diyarbakır'ın Kolaköy ilçesi Ambar köyü Kandıskan mezrasında akşam saatlerinde devriye görevi yapan jandarmaların ateş açması sonucu, Mehmet Akdemir isimli köylü yaralandı.

■ Çukurca'ya bağlı Şifreza köyü çetelerine ait 90 tane büyük baş hayvan, gerillalar tarafından kamulaştırıldı. Koruculara ait hayvanlara bakan 4 çoban rehin alındı.

20 Mayıs 1993

■ 30 Mart günü Erzincan civarında çıkan bir çatışmada şehit düşen 4 gerilladan biri olan **Şahin ATASOY**'un cesedi ailesine teslim edildi. Şehit gerillanın tabutu ERNK bayrağına sarılarak Pazarcık'ın Kulyanlı (Bayırlı) köyüne götürüldü. Yapılan cenaze törenine 500 kişi katıldı.

■ 16 Mayıs 1993 günü Kulp kırsal kesiminde çıkan çatışmada şehit düşen gerillaların intikamını almak amacıyla, ARGK'ye bağlı bir gerilla birliği, aynı çatışmada yaralanan çeteleri ziyarete gitmekte olan çete başı Hacı Abdulkerim Yassı ve babası Hacı Hasan Yassı'yı tutuklayarak yargıladılar. Soruşturmaları yapılan çeteler suçlu görülerek, ARGK gerilla birliği tarafından Kulp-Silvan yolu üzerinde bir direğe asılarak ölümle cezalandırıldılar.

■ Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde koyunlarını otlatan çoban **Naim Aslan**, Yüksekova Komando Taburu'ndan açılan ateş sonucu yaralandı ve ardından askerler tarafından dövülerek öldürüldü.

21 Mayıs 1993

■ Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde öldürülen Naim Aslan için yapılan cenaze törenine 3 bin kişi katıldı. Cenazeyi hastaneden alarak ilçe merkezindeki mezarlığa doğru yürüyüş yapan ve TC'nin katliamlarını kınayan halk sık sık "Şehîd namirin", "Kahrolsun faşizm" sloganlarını haykırdı. Mezarlıkta yapılan törenden sonra 500 kişinin yaptığı protesto gösterisine, düşman güçleri ateşle karşılık verdi. Olayda 1 kişi yaralandı, çok sayıda kişi de gözaltına alındı.

22 Mayıs 1993

■ Siirt-Kurtalan karayolu üzerinde yer alan Başur Köprüsü'nde pusu kuran düşman güçleri ile gerillalar arasında çatışma çıktı. Olayda 1 gerilla şehit düşerken, 1 gerilla da esir düştü. Esir düşen gerillanın akibeti hakkında bilgi alınamadı. Çatışmada 8 düşman askeri de öldü.

23 Mayıs 1993

■ İstanbul Kadıköy Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler, yaptıkları kimlik kontrolü esnasında bir araçta bulunan **Kemal Aslan** adlı bir kişiyi öldürdüler, Cemal Söğüt adlı kişiyi de tutukladılar.

■ Batman'ın Kozluk ve Sason ilçelerine bağlı Barıştım, Belalınç ve Mirşita köyleri dağlık alanında bulunan gerilla kamplarına yönelik, sömürgeci ordu güçleri karadan ve havadan saldırıya geçtiler. 3 kobra helikopterinin desteğinde operasyon gerçekleştiren ve binlerce kişiden oluşan sömürgeci güçlerle, ARGK gerillaları arasında 24 saat devam eden büyük çatışmada 1 astsubay ile 1 asker öldü, 1 üsteğmen ile 14 asker yaralandı. Ayrıca 15 korucunun da öldüğü gelen haberler arasında. Bu çatışmada **M. Tahir BAS** adlı bir gerilla da şehit düştü.

■ Sabahın erken saatlerinden itibaren sömürgeci ordu güçleri kobra helikopterler ve havan toplarıyla Diyarbakır'ın Hani ilçesi çevresindeki dağları aralıksız bombaladı. Bombalamalar esnasında herhangi bir çatışma meydana gelmedi. Çevre köylerde ise, halk dışarı çıkmadı.

24 Mayıs 1993

■ Diyarbakır'ın Silvan ilçesi Ferhande köyü yakınlarındaki dağlık kesimde konumlanan bir gerilla birliğine saldıran düşman ordu güçleriyle çıkan çatışmada 4 asker ile 5 korucu öldü. Kahramanca savaşan **Hebûn, Delil** ve **Ferhat** kod isimli 3 gerilla da şehit düştü.

O, yiğit bir halk önderi, dağların kartalıydı

Baştarafı 32. sayfada

maya bağlıydı.

Hüseyin MAKAL yoldaş, bu anlayış ve espri doğrultusunda zindandan çıktığında hiç tereddüt etmeden parti ortamına gitti. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bir dönem kaldıktan sonra Güney Kürdistan'a gitti. Burada bir kez daha kendisini her açıdan güçlendirdi. Yoldaşlarının eğitimine katıldı. Özverili bir çalışma yürüttü. Gün geçtikçe hastalığı ağırlaşıyordu. Yoldaşları bir an önce iyileşmesini beklerken, O komaya girdi. Tahran'a götürüldü, burada hastaneye yatırıldı, ama artık umut yoktu. Yıllarca zindanlarda düşmanın vahşetini görmüş, içten içe erimişti. Hastalığı ileri bir safhaya ulaşmıştı. Evet, bütün çabalara rağmen iyileşmedi ve 22 Şubat 1993 tarihinde şehitler kervanına katıldı.

Şehit düştüğünde Hüseyin yoldaş ellisine yaklaşmıştı. Ama, ihtiyar Kürdistan anasını gençleştirmek istiyordu. Kürdistan'ın gençleşmesinde, gelinleşmesinde ve düğününde, en nihayet zaferini gerçekleştirmede rol almıştı. Şimdi Kürdistan ana gençleşiyor, gençliğini ve baharını yaşıyor. Devrimci ve yurtsever oğulları, kızları onu besliyor, büyütüyor, özgürleştiriyor ve bağımsızlaştırıyor. Böylesi bir sürecin, yoğun olarak önünü açmış bulunuyor.

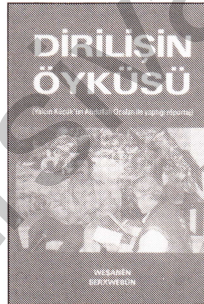
İşte Hüseyin MAKAL yoldaş da Kürdistan ananın devrimci-yurtsever bir oğludur. Onu büyütmek ve yeniden kurmak, özgürleştirmek ve bağımsızlaştırmak için yola koyulmuştu. Özgürlük ve bağımsızlık aşığıydı. Sadece özgür ve bağımsız bir toplum değil, giderek sömürüsüz bir Kürdistan'ın kurulmasının gereğine içten inanıyordu. Hiç şüphesiz ki, O'nun şahadeti böylesine özlü değerlerle kucaklaşıyordu.

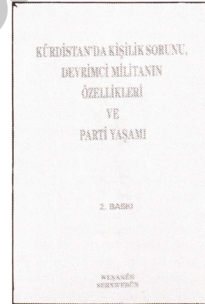
Bütün şehitler gibi O'nu yaşatan da milyonlara malolan değerlerdir. Ayağa kalkan ve özgürlük yürüyüşünü sürdüren bir halkta yaşayan, yaşatılan ve yaşatılacak olan değerlerdir, kuruluşuna başlanan ve kurulacak özgür yaşamdır.

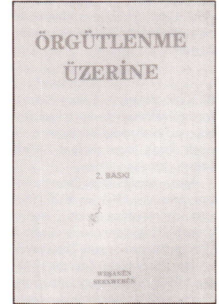
Eskiden her ölüm bir sessizlikti, Kürdistan'da. Bu, ölüm sessizliği olarak tabir edilirdi.

Şimdi her ölüm bir doğumdur Kürdistan'da. Bu, direnişin ve özgürlüğün sesidir. Şehit kanıyla Kürdistan'da özgürlük ve bağımsızlığın kökleşmesidir. Milyonlarla doğarız, milyonlarla yaşarız anlamına gelmektedir. Bu nedenle O, bir doğumdur Kürdistan'da.

Selam olsun sana!
Selam olsun sizlere!
Selam olsun tüm şehitlere!
And olsun, sizleri yaşatacağız!



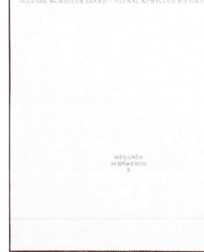




DUYURU

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yaygınlık ve derinlik kazanmasıyla birlikte, bunun gerçek yaratıcıları olan şehitlerimizin sayısı da çoğalmaktadır. Her şehidimizin yaşamı bir roman özelliğindedir. Ancak şehitlerimizin adına layık bir şekilde tanıtmada yetersiz kalındığı da bir gerçek. Bunun savaşın yürütüldüğü koşullardan kaynaklanan çok yönlü nedenleri vardır. Dolayısıyla çoğu şehidimize ya gecikmeli olarak, ya çok sınırlı bilgiler halinde ya da isim veya fotoğraf düzeyinde gazetemizde yer verebiliyoruz. Elbette kahraman şehitlerimiz buna layık değildir, her biri ne kadar tanıtılsa yine de azdır. Savaşın büyümesi sonucu ortaya çıkan bu zorluklar, bu konuda daha fazla çaba ve sorumluluğu gerektiriyor.

Bütün okuyucularımızı, yurtseverleri, dostları bir de bu yönüyle şehitlerimize sahip çıkmaya çağırıyoruz. Şehitlerimizi tanıyanların; bu konuda sorumluluk üstlenip yazı, fotoğraf, anı vb. materyalleri gazetemize ulaştırmalarını bekliyoruz.



SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, Soyadı: ....

Adres: ....

....

6 Aylık
Almanya içi:
DM 30 □
Almanya dışı:
DM 32 □

1 Yıllık
Almanya içi:
DM 58 □
Almanya dışı:
DM 62 □

Abone hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:				
Ayşe Engizek	Serxwebûn	Kreissparkasse - Köln	Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 31 97 2	Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 502 99	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
			Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
			Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Zaferi garantiye alan bir yürüyüş ve yaşam tarzını esas alalım!

Baştarafı 36. sayfada

temel mücadele biçimi olarak sonuç alıcı bir biçimde gelişebilir, dolayısıyla zaferi zorlayabilir. Fakat gerekleri mutlaka yerine getirilmek kaydıyla.

Evet, bahar hamlemizle birlikte gerilla daha da netleşti, nicel ve nitel gelişmesini sürdürdü. Onun TC'nin her türlü özel savaş saldırısını boşa çıkarabilecek donanıma, üslenmeye, yönetime ulaşması için ne kadar eksikliklerini, yanlışlıklarını ortadan kaldırırsak, o kadar büyük gelişmeye ulaşmak işten bile değil. Nitekim kış boyu en çok gerilla tartışıldı. Kayıp nedenleri, büyük kuralsızlıklar, taktik dışılıklar neden ve sonuçlarıyla birlikte gösterildi. Şimdi gelinen nokta, ilk defa daha derli-toplu bir yaşama gelme, yine komuta tarzındaki bir reformu, ciddi bir değişikliği kurallar dahilinde yapmak noktasıdır. Özellikle komuta tarzının tespiti ve esaslarının nasıl işleyişe kavuşturulacağı hususları az çok netleşti. Bununla birlikte savaşçının düzenlenişi, eğitimi ve yönetimi de netleşti.

Aslında ciddi bir ordulaşmaya ilk defa bu denli imkan ve de küçümsenmeyecek bir tecrübeyle başvuruyoruz. Bu anlamda da biz şimdiye kadar ordulaşamadık, ordulaşma imkanlarını iyi kullanamadık. Fakat ordulaşmanın birçok birikimini elde ettik. Bu işlerin nasıl doğru ele alınacağını yaşadığımız tecrübeyle gördük. Bu konuda muazzam bir gerilla ordusunun kurulmasına ve doğru tarzda savaşılmasına imkan hazırladık. Bu gelişmenin tarihi bir aşamasına ulaştık. Onbini aşkın bir silahlı güçle her türlü ordu düzenlemesini elverişli arazilerde, dağlık alanlarda geliştirme imkan dahiline girmiştir. Geniş halk desteğiyle, muazzam siyasi çalışmalarla birlikte gerilla ordusunun bu sefer doğru gelişmesi işten bile değil. Bu sefer yalnız yapılmaması gereken ve çok tehlikeli olan taktikle oynamaktır ve yine herkesin kapasitesine en uygun bir çalışma düzeni içerisine girmemektir. Askerse en başarılı asker, komutansa en başarılı komutan kimdir, nasıl gelişir hususlarına yeterli cevap olabilmek, askerliği gerçekten bir profesyonel meslek olarak kurumlaştırmak, bu temelde ordulaşmak ve buna gözbebeğimiz gibi bakmak, bu konuda geçmişin o affedilmez yaklaşımlarına ve bundan kaynaklanan kayıplarına asla yer vermemek ve bu tarihi gelişmeyi kesin zafer amaçlı kullanmak her sorumlu devrimcinin, militanın gözeteceği hususlardır.

Gelinen aşama budur. Zaten bunu sizlerle çok tartıştık. En son yaptığımız değerlendirmelerle iyi bir asker ve iyi bir komutan nasıl olur hususlarına ayrıntılı cevaplar verilmiştir. Ordu üzerine alınan kararlar, ordulaşmanın bütün sorunlarına ilişkin kararlardır. Hemen söyleyeyim; bu kararlardan belli başlılarından birisi, "Zorunlu Askerlik"tir. Zorunlu askerliği her eyalet kendi çapında hayata geçirebilir. Bu konuda fazla engel yoktur. Kararlarınızı doğru uygulamak sizlere düşer. Genel bir yasa haline de getirilip ilan edilebilir. Bu sefer zorunlu askerlik yasası daha rahat yürüyebilir.

En önemlisi de askeri hedefler ve tüm askeri düzenlemelere ilişkin aldığımız tedbirler, bunun bir parçası olarak iç yönetmelikler, karargah yönetmelikleri, birlik yönetmelikleri temelinde daha da güncelleştirilir. Üslenmelerden tutalım eğitim faaliyetlerine kadar, tayin-terfilerden tutalım asker almaya kadar hepsi belli yönetmeliklere kavuşturulur. Evet, bütün bu ordulaşma hususlarına yönetmelik gerekir. Almış olduğunuz kararları yönetmeliklerle işlerliğe kavuşturacaksınız. Bunun için yeterli komuta gücünüz, yönetim gücünüz vardır. Böylece ordulaşma, tam kurumlaşarak, kendini her türlü savaşıma hazırlayarak çok ileri bir adımı atabilecek durumdadır.

Tabii bütün bunlara öncülük eden partimiz vardır. Yine bundaki başarı, parti öncülüğünün oturtulmasına bağlıdır. Biliyorsunuz, parti kişiliği üzerinde çok durduk. Partinin işleyiş, örgüt, yaşam esasları oldukça açığa çıkmıştır. Partide uyum, yoldaşlık ilişkisi, yaşam tarzı her yönüyle nettir. Parti öncülüğünün zayıf olduğu yerlerde oturtulması, bununla çelişen tutumların ortadan kaldırılması esastır. Nitekim parti yine bir çekirdek olarak bütün çalışmaların içindedir. Çalışmaların yönetim, gözetim, denetim gücüdür. Her "partiliyim" diyenin bu temelde bir rol içinde olması gerekiyor. Partinin birliğini, uyumunu temsil etmek kadar, çalışmaların da çizgi dahilinde gelişmesini gözetlemek, denetlemek, yine parti dışılıkları anında görüp üstesinden gelmek ve partiye sürekli taze kan dolaşımı sağlamak, yeni kadrolarla takviyesini yapmak parti çekirdeğinin temel görevidir. O, her sahadaki parti çizgisinin gereklerinin yerine getirilmesinden, onun pratik yönetimsel, denetimsel çalışmalarından sorumludur. Bunu da nicel ve nitel olarak en güçlü bir biçimde bu dönemde sağlamış bulunuyoruz. Nitekim ülke içinde ve dışında binlerce parti kadrosu çalışmaktadır. Ordu çalışmalarından tutalım diplomatik sahaya kadar -tam kurumlaşma sağlanmamış da olsa- parti temsilcilikleri hiçbir partiye nasip olmayacak kadar çalışıyorlar. Hiç şüphesiz parti temsilciliklerinin kurumlaşması giderek daha çok önem kazanıyor. Bu kurumlaşmalar savaşla birlikte gittikçe gelişiyor, oturuyor. Bu doğru bir yoldur, fakat biçimlendirmeye daha fazla ağırlık vereceğiz. Kongre meseleleri, konferanslar, komite düzenleri, her türlü toplantı sistemi, yine okul sistemleri, buna benzer parti kurumlaşmalarını yaygınlaştırarak bu biçim sorunlara en iyi cevapları verebileceğiz. Bu temelde parti de tümüyle ordulaşmanın hizmetindedir, savaşı geliştirmeyi esas taktik olarak belirliyor ve çalışmalarını buna göre ayarlıyor. Savaştan, ordulaşmadan bağımsız bir particilik yapılamaz. İçte ve dışta, her sahada legal-illegal ordulaşma çalışmalarının geliştirilmesi amacına sıkı sıkıya bağlı hale getirilmiştir. Dolayısıyla parti öncülüğü, bütün çalışmaların başına iyi oturtulup yaratan, gözeten, denetleyen bir kurum olarak ilk defa daha derli toplu bir biçimde kendini yürütebilir.

Dış politik hamlelerimizin de böyle geliştirildiğini bilmekteyiz. Başında da söylediğimiz gibi, düşmanın tecrit çemberi kırılıyor ve bununla birlikte kendisi tecrite alınıyor. Bu, hem dünyada, hem de bölgede böyle oluyor. Uluslararası gerçeklik içinde meşruiyet düzeyimiz gelişiyor. En önemlisi de etnik haklar -sadece partiyi ayakta tutmak için değil de- onu biraz daha güçlendirmek ve çözüme doğru götürmek amacına da yöneltilmiştir.

Yine ülke içindeki diğer güçler vardır. Bunlarla da geliştirilen ilişkiler, düşmana ciddi bir darbe oldu. Bu konuda da gelişmeler olumludur.

Maddi yönden de partinin oldukça güç kazandığını belirtebiliriz. Yani hemen her eyalette olduğu kadar, partinin genel bütçesinin de oldukça ilerlediğini, neredeyse küçük bir devlet bütçesine doğru gittiğini söyleyebiliriz. Tabii lüzumsuz masraflar, çarçur etmeler var. Ama biz bu tür tutumların karşısındayız. Geniş maddi imkanları devrimin hizmetinde en iyi kullanmanın, özellikle önemli bir örgütsel politika olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla mali politikayı da çok iyi değerlendireceğiz. Aslında mali politikada vergilendirmeyi de biraz geliştireceğiz. Nitekim ülkemizin içinde vergilendirmeye müsait bir ortam doğmuştur. Vergilendirme gelir seviyelerine göre geliştirilecektir. Yine ülkedeki madenler, yol denetimleri, bu mali politikanın geliştirilmesi için mümkündür. Yani devrime uygun bir mali politikayı çok güçlü bir biçimde oturtabiliriz. Artık ihmal edilmemesi gereken bir politika da mali politikamızdır. Savaş ekonomisi de bunun bir parçasıdır. Talan ekonomisinin önüne geçmek, yoksul ailelerimize artık bakmak bunun bir parçasıdır. Partimizin buna gücü vardır, mali imkanları bunları rahatlıkla götürebilir.

Görülüyor ki partimiz öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş savaşı bu yeni hamle yılına, tarihinde ilk defa derli toplu yaklaşıyor. Acaba taktik hamle bizzat pratikte ne kadar yetişebilir? Bu konuda hiç şüphesiz hazırlıklarımızı tam yapıyoruz. Bu hazırlıklarımız esas olarak belirleyicidir. Yani dıştaki koşullardan ziyade iç koşullarımız belirleyicidir. Bahar dönemlerinde önemli hazırlıklar yapıyorsunuz. Bazı bölgelerimiz halen bu hazırlıkları geliştiriyor. Vurguladığımız gibi mümkünse bu ayın sonuna doğru bu hazırlıklar asgari düzeyde tamamlanacak. Hazırlıklar her zaman var. Her eylem için, her dönem için hazırlıklar esastır. Zafer öncesi de, zafer sonrası da hazırlıklarla yürütülür. Ama ana hatlarıyla bir hamle için bizim bu hazırlıklar yeterince yapılıyor. Gerisi biraz tempoyu hızlandırarak, biraz kendini yorarak tamamlamaktır. Bunu da her birim sıkı sıkıya gözeterek yerine getirmelidir. Taktik de, gelişmeler de bellidir. Fakat kendinizi buna adapte edeceksiniz, katacaksınız! Bu, bir zaman sorunu filan da değil, bir yoğunlaşma sorunudur.

Bütün bunlar bir yerde bizim planlı olduğumuz, olmamız gerektiği anlamına gelir. Mevcut hazırlıklar bu anlamdadır. Geniş bir hedefler programıyla hareket ediyoruz. Geliştirdiğimiz hedefler programı, her bölge, hatta her mıntıka için daha da ayrıntılı hale getirilebilir. Bu planların, hedeflerin hayata geçirilmesi için uygun güç düzenlenmesi eyalet, bölge ve mıntıkalar için yapılabilir. Hedefler ne kadar güç ister hususu üzerinde durun. Bu güç ne kadar hazırlanmış konusunda yoğunlaşın. Temel taktik görevler de zaten bunlardır. Vuruş tarzı derken, nerede nasıl vurmanın taktik ustalığıdır.

Planlı bir devrimciliğin kendini oldukça hazır tutacağı husus budur. Herkes nerede, neyi, nasıl, hangi güçle vuracağını bilir ve de bilmek durumundadır. Şimdiden uzun vadeli, kısa vadeli, orta vadeli hedefleri netleştirebilirsiniz. Gücünüzü buna göre düzenleyebilirsiniz. Eksikse tamamlayabilirsiniz. Donanım, eğitim itibariyle ne lazımsa onu hızla tamamlarsınız. Hedeflere, basitten karmaşığa, siyasi-askeri alandan ekonomik, kültürel alana, belirleyici önemi olanlardan sıradan önemi olanlara, ilk elden vurulması gerekenlerden en son vurulması gerekenlere kadar belli düzenlemeler yaparsınız. Bu, her birimin yapması gereken bir plan ve buna göre kendini hazırlama anlayışıdır.

Genel belirlemeler zaten yapılmıştır. Ayrıntılı uygulaması birimlerin görevidir. Her mıntıkaya kadar ulaşacaksınız. Ayrıntılı planlara çok gerçekçi yaklaşacaksınız. Oldukça gelişmeye hizmet eden, ucuz kayıplar kadar önemli kazanımları belirleyip kazandıran bir tutuma kesin gireceksiniz. Bunu en verimli bir biçimde yapmanın tedbirlerini alacaksınız. Yani bu konuda yönetim güçleri tartışırlar, ayrıntıda bir eksiklik varsa, onu giderirler. Lojistikte eksiklik varsa onu gidermeye çalışırlar. Eğitim eksikliği varsa, onu da giderirler. Görülüyor ki, yüzde yüz olmasa da, önemli olan hedeflerin üzerine yürüyebilecek bir konuma gelmektir.

İşte bunun için diyoruz ki, önümüzdeki birkaç hafta içinde bütün birimlerimiz -hatta buna siyasi cephe birimleri de dahildir- hedefler konusunda, hedefleri ele geçirme konusunda nettirler. Bu, çarpıcı bir vuruş tarzıyla olabilir. Hem birdenbire düşürme, hem de zamana yayarak düşürme yöntemi izlenebilir. Hem şehirde, hem köyde, hem dağlık alanda, büyük ve küçük güçlerle vurulabilir. Nerede artık ne kadar gerekiyorsa öyle yapılarak bu hedeflerin üzerine gidilir.

Hedef vardır üzerine kitlelerle, hedef vardır iki gerillayla, hedef vardır bin kişiyle üzerine yürünür. Bütün bu konularda gücümüz vardır. Yeter ki çok ustaca, yani gerçek taktik önderlere yaraşır bir tarzda üzerine gidelim. Dolayısıyla hiç kimse demesin ki, "hedeflerin üzerine yürümede güç noksanlığımız vardır". Hayır, gücümüz noksan değildir. Düzenleme ve yürütme de taktik önderlerin işidir. Bu işe soyunanlar; gecesini gündüzüne katarlar, nefes nefese başarıyı tam sağlamak için kendilerini eriterek tek bir nokta halinde yoğunlaştırırlar, hedefin gözü-kulağı, ona yürümenin her şeyi olurlar ve bunu da başarırlar.

Bu konuda sık sık siz bütün yoldaşların, savaşçıların partiye, şehitlere, önderliğe ve direnişe bağlılık andı vardır. Bu konuda kısa bir açıklama yapayım ki, partiye bağlılık; partinin değerlerine, birikimlerine -bunlar kadrosudur, savaşçısıdır, çizgisidir, maddi-manevi moral değerleridir- amansız sahip çıkmak, onları korumak, geliştirmek, onlara candan bağlı olmak ve katılmaktır. Yoksa bozgunculuk yaparak, partinin mevcut gücünü zayıflatarak, kendini ona dayatarak bağlılık gösterilemez. Bunlar bağlılık filan değildir, partinin birliğini zedelemektir ki, hiç kimsenin böyle bir görevi olamaz. Şehitlere bağlılık -onlar gerçekten mutlak bağlı kalınması gereken değerlerdir- onların şahadetlerine yol açan hatalardan kaçınmak kadar -ki hedeflere doğru yürümüşlerdi, bazı hedeflerle savaşırken şehit düştüler- bu hedefleri yerine getirmekle mümkündür. Onlar neye karşı yürümüşlerse, neye karşı savaşmışlarsa ve hangi amaçlara ulaşmışlarsa, buna bağlı kalınarak yürünür, savaşarak bu bağlılık yerine getirilir. Direnişe bağlılık da budur. Direniş, ayağa kalkan halktır, ayağa kalkan her şeyimizdir. Sürekli direniş halindeyiz. Direnişçi kişilik, direnişçi yaşam, "her şey direniş için" şiarına bağlı olmayı bilmektir.

Parti Önderliği'ne bağlı kalmaktan bahsediliyor. Parti Önderliği'nin özellikleri vardır. PKK'de Parti Önderliği, gerçekten tarihi açıdan olsun, siyasi açıdan olsun ilginçtir veya anlamlı bir özellikler bütünlüğüne sahiptir. En önemlisi de sizin çok ters düştüğünüz fırsatları çok iyi görme, sıfırdan var etme, her dönemin çalışma tarzına kendini müthiş verme, küçük imkanlardan büyük imkanlar yaratma, müthiş eğitici olma, mutlaka her döneme doğru yaklaşım kadar ona hakkını verme, provokasyonlara düşmemek kadar onları boşa çıkarma, partinin birlik uyumuna ve moraline üstün değer verme, sürekli kazandırma, çok az kaybetme, çarçur etmeme, her günü geçen diğer günden daha fazla verimli kılma, bu konuda zafere açık tutumu sergileme, zafer dışında bir yaşama imkan vermeme, zaferi garantiye alan bir yaşam tarzını nefes nefese esas alma Parti Önderliği'nin temel tutumudur. Bunu sağlarsanız Parti Önderliği'ne bağlısınız. Parti Önderliği'ne bu temel yaklaşım dışındaki bir bağlılık, lafazanlıktan öteye bir anlama gelmez. Dolayısıyla andınızda dile getirdiğiniz bu değerlere bağlı olmayı bilirseniz, sizden daha üstün bir savaşçı, militan düşünülemez. Eğer böyle bir militan, savaşçı olursanız sizin yürüyüşünüz, zafer yürüyüşüdür ve her zamankinden daha fazla da biz zafer yürüyüşünü esas alırız.

Böyle bir yürüyüş geliştirilmek zorundadır. Partinin çizgisi etrafında hiçbir halk bizim halkımız kadar zafere susamış değildir. Yine hiçbir dönemde bu kadar zafere yakın bir imkanla yürümüş değiliz. İlk defa zaferi mümkün kılacak bir çalışmanın, bir savaşımın içindeyiz. Ve yine hiçbir dönem bu kadar zafer imkanını elde etmemişken, bu dönemde tehlikelerle dolu ve oldukça oynanmaya müsait koşullarla da karşı karşıyayız. Karmaşık durumlar söz konusudur. Dürüst, akıllı ve iddialı devrimciler çizgiye tamamen dikkat ederler, bağlı kalınması gereken bütün gerçeklere dikkatle bağlı kalırlar. Günlük olarak kendilerini tamamen doğru ayarlarlar, zamanı iyi değerlendirirler. Kendilerini iyi korurlar, çevrelerini müthiş kollarlar ve böylece gelişmeleri zafere kadar ilerletirler. Yaşadığınız büyük zorluklar ve gerçekten sergilediğiniz fedakarlık ve cesaret sizleri böyle bir zafer yürüyüşüne hem mecbur ediyor, hem de haklı kılıyor. Bu yürüyüş ancak sizlerin yürüyüşü olabilir.

Biz bu temelde sizi, bu rolünüze sahip çıkmaya ve bunun tam başarısı için olanca gücünüzle kendinizi vermeye, başarıdan alıkoyan her şeye oldukça yerinde ve zamanında karşı çıkarak boşa çıkarmaya, çok sınırlı imkanlar dahilinde de olsa zaferi davet eden ne varsa onu esas almaya, geliştirmeye ve egemen kılmaya çağırıyoruz.

Başarı dileklerimizle birlikte hepinize selam ve sevgilerimizi bu temelde sunarız.

10 Mayıs 1993

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, tüm parti, ordu ve cephe güçlerine talimatı:

Zaferi garantiye alan bir yürüyüş ve yaşam tarzını esas alalım!

Değerli yoldaşlar!

Bahar hamlemizi değişik bir biçimde de olsa, önemli siyasi ve askeri gelişmelerle sonuçlandırmaya çabalarken, ilk defa en planlı bir tarzda hayata geçirebilecek bir güçle bir hamle dönemine daha girmeye çalışıyoruz. Her şeyden önce düşman cephesinde bazı gelişmeleri dikkate almak gerekiyor. Bu gelişmelerin en başında, TC'nin çatısındaki son değişiklikler gelir.

Bilindiği üzere 12 Eylül faşizminin ve onun devamı olan ANAP'ın mimarlarından biri olan Özal'ın ölümü dengeleri biraz oynattı. Yine unutmamak gerekir ki, Özal, esas itibariyle geçen dönemde bize karşı yürütülen savaşın en önde gelen uygulayıcılarından biriydi. Hatta hem taktik geliştiren, hem de uygulamak durumunda olan birisiydi. Öte yandan ABD'yi kendi yanına almak, orduyla tam uyum içinde bulunmak ve yine tekelci çevrelerin en kodamanlarını da yanına çekmekle birlikte, bu dönemi oldukça olağanüstü yöntemlerle çekip-çevirmede esaslı rol sahibidir. Gerek ekonominin geliştirilip yönetilmesinde ve gerekse de dış politikanın geliştirilmesinde belirleyici konumda olmasını bilmiştir. Esas itibariyle özel savaşın da yürütülmesinden sorumludur; bu konuda bir nevi koordinatör rolünü oynamıştır. Diğer bir yönü ise, yetmiş yıllık kemalist çerçeveyi biraz zorlamak zorunda kalmış olmasıdır. Elbette ki anti-kemalist olduğu için değil, kemalizmin yetmezliğini, onun Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu ekonomik, sosyal gelişmenin seviyesine denk gelmediğini ve dış politikada fazla yararlı olmadığını gördüğü için bu çerçeveyi zorladı. Bu nedenle eski Osmanlı politikalarına olduğu kadar, ABD'nin geliştirdiği politikalara da ağırlık vermeye başladı. "2. Cumhuriyet" adı altında TC'yi bir dönüşüme de uğratmada istekli göründü. En çok da ulusal kurtuluş savaşımızın TC'yi sıkıştırdığı gerçeğini görerek yönelmek istedi. Uzun süre salt askeri ve imha yöntemleriyle sonuç almak istedi. Fakat 1990'ların başından itibaren bunun pek de kolay gerçekleşmeyeceğini görünce, bu kez siyasi yöntemi de sık sık kullanmaya çalıştı. Her ne kadar görünüşte de olsa, bazı taktiksel değişimleri geliştirmeyi bildi. Bunlar geleneksel askeri yöntemden uzaklaşan, sorunun siyasi çözümüne de yatkın gibi gözüken yaklaşımlardı. Tabii bu konuda 70 yıllık politikaya sözde karşı çıkıyor gibi görünse de, aslında bu politikanın hiçbir güç tarafından kolay yürütülemeyeceğini bildiği ve TC'nin uzun vadeli çıkarlarını da düşündüğü için, Kürt politikasını -Körfez Savaşı'nı da vesile ederek- gözden geçirip, bu sorunu daha çok kendi denetimine almak, Türkiye'nin çıkarlarını kollamak ve bu temelde Güney işbirlikçiliğini desteklemek, yine bazı yasaklamaları gevşetmek zorunda kaldı. Bu arada biraz da ABD ve Avrupa dayatması etkili olurken, belirleyici olarak da mücadelemizin varmış olduğu seviyeyi göz önüne getirerek bu değişiklikleri öne sürmede cesur gibi gözüktü.

Buna benzer Körfez politikası, yine Kafkasya'da, Balkanlar'da daha hızlı politik hamleler ve daha çok da ABD paralelinde politik tutum belirlemeler, onun gözettiği hususlar oldu. Ekonomiyi de benzer yöntemlerle biraz daha devletin tekelinden çıkarıp, daha fazla özelleştirmeye çekti. Böylece sosyal dengeleri altüst etti ve yeni bir kimlik ve kişilik tipine yol açmaya çalıştığı görüldü.

Özal şahsında bizi burada ilgilendiren yön, bunun, bizim de son dönemlerde zaman zaman geliştirmek zorunda kaldığımız taktik hamleler üzerindeki etkisiydi. Düşman cephesinde görünüşte de olsa, fazla güvenilmese de, amacı yine tasfiye olsa da, meydana gelen bu değişikliklere zamanında karşılık vermek önemlidir ve gelişmelere hizmet eder niteliktedir. Bilindiği gibi, ihtiyatı elden bırakmadan biz de uygun taktiklerle bu yaklaşımı açığa çıkarmaya, mümkünse yararlanmaya veya boşa çıkarmaya çalıştık.

Özal'ın en son içine girdiği politik hamle Kürt meselesine ilişkindi. Biraz daha hızlı adımlar atmak istiyordu. Biz de bu eğilimi değerlendirmeye çalıştık. Ve bu ateşkes meselesi de biraz bu durumdan kaynaklanıyordu. Eğer bazı adımları atmak istiyorsa bunu geliştirmek için, bir deneme biçiminde tutucu olmadığımızı, tersine siyasal açılımlara da rahatlıkla açık olduğumuzu ortaya koyduk. Ayrıca bir de uluslararası ve kendi kamuoyumuzun beklentileri, yine özel savaşın yarattığı aşırılıklar var. TC tarafından propaganda edilen yanlış imajları bertaraf etmek için, PKK'nin "terörist" imajı biçimindeki görünüşünü değiştirmek için, yakaladığımız aşamayı bir fırsat bilerek bir ateşkes ilan edildi. Sınırlı bir ateşkesti ve bu nedenle daha çok da propaganda değeri oldu. Nitekim geçen iki aylık süre içerisinde bunun oldukça önemli sonuçlar ortaya çıkarabileceği anlaşıldı. TC'yi oldukça büyük bir çıkmaz içine koydu; ulusal ve uluslararası düzeyde tecrite soktu. Ve halen de etkisi görülmeye devam ediyor.

Gelişmeler tam da bu noktadayken Özal'ın ölümü gündeme geldi. Aslında öldü mü, öldürüldü mü, bunu daha fazla kestiremeyiz. Ölümünün öngünlerinde daha çok Kürt meselesinde bazı cesur tavırlar alacağını, riskli de olsa çözüme doğru gitmede bazı adımlar atacağını söylüyordu. Aslında TC'nin çatısında her zaman anlaşmazlık, tasfiyeler, komplolar vardır. TC kurulduğunda da bu yönlü durumlar yaşanmıştır, Osmanlı saltanat geleneğinde bu çok güçlüdür. TC'nin son döneminde de bazı suikastler, komplolar sanırım gündemdeydi. Özal'ın ölümü olayı da bunun bir uzantısı olabilir. Özellikle kemalist çerçevede ısrarlı olanlar, bunun zorlanmamasını isteyenler Özal'dan rahatsızdılar; onun gitmesi için de elden geleni yapıyorlardı. Bu konuda her türlü tutum sergileniyordu. Bu acaba bir kompIoya dönüştü mü, bilemeyiz. Fakat kısaca, onun ölümü anlamlıdır. Nitekim sıradan bir hasta gibi hastaneye götürülmesi bile endişeleri davet ediyordu. Mühim olan ölüm şekli değil ve kendi politikası gereği Kürt meselesinin geldiği aşamada onun içine gireceği roldü. Tabii hemen şunu belirtelim ki, bu, sadece bir kişinin rolü değildi. Türkiye'de olsun, uluslararası alanda olsun, bir çevrenin yönelmek istediği bir çözüm tarzıydı. Biz de buna epey açıklık getirdik ve bu konuda önemli bir gelişmeye yol açtık.

İşte son çatı değişikliği biraz da bunu durdurmayı amaçlıyor. Demirel-İnönü'de dile getirilen tutuculuk veya diğer bir deyişle kemalizm çerçevesi ısrarla sürdürülmek istenecektir. Demirel-İnönü, klasik kemalist politikaya oldukça bağlı kalacak ve hatta zorlanan dengeleri tamir etmeye çalışacaklar. Bir yandan TC politikasındaki düzeyi tekrar geriye çekmeye çalışırken, diğer yandan gerek iç kamuoyunda ve gerekse uluslararası alandaki eski dengelere tekrar ulaşmak isteyecekler. İmkansız da olsa, bunu deneyecekler ve meseleyi böyle tasfiye etmeye ağırlık verecekler.

Özal sonrası, Demirel-İnönü'nün içine gireceği politika budur. Bunlar esas itibariyle -Özal döneminde de- Kürt meselesini yok etmek ve bunun için kamuoyunu bastırmak amacıyla hükümete getirildiler. Şimdi bu görevlerini biraz daha geniş yetkilerle yürütmeye çalışacaklar. Nitekim koalisyonun temel amacı, yine mücadelemizin tasfiyesidir. Öyle anlaşılıyor ki, Demirel-İnönü koalisyonu, özel savaşın, mücadelemizi sınırlandırmak için ayakta tuttuğu ve belki biraz da Özal'ı devreden çıkararak daha iyi yürütebileceğini sandığı bir politikadır. Yani Türkiye'yi biraz daha sağlam bir klasik statükoya oturtma denemesidir.

Burada tıpkı cumhuriyetin ilk yıllarında görülen bir politikayla karşı karşıyayız. Bilindiği üzere Fethi Okyar ve kabinesi vardı; tam olmasa da onu bir nevi Özal'a benzeştirebiliriz. Mevcut tavrı yumuşak buluyordu; "Daha sert tavır" diyordu. Böylece başbakan olup, tenkil yöntemine ağırlık verdi. Şeyh Sait isyanından Dersim isyanına kadar hepsinde bu politikayı uyguladı. Biraz bu Özal sonrasının da buna benzeme ihtimali var. Tam istedikleri -eskiden yaptıkları gibi olmasa da- benzer bir tenkil yöntemini daha da yoğunlaştırmaktır. Ulusal ve uluslararası statüko buna fazla destek sunmasa bile, bu ikilinin denemekten kaçınamayacağı veya buna açık olacağı rahatlıkla söylenebilir.

Demek ki bu mevcut cumhurbaşkanlık, başbakanlık, yeni bakanlar kurulu düzenlenişi, biraz da Özal döneminde zorlanan Kürt politikasını tekrar eski durumuna getirmek ve tenkil yöntemiyle biraz daha sonuç almaya çalışmak için olabilir. Kesin böyle olur demiyorum ama, bu mevcut ikilinin geçmişini göz önüne getirirsek ve bir de devletin uygun gördüğü bir çözümü olduğunu gözardı etmesek, bu ihtimali ortaya çıkarmak zor değildir. Esasta bunlar, Kürt meselesinde liberal bir çözümden değil, askeri bir çözümden yanadırlar. Demokratik bir çözümün lafını bile etmeyecekler. Buna artık güçleri ne kadar yeter, bunu ne kadar sürede veya hangi yöntemlerle yaparlar, bu ayrı bir meseledir. Fakat reformcu çözüme bu haliyle kolay kolay onay vermeyeceklerdir.

Görülüyor ki, yakın dönemde gerek cumhurbaşkanlığı ve gerekse de başbakanlık meselesiyle, yine esas itibariyle bize yönelik yaklaşımlarla kendi hükümet dönemlerini başarıyla kapatmak isteyecekler. Nedir bu? Uyanan Kürt ulusal uyanışını durdurmak, gerillayı dağdan indirmektir? Bu imhayla olur, pişmanlık ve benzeri tasfiye yasalarıyla olur. Bu temelde Irak'la, yine İran'la anlaşarak, Güney'i biraz daha dizginlemek isteyecekler. Amerikancı politikalara biraz daha soğuk bakacaklar. Şovenist bölge güçleriyle meseleyi soğutmak isteyecekler. Eskisi gibi rahat olmazsa da, bir nevi CENTO dönemini veya Bağdat Paktı dönemini Kürt meselesi etrafında örmeye çalışacaklar. Bu üçlü zirveyi daha da geliştirmek isteyecekler. Bu arada içerde de daha derli toplu operasyonlarla tasfiye politikasını uygulamak isteyecekler. Ekonomik, sosyal yapıyı ve yine dış politikayı da buna uygun çalıştıracaklar. Bu ne kadar zaman sürebilir? En azından belli bir dönemi yaşayacaklar; bu bir sene olabilir, altı ay olabilir, beş sene olabilir. Fakat belirleyici olan, yalnız kendi cephesindeki gelişmeler değil, bizim cephemizdeki gelişmelerdir.

İşte bu temelde biz de yeni döneme göre politikalarımızı geliştirmeye çalışıyoruz. Sizlerle uzun süreden beri kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Kış boyu çözümlemeler ve en son bugünlerde yaptığımız değerlendirmeler; bizim de kendimizi geçmişin olumsuzluklarından oldukça uzaklaştırmamız, öte yandan parti, ordu ve cephe çalışmalarındaki tıkanıklıkları mutlaka aşmamız, halkın beklentilerine uygun bir devrimci pratiğe sahip olmamız gerektiği ve bunun dışında hiçbir çıkış yolunun düşünülemeyeceği konusundaydı.

Tüm değerli partililer ve savaşçılar!

Kış boyu birçok alanda yapılan eğitimler ve en son gerçekleştirilen bahar konferansları, iç yargılamalarla birlikte varmış olduğumuz sonuçlar, yine bu sonuçlar temelinde geliştirilen kararlar vardır. Bunlar, oldukça gerçekleri dile getiren ve gelişme yollarını gösteren kararlardır. Şimdi biz bu kararların üzerinde tek tek durmayı gereksiz görüyoruz. Hatta her eyalet kendi adına bunları az-çok somutlaştırarak uygulamaya da geçirmeye çalışıyor. Bizim yapabileceğimiz, biraz daha destek sunmak olabilir.

Her şeyden önce halkımız, somut durumuyla devrim istiyor, düşmanın niyetlerini biliyor, aldanmamamız gerektiğini, silahlı mücadelenin esas alınması gerektiğini açık ortaya koyuyor. Tabii ki silahlı mücadele en büyük kazanımdır. Bu mücadele yönteminin daha da pekişerek sürdürülmesi gerektiği önemle ortaya çıkarıyor.

Ayrıca halkımızın yaşadığı ağır koşullar, özel savaşın getirdiği zorluklar var. Fakat halk bunlara dayanıyor, devrimle aşılmasına da birinci sırada yer veriyor. Yani halkımız esas itibariyle devrimden yanadır. Halk kendi siyasal cephesini daha da geliştirerek desteğini kesinleştirmek istiyor. Bu, tartışma götürmez bir şekilde ortadadır. Her devrim için çok temel olan halkın desteği bizim devrimimiz için de önemlidir. Bu destek gelişerek devam etmektedir. Ayrıca bu konuda birlik için atılan adımlar, cephe birliği var. Yine Güney Kürdistanlı güçlerle daha çatışmasız bir siyasal atmosferde buluşmak halkın hür beklentilerine uygundur. Nitekim halk, kendi cephesini güçlendiriyor. En son geliştireceğimiz cephe sanıyorum siyasal birliği biraz daha geliştirecektir. Halka dayanan gerilla daha fazla bunun faydalarını görecektir. Bu yönlü bir gelişmenin de yaşandığını, yolun da açıldığını biliyoruz.

Öte yandan uluslararası cephenin de biraz lehimize çevrildiğini biliyoruz. Eskiden var olan aleyhteki çember kırıldığı kadar, adeta TC'nin etrafında da bir çembere dönüştürüldü. Yani şimdi kendisi bu çembere düşmüştür. Dolayısıyla içte ve dışta objektif ortam, devrim için geçen yıla göre hayli olgunlaşmış durumdadır.

Yine gerillanın gelişimi vardır. Son aylarda da iyice açığa çıkardığımız gibi, gerilla taktiğine, onun uygulanışına kendinizi veremeyişiniz kayıplarımızın temel nedenidir. Şu çok iyi açığa çıktı ki, gerillayı geliştirmek mümkündür. Ama gerilla kurallarına ve bu konuda belirlenen taktiğe ne kadar uyulursa, o kadar kesintisiz başarıyı mümkün kılan bir ordulaşma, bir savaşım tarzı gelişir. Bundan ne kadar sapılırsa, o kadar da kayıplara, hatta ciddi yenilgilere yol açılır. Güney Savaşı ve eyaletlerdeki birçok çatışma bunu olanca açıklığıyla ortaya çıkardı. Yani gerilla

Devamı 35. sayfada